

OMDK

**I. ORSZÁGOS MŰVÉSZETI ÉS
MŰVÉSZETTUDOMÁNYI
DIÁKKÖRI KONFERENCIA
2003**

Árki Tibor - SZTE JGYTFK - Festészet
HIPERMARKET

Hipermarket című munkámon keresztül a modern - köznapi kommunikáció során használt, ezáltal rögzült színes emlékképek által meghatározott látvány és az épített környezet összefüggéseire, illetve ellentmondásaira szándékozom rámutatni. Választott témám egy lakóépületekkel körülvett közeli nagyáruház A fogyasztásra való berendezkedést működtető vállalatok, részben a versenykövetelményekre jellemző egyedi arculat (könnyű megkülönböztetés) érdekében kialakították saját (forma és szín) vizuális jelrendszerüket. A különböző vizuális médiumok által közvetítve- ha akarjuk, ha nem: nap mint nap találkozunk olyan jelekkel amelyek informáló funkciójuk mellett- főleg színbeli és formabeli sajátosságaiknak köszönhetően- vizuális memóriánk elemeivé válnak. Az ide vonatkozó jellemző színek és világítási megoldások kiegészítve a táj fényeivel olyan látványt alkotnak, mely egyszerre éteri és súlyos, fizikai értelemben véve profán és szakrális, ugyanakkor vidám és aggasztó jelleget egyaránt hordoz. Az alkotófolyamat során a társadalmi-szociális viszonyoktól függetlenül vált, mégis ilyen összefüggéseket hordozó, és azokat a tájjal szintetizáló valós kiindulópont képi megformálása valamint tájképpé való átírása foglalkoztatott.

Baki Orsolya - BDF - Egyéb vizuális művészet
A LÁTÁS HATALMA

A két fél filmszalag egymás mellé illesztve, s a köztük keletkezett rés. Drozdik Orsi és az én gondolataim, egymás mellett, ahol megjelenik az infravékony fogalma, és gyakorlata. Duchamp teóriája,... a technológia által gyártott késztermékek, legyártott termékek közti különbség. A kommunikáció, a kapcsolat mint termék. A különbség szellemi és anyagi, a két kommunikációs részegységénél. Drozdik Orsi és Baki Orsi, a 16/2m és 8/2mm-es szalag. Jobban koncentráltam a kommunikáció zárt, és nyit rendszerére. Manipulálhatóság. Átalakult, néhol megszűnt a képek tartalma vizuális élménye, s itt is fellép, a gondolat transzformálása, roncsolt, kódolás átkódolásának leképezése, szélébe - hosszába megvágva. A csonka képekből jelekből próbálok alkotni egy új médiumot. Szeretném hinni, hogy ez valamiféle oly médium, mely talán a tudomány és technika és művészet háromszögében áll. Mind a két filmszalag, valamely formáját taglalja a kommunikációnak, ahol a látásnak kulcsszerepe van. Mint látjuk. Mi van elzárva tekintetünk elől? Mit választunk ki a képi kompozícióból. Drozdik Orsi az asztalon heverő gyakorlatból, én a filmi képi kompozícióból.

Balogh Katalin Krisztina - SZTE-JGYTFK - Grafika - fotó
GODOT-RA VÁRVA I., II., III. (sorozat)

A plakátterv Samuel Beckett Godot-ra várva (1952) című színdarabjához készült. A pályamunka három részből áll. Az első rész, az akvarellal festett színházi plakát (mérete: 297*420 mm) és a második rész, a számítógépen elkészített belépőjegy (mérete: 130*60 mm) egy egységet alkotnak, mivel mindkettő az alkalmazott művészet körébe tartozik. Ezzel szemben külön egységet képez a fotóból retusált tér-object terv (mérete: 297*420 mm), mert ez önálló műalkotásnak tekinthető. A címből kiindulva (várakozás), a terv alapjául a buszmegálló-tábla szolgált, mivel a várakozást és egyben az utazást is - a reményt, hogy jön a busz - magába foglalja a

megálló. Godot lehet bárki, bármi, amire az ember várhat (akár busz formájában is). Ezért a busz piktogramját az Isten szemét jelképező szimbólumra cseréltem ki, ezzel is hangsúlyozva a színdarabban megnyilvánuló Messiás-várás központi szerepét. A plakát egyfajta kritika is, a gondolati jelentésén túl a mai tömegközlekedést gúnyolja. Kevés ember van, akivel ne történt volna meg az az eset, hogy kimarad egy járat (vagy több), lerobban vagy pont az orra előtt megy el a busz (a következő fél óra múlva jön)... Tér-object tervem nemcsak a tömegközlekedés kritikája, hanem a XX-XXI. századi emberé is. Az emberi elidegenedés mai példája lehet a lakótelep. Egymás mellett élünk, és mégsem ismerjük egymást. Ily módon a lakótelep lehet akár az eredeti színdarabban szereplő sivár táj. A XX. századi, szűkebben pedig a lakó-telepi emberek, ill. a buszra váró emberek a darab szereplőinek feleltethetők meg. Témavezető: Szekeres Ferenc, SZTE-JGYTFK

Bantta Annamária - KFE - Egyéb vizuális művészet
ROMEO ÉS JÚLIA - ÁRNYÉKILLUSZTRÁCIÓK (Kísérlet)

Mottó: Jaj, mily csodás a szerelem maga,
Ha árnya is ily gazdag, boldogító.

(Shakespeare: Romeo és Júlia, V. felvonás)

William Shakespeare (1564 - 1616) egy középangliai kisváros, Stratford-on-Avon szülötte, de még fiatalon Londonban telepedik le, ahol hamarosan neves színész, drámaíró, költő lesz.

A kor szokásaihoz híven gyakran dolgozott át másoktól eredő műveket, de új szerkezetet, gondolati mélységet kölcsönzött írásainak. Királydrámáiban mozgalmas freskót, szélesvásznú drámai tablót fest a feudális Angliáról. Vígjátékai, szám szerint tizenöt, életöröm, fiatalság, szépség és szerelem valóságos himnuszai. A 17. század legelején pedig, hasonlóan a kései reneszánsz számos kiváló írójához, rádöbben, hogy az újkori társadalom pénzimádásra és mérhetetlen önzésre épül. Ekkor írja meg az öt nagy tragédiát: Romeo és Júlia, Hamlet, Othello, Lear király és Macbeth - hirdelve az ember erkölcsi érzékébe vetett hitet.

Az említett tragédiák közül a Romeo és Júlia inkább csak mély líraiságú, poétikus színmű, mint klasszikus értelemben vett tragédia. Himnusz a szerelemhez, ártatlansághoz, örök fiatalsághoz, melyet az ember oly könnyen elveszíthet és elveszít.

Ezen kísérletezésemmel megjeleníteném, vizuális képek segítségével a szerelem költői szépségét, mely a Romeo és Júliában óhatatlanul felkavar. Az öt felvonáshoz öt árnyékrajzot készítek, kiemelve a legfontosabb jeleneteket. Efemer illusztráció, állóképek a Romeo és Júliához, a jelenkor naiv mítoszáért. Egy képzeletbeli Shakespeare olvasókönyv árnyékrajzait próbálok megjeleníteni, felhasználva az árnyékszínház játékszabályait, az árnyékrajz különböző megoldásait. Játsszani a szerelem "árnyékával", az árnyékrajzokkal, remélve, hogy a befogadó a megírt dráma mélyebb megértéséhez, átéléséhez juthat.

Cím: Romeo és Júlia - árnyékrajzok, kísérlet

Technika: hagyományos árnyjáték

Eszközök: fényforrás, kellékek-illusztrációk

A munka bemutatásához szükséges besötétítésre alkalmas tér.

Bene Zsuzsa - ME BBZI - Zeneművészet
JOHANN SEBASTIAN BACH: A-MOLL ANGOL SZVIT

Johann Sebasztian Bach az a-moll angol szvitet csembalóra írta. Előadása zongorán technikailag sajátos megoldást kíván, ha a hangzást meg kívánja tartani az előadó. Bach előadásában a barokk stílus követését tartom előnyösebbnek a romanticizálással szemben. Témavezető: Zsemberyné Dudás Magdolna, főiskolai adjunktus

Bérces Ágnes - ELTE TFK - Zeneművészet
FESTŐISÉG ÉS HANGULATOK DEBUSSY ZONGORAMUZSIKÁJÁBAN, A BERGAMASQUE SZVIT TÜKRÉBEN

Bérczi Zsófia - MIE - Iparművészet
KÉP-TÉR LABIRINTUS

Berki Veronika - BDF - Festészet
OFÉLIA

KEZDET BEN - Vegyszereszag. Édesapám a panel-fürdőszoba-laborban kuporog. A villanykapcsoló leragasztva, s bent a nagy titok. Kicsi lánykaként borzasztó kíváncsi vagyok, de nem tudok olyan sokáig nyugton maradni a piros lámpa fényében, inkább kint maradok.

A nyakamba akasztott, ősrégi, kocka alakú gépet kattogtatom egy kiránduláson, hogy megörökíthessem a rövidnadrágos-térdzoknis barátocskáimat.

Később kipróbálom apu többi gépét is a gyűjteményéből, és színes filmet is kapok. Élvezem, ha szebbnek látom egy úti képemet, mint a megvásárolt képeslapon látható képet.

MANAPSÁG - Táskámban egy súlyos nehezékkal, naphosszat rovom az utcákat, felajzottan és ugrásra készen, hogy "lecsapjak". Igen, aki egyszer ráérez a képalkotás valamely formájának boldogító ízére... Mert fényképezni annyi, mint birtokba venni a lefényképezett tárgyat, rabul ejteni egy élményt. Ajándékba kaptam egy Praktika MTL-5-öst, jobbra nem is vágytam. Csak két objektívem van, egy normál, és egy tele (135-ös). Többnyire a teleobjektívet használom, és feltekerem a kétszerezőt is, mert szeretek olyan közel menni a dolgok-hoz, amennyire csak lehet. Ha közel vannak, akkor a részletek érdekelnek belőlük. Laborálni, végül nem apukámtól tanultam, a bukaresti Radu Igazság segített végtelen türelemmel.

Manapság az emberek lehajtott fejjel járnak, tekintetük legfeljebb a "kirakatmagasságban" vesztegel. A mindennap megtett útvonalakon sem ismerik a házak homlokzatát, s a fát "csak fának" nézik, nem látják rajta a leveleket sem. Nem figyelnek a fények és árnyak játékaira.

Amióta festek, más szemmel nézem a világot, másképp ivódnak belém az arcok is. "Azt fényképezem, amit nem óhajtok megfesteni, s azt festem meg, amit nem tudok lefényképezni." (Man Ray). Az ember maga is (aki készíti) rákerül a fényképre, részévé válik, s ez nagyszerű érzés.

A HELY - Ahhoz, hogy egy képet elkészítsek, létrehozzak, pusztán ürügy a hely. Ha van időm, hogy jobban körülnézzek valahol, akkor ott biztosan találok is valami izgalmasat. A főiskola előtt, amikor a munkahelyemre gyalogszerrel jártam, lefényképeztem mindent, ami utamba került. Hajnalban az üres várost, a fákat, az előbújó napot. Abban a pillanatban, amikor az ember meglátja azt, amit látni akar, saját vágyait tükrözi vissza.

A TÉMÁK - Először nem mertem közel menni az emberekhez, ehelyett rengeteg természetfotót készítettem. De később, amikor barátaim hozzászórtak, hogy mindenhová viszem a gépem, elkezdtem őket fotózni. Hozzájuk nem volt probléma közelebb hajolni. Egyszer rámbízta egy barátom, hogy fényképezek egy jazzkoncerten helyette, ő nem ért rá. Nagyon izgultam, és idegenkedtem a vakuhasználatról is. Sikerültek a képek, s én ezen felbátorodva, eztán már magam számára készítettem a képeket a koncerteken, fesztiválokon. Olyan eseményeken ahol sok ember van, művészek, hétköznapi emberek, gyerekek. Vakut azóta sem nagyon használok, szívesebben fotózok fényérzékeny filmre. Mivel nagyon sokat kerékpározok Magyarországon - főként vidéken, sok fényképet készítettem állatokról (lovakról, kecskékről, sertésekről, bárányokról...) és egészen közeli felvételeket növényekről. Ezen kívül készítettem fotókat árnyékokról, templomokról, sírkövekről, szobrokról, napról és holdról...

SZÍNES VAGY FEKETE-FEHÉR - Az örök dilemma. (Néha kölcsönkérek másik gépet is, hogy variálhassam az objektíveket és a filmeket.) A fekete-fehér képek kedvesebbek a számomra, mégis gyakrabban használok színes filmet. A színek megiscsak nagyon fontosak. Mérgelődök is gyakran, ha nincs pénzem jó minőségű filmre, hogy mennyivel tompább és fakóbb színek kerültek a fotópapírra, mint amik a fejemben maradtak.

OFÉLIA - Az első munkám, ami egy már meglévő kép átiratának mondható. Gondoltam már rá, hogy a beállításaim magam komponáljam, de ezt a lehetőséget eddig csak csendéleteknél alkalmaztam. Az Ofélia-kép elkészítésének ötlete hirtelen jött, mégis sok előkészületet igényelt. Nincs ártatlanabb eszköz a fényképezőgépnél, amely képes volna ilyen összetett és illanó jelenségek regisztrálására, a pillanat tökéletes fenségének kifejezésére.

CÉLOK - Azontúl, hogy az ember minden fontos pillanatot lefotózza a szemével, rögzíti a fejében, probléma lehet, hogy miképp tudja a látottakat kivetíteni, másokkal megosztani. Ehhez veszem segítségül a fényképezőgépet.

"A fényképész nem véletlenül fényképész, mint ahogy az oroszlánszelídítő se véletlenül oroszlánszelídítő." (Dorothea Lange)

Az Ofélia-témát továbbvinném még annyiban, hogy Millais műtermét szeretném rekonstruálni fényképen, az alulról fűtött kádban fekvő lánnyal, sok virággal. Szeretnék a fotó és a grafika ötvözésének problematikájával megbirkózni. Például a lefotózott alakot, egy mesterséges (előre megfestett) környezettel összedolgozni, számítógép segítségével. Fotómontázsokat készítenék, ezúttal csak saját fotográfia felhasználásával.

HATÁSOK - Mivel Győrben élek, a legtöbb fotóművész, akinek munkája valamiféle hatással van rám, győri kötődésű. Borszaky Dávid aki egy világotlátott fiatalember, a saját maga által nagyított sötét tónusú képeivel, Obermayer József szürrealis fotómontážaival, Szijjártó Ernő a szociofotóival, Hadarics Gábor megrázó háborús képeivel és lány akt-fotóival, Nagy Péter egyiptomi életképeivel került a szívemhez közel. Hogy ne csak győri alkotókat soroljak a kortársak közül, megemlíteném még Kása Béla nevét is, aki erdélyi zenészeket és sátoros vándorcigány családokat örökít meg fekete-fehér felvételein.

"Sokkal fontosabb dolgozni, mint kiállítani. Sajnálom rá az időt. Sajnos borzasztó gyorsan tűnnek el a lefényképezendő dolgok." (Kása Béla)

OFÉLIA

Egy fűzfa hajlik a patak fölé.
Mely szürke lombját visszatükrözi.
Ahhoz vivé ő eszelős fűzerit:
Csalán-, kakukfű-, torma-, kosborát
(Ezt pásztoraink durvábban nevezik,
Holtember-ujjnak szűz leányaink),

Ott egy behajló ágra koszorúját
Függesztené, s amint kapaszkodik,
Egy gonosz ág letört, s ő maga is
Gyom-ékszerével a síró folyamba
Zuhant alá. Ruhája szétterülve
Mint habléányt tartá fenn egy korig,
Miközben régi nótákból danolt,
Mint ki nem is gyanítja önbaját,
Vagy oly teremtmény, ki a víz-elem
Szülötte és lakója. Csakhamar
Azonban ittas és nehéz ruhái
Dallam-köréből levonák szegényt,
Sáros halálba.

(Hamlet, IV. felvonás, VII. jelenet)

Szeretném Önökkel megosztani, hogy hol, s miképp készültek képeim, és milyen nagy élményben volt részem, már a komponáláskor. 2002 nyarán egy fotós-filmes tábor résztvevőjeként Rábapatonán töltöttem egy hetet, a Rába partján. Egy efféle táborba azért megy el az ember, hogy sok elfotózott filmtekerccsel meggazdagodva térjen haza. Engem azonban az első napokban teljesen lebénített az az érzés, hogy én most ide fotózni jöttem, nekem itt dolgom van. Bármilyen érdekes dolog történt, azonnal ugrott mindenki, és kattogtatta a fényképezőgépét. Ezalatt én csendben meghúzódtam a hűs, nyári fák alatt, táskám a vállamon, benne a kölcsönkapott "szuper" NIKON FM2-es gép és saját PRAKTIKA MTL5-ösöm, jónéhány filmtekerccs, pár váltás objektív. Mindaddig nem is fotóztam, amíg meg nem született fejemben az Ofélia ötlete. Idén kevés eső esett, térdig ért a Rába. Úszni nem lehetett, de üdítő élmény volt virágos nyáriruhában gázolni, a kellemes, hűvös vízben. Falusi fiúcskák kergetőztek körülöttem. És a lányok... színes ruhájuk csillogó tükörképe, pompás látvány volt. És ott volt a szeplős Janka is. Elképzeltem, hogy milyen lenne ha:

"Ruhája szétterülve

Mint habléányt tartaná fenn"

Egy jó darabig nem mertem megkérni, nem is ismertem, és egyébként sem. Azért közben kiterveltem mindent, és vártam a lemenő nap fényeit. Eszembe jutott ugyan John Everett Millais Ofelia című festménye, de nem tudtam felidézni pontosan.

Egy dologban viszont bizonyos voltam, épp olyan lesz Janka haja szétterülve a vizen, mint Millais modelljének lehetett. Elindultam hát virágokat keresni. A part közelében gyönyörű lilákra és sárgákra bukkantam.

"Egy fűzfa hajlik a patak fölé,

Mely szürke lombját visszatükrözi.

Ahhoz vivé ő eszelős fűzérít:

Csalán-, kakukfű-, torna-, kosborát"

Végül egy hatalmas csokor virágot szedtem, s egyelőre elrejtettem. Most nekiláttam padot keresni, mert ahhoz azért magas volt a víz, hogy belefeküdjön valaki.

Bár Shakespeare írása alapján bízhattam volna abban, hogy Oféliát szétterülő ruhája fenntartja egy ideig, mégis jobbnak láttam, ha inkább ráfekszik valamire. A közeli kocsmában meg is találtam a megfelelő padot és a lányt is. Nagy meglepetésemre Janka nem kérte soká magát, sőt örült az ötletemnek. Meséltem neki Millais festményéről is, amelyet Shakespeare "Hamletje" ihletett, mégpedig az a rész, melyben Gertrud királyné elmeséli Ofélia halálát. Annak a hírnek hatására, hogy Hamlet, aki a vőlegénye, megölte apját, Ofélia megzavarodott és a folyóba vetette magát. Elmeséltem, hogy a megfelelő hatás elérésének érdekében, Millais modellje egy régi hímezett ruhában pózolt az alulról fűtött fürdőkádban. Millais a környezet megfestése után, műtermében fejezte be képét. A modell egyébként nem volt más, mint Elizabeth Siddal, a preraffaeliták körének műzsája, Rossetti leendő felesége. Millais azt a technikát alkalmazta, hogy a festéket a még nedves alapra vitte fel, s ezzel a konkrét részleteket és

fénylő árnyékokat is képes volt ábrázolni. Kerítettünk tehát egy szép ruhát Jankának, egy fiút, aki segített levinni a padot a vízpartra, és elővettem a virágokat, zöldeket. Egészen átnedvesedett a ruhám, mire végre sikerült a padot a homokban rögzíteni. Janka lefeküdt, szétterítette ruháját a vizen, én pedig óvatosan kibontottam a haját, és a legszebb virágot beletűztem. A sodrás miatt alul rögzíteni kellett a növényeket. Igazán nagyszerű látvány volt.

Fotózás közben Janka panaszkodott, hogy az az érzése, mintha mindjárt fölborulna vele a pad. Nem vettem komolyan, lekötött a munka. Egyszer csak, a szemem láttára megemelkedett a pad, a lány a vízbe pottyant, s hajába gabalyodott a sok virág.

Igy lett vége a fotózásnak. Később tudtuk meg, hogy nem messze tőlünk megnyitották a zsilipeket, ezért növekedett meg oly hirtelen a vízszint, ami aztán a padot is magával ragadta. Végül egy Susan Sontag-tól vett idézettel szeretném zárni soraimat.

"Minden fénykép egy-egy memento mori.

Fényképezni annyi, mint részesévé válni valaki (vagy valami) halandóságának, sebezhetőségének, változékonyságának. Minden fénykép - éppen, mert kihasítja és megdermeszti a pillanatot - az idő mindent fölemészítő kérlelhetségtelenségéről tanúskodik."

Bódi Katalin - SZTE JGYTFK - Zenetudomány

CIPRIAN PORUMBESCU (1853-1883) A ROMÁN ZENEIRODALOM KIVÁLÓ EGYÉNISÉGÉNEK ÉLETE ÉS MUNKÁSSÁGA

Dolgozatom témája két népszerű Kodály idézet köré fonódik, annál is inkább, mivel Kodály születésének 120. évfordulóját ünnepeljük. "A zene mindenkié"- ez a felkiáltójeles mondat: örök igazság foglalatosa. Kodály Zoltán fogalmazta meg 1952-ben. Azóta jelszóvá vált, amely bejárta a kerek világot. És közhellyé kopott. Felkiáltó mondatát a mester ellentétes köztöszóval és kérdéssel folytatta: "A zene mindenkié! De hogyan tehetjük azzá?" A "de" azt mondja: a zene egyelőre, bizony nem mindenkié. Azzá kell tennünk! Időnként és helyzetenként más és más módon kell érvényesíteni. Más a kodályi "hogyan", más Carl Orffé és ismét más volt Ciprian Porumbescu, román zeneszerző, akinek korai halála miatt nem adatott meg, hogy nagyszerű elképzeléseit megvalósítsa, de akire 1883-ban bekövetkezett halála óta egyre hivatkoznak a román zeneoktatás zászlóvivői, méltán. "Akinek nem mindegy, mi lesz itt a zenében egy-két emberöltő múlva, nem lehet el közömbösen az iskola mellett, amikor ének hallik ki belőle" - írta Kodály Zoltán. E gondolat kapcsán fogalmazódott meg bennem a cél: bemutatni azon román zeneszerzők egyikét, akinek műveivel az erdélyi magyar gyerekek már III. elemi osztályos korukban találkoznak. Az erdélyi magyar gyerek kötelezve van az együttélés megismerni hazája kultúráját, zenéjét. A népek közti megértést és barátságot csak úgy lehet szolgálni, ha felülemelkedünk minden kicsinyes sovinizmuson. Erre nagy példa George Enescu, a legnagyobb román zeneszerző zenei és emberi kiválósága. Kell és lehet is tanulnunk valamennyi nemzet zenekultúrájából. Ellentmondásnak látszik, de igaz: minél több közünk van az európai kultúrához, annál nagyobbra nő a magunké is.

A román zenei élet fejlődésének nemzeti- romantikus korszakában jelentős szerepet játszott a regényes életű Ciprian Porumbescu (1853- 1883). Egyike az elsőnek, akik "népi tónusú", tehát népies stílusú zenét akartak írni és törekvésének volt is eredménye, mert szerzeményeiben jutott először érvényre és azok által vált határtalanul népszerűvé a 19. század második felében a nemzeti stílusú zene a románlakta területeken. A Tudományos Diákköri Dolgozatomban bemutatásra kerül ennek az utolsó leheletéig dolgozó szerzőnek az életműve a következő fejezetekben:

Anyanyelve: a román népzene. /A román zenei élet fejlődése a 19. század második felében (1859-1907) - romantika. /Ciprian Porumbescu élete: Gyermekkorai környezet

/A formáló jellegű Suceava- i évek/ Harcban a Habsburg uralom igazságtalanságaival /Tündöklő Bécs - komor emlék / Brassó - a román operett bölcsője /A tragikus vég/

Művei: Énekhangra és zongorára írt darabok/ Kórusmuzsika (világi) /Vallásos zene/ Hangszeres zene /Kamara és zenekari művek/ Színpadi zene/Irodalmi alkotásai /

Témavezető: Dr Dombi Józsefné, főiskolai tanár

Bódy Szilvia - BME ÉSZK - Festészet
A PRIORI - A POSZTERIORI

Bucz Júlia - NYF BTMFK - Zenetudomány
ÉNEKTANÍTÁSI MÓDSZEREK A NÉMETORSZÁGI MECKLENBURG-VORPOMMERN TARTOMÁNYBAN
ALKALMAZHATÓSÁGI LEHETŐSÉGEK A MAGYAR ÉNEK OKTATÁSBAN

2001. áprilisában adódott lehetőség, hogy az Erasmus program által, három hónapot tölthessek a Rostocki Zene és Színművészeti Főiskolán, a Nyíregyházi Főiskola partnerintézményében. A kiutazásom előtt fogalmazódott meg bennem, hogy a tanulmányaim folytatása és egy másik kultúra közelebről történő megismerése mellett, valami hasznosat, maradandót és mások által is felhasználhatót alkossak. Rostocki tartózkodásom alatt, célirányosan énekmódszertani előadásokat és szemináriumokat látogattam, valamint heti két alkalommal órákat hospitáltam két iskolában is. A három hónap alatt megismerkedtem a német zenepedagógiai koncepciókkal, az énektanítás különféle módszereivel és azok Rostocban élő gyakorlatával. Már akkor körvonalazódott bennem a magyar viszonyok közötti esetleges adaptálási lehetősége.

Dolgozatom anyaga három fő részre tagolódik. Az első részben a mai német zeneoktatás előzményeit és alapjait tárgyalom. Itt röviden összefoglalom a 20-as évektől Németországban kialakult zenepedagógiai koncepciókat. Ezután két olyan pedagógusról M. Montessoriról és C. Orffról esik szó, akiknek munkássága jelentős szerepet tölt be a német zeneoktatásban. Úgy gondolom, hogy ezek az előismeretek szükségesek a gyakorlati rész megértéséhez. A középső része képezi dolgozatom gerincét. Itt az általam Rostocban összegyűjtött gyakorlati ismereteket mutatom be. Itt kerül sor az Orff - insturmentárium bemutatására is, amelyen, az órai képesség és készségfejlesztési feladatok zöme alapszik. Montessori zenepedagógiai vívmányainak részletesebb bemutatására is itt kerül sor, a hallási érzet fejlesztése kapcsán. A test, az Orff - instrumentárium és más ritmushangszerként is használható eszközök, mind a ritmusérzék és a ritmuskészség fejlesztésének szolgálatában állnak. Ezek a képesség és készségfejlesztési feladatok teremtenek jó alapot az együttműködésnek. A középső rész befejezéseként a zene más tantárgyakkal való integrációjának keretein belül mutatom be az improvizáció és a zenehallgatás lehetséges változatait. A bemutatás mellett, utalok az egyes módszerek, magyar viszonyok közötti adaptálási lehetőségekre. Az utolsó részben pedig olyan magyar módszerekről esik szó, amelyekre joggal lehetünk büszkék, és amelyeknek hiányát éreztem a német gyakorlatban.

Témavezető: Osvay Károlyné, főiskolai docens

Bujdosó Ildikó - BME ÉSZK - Művészettudomány
FOTOGRAFIA ÉS ÉPÍTÉSZET

A dolgozat részletesen ismerteti a fotográfia különböző, történeti és kortárs irányzatainak alapvető törekvéseit, és ebből kifejtve a mai kor által felvetett kérdésekre reagáló művészeti eszközöket. Két ilyen fontos, megváltozott, így új tényező az életben a mozgás, a dinamizmus, illetve a fény használata, alkalmazása. Ez a téma az építészeti

tömegformálásban, a belsőépítészeti koncepciók kialakításában is előtérbe került. Ez a XX. századi létállapot a mozgás, a valahonnan valahová történő vonulás, processzió irányításán alapult. Moholy-Nagy javaslata szerint a készíthető totális, azaz csak saját, képi nyelvet használó műalkotások, ide értve az építészetieket is, a mozgásban levő fény lenyomatai kell, hogy legyenek, mondanivalójukat ezzel a fény-sötétség-mozgás eszköztárral kell, hogy kifejezzék. A dolgozat az építészeti szemléleténél megemlíti még a látásmód megváltozását a sebesség és a képi nyelv hatására, és az épületek technikai és esztétikai megújulását vázolja fel: a fény az épületben anyagként kell, hogy jelen legyen, időbeli és térbeli változásaival együtt. A dolgozat fő témája a fényképek szerepének keresése az építészeti alkalmazás során. A XX. századi filozófia egyik legfontosabb alapkérdése a töredékesség megjelenése a különböző művészeti ágak megnyilvánulásaiban. A vizuális művészetekben ez konkrétan levezethető a fotográfia fragmentum-mivoltából. Az építészeten is egyértelmű kapcsolat fedezhető fel a "kép-kívágással". Még a modern mozgalmak funkcionalista forradalma előtt az alaprajzi elrendezés és a térszervezés is jelentős változásokon ment keresztül. A TDK előadás a fotográfia egy területével, a fotogram készítésével, és az ahhoz kapcsolódó anyag-kísérletekkel foglalkozik részletesebben. Ebben a témában keresi az újszerű alkalmazási lehetőségeket. A befejező rész bemutatja az a térbeli egység szétesését, mely a léptékről való tudást is megkérdőjelezi; akárcsak a fotográfiai zoom. A fénykép által előidézett látásmódváltozást a posztmodern építészetben, leginkább a nagyítás alkalmazásával. Az objektumok, tárgyak, mint architektonikus alkotásokként létrejövő épületeket. A motívumok a valóságot helyezte át a média kontextusába. Többet nem lehet egy abszolút lépték szerint értelmezni sem az épületek környezetét, sem a szemlélő saját pozícióját. A jelenkor, a média nyelvet használó építészet szintén él ezzel az eszközzel, csak fordított metaforával, a felületek struktúráinak tervezésénél, a pixelekre széteső homlokzati textúra létrehozásával.

Konzulensek: Molnár Csaba és Szathmáry Zoltán

Chinen Mari - SZTE FGYTFK - Zeneművészet
J. S. BACH: PARTITA A-MOLL SZÓLÓFUVOLÁRA BWV1013

Más néven "Solo pour la Flute traversiere par J.S.Bach" = Szóló harántfuvolára J.S.Bachtól. Az egyetlen ránk marad átírat két embertől származik az 1720-as évek végéről, ennek alapján ismerjük a művet. Valószínű, hogy Bach a művet kötheni éveiben (1717-23között) komponálta. Leopold herceg udvarában jó körülményeket és a legjobb állást kapta: ebben az időszakban számos világi művet írt.

A sarabande

A sarabande eredetileg egy tüzes spanyol tánc. A francia királyi udvarban a 17. szd.-ban terjedt el. A sarabande ritmusa 3-as lüketésű felütés nélkül. Fő jellemzője az ünnepélyesség, és általában egyszerű harmóniakra épül. Így ritka és érdekes a szóló fuvolára írt sarabande, egyetlen dallamvonalra bízva a harmóniai folyamatokat, és ebből a dallamból a sarabande ritmusképlete is előtűnik.

[Bourrée anglaise]

Jenetése: angol bourrée. A könnyed, örömteli jelleget a ritmus anapestusos alaplücktetése adja. Érdekes jelenséget találunk ebben a darabban. A szvitiek általában, pl. az Angol szvitiek a következő tételekből állnak: Prelude, Allmande, Courante, Sarabande, közbeillesztett táncok, és gigue. A bourrée a közbevetett táncok egyike. De J.S.Bach itt gigue helyett a bourrée-val zárja a művet. Ez a bourrée gigue jelleget ölt. A gigue ritmusképlete eredetileg 8-ad vagy 16-od ritmusértékekből áll. Dallamvonala nagy

lépéseket tartalmaz, ugrál. Az is jellemző a gigue-re, hogy a felütés hangjáról nagy ugrással érkezik az első ütemsúlyra. A gigue dallamosságának jellemzőit a bourrée dallamában megtaláljuk. Úgy gondolom, hogy a gigue-re utaló jellegzetességei miatt állhat a bourrée a ciklus végén.

Csőke Renáta - PTE MK - Festészet
ÉLŐ STRUKTÚRÁK

Munkáimat átható legfőbb gondolat, a Természet és az iránta való mélységes tisztelet. Ez inspirál, ez az érzés táplálja azt a késztetést bennem, hogy kutassam, kövessem annak teremtő mechanizmusát. Úgy gondolom, a világegyetem e rendkívüli misztériumának a megértéséhez a részletek nagyon aprólékos és türelmes feltárásával juthatunk el. Tanulmányaim során így kerültem kapcsolatba a fraktálgeometriával.

A modern fizika és a nem-euklidészi geometria (fraktálgeometria) sokkal nagyobb finomsággal és meggyőző erővel képes ábrázolni a valóságot. Tehát a természet alakzatainak pontosabb leképezésére a fraktálgeometria alkalmasabb. Maga az elnevezés Benoit Mandelbrot francia-amerikai matematikustól származik. A fraktálok ugyanannak az alapmintázatnak egyre kisebb és kisebb méretben történő sokszoros másolásával hozhatók létre. A fraktálalakzatok olyan magasrendűen szervezett formációk, melyeket a természet is nagy számban használ: a faágak, a levél- és virágalakzatok, zöldsfélék mind-mind fraktálok. A természetben a fraktál-szerkezetnek kiemelten fontos szerepe van a felületnövelő hatásának (pl. a tüdő léghólyagocskák fraktálként felépülő elágazásaiból áll, ami a lehető legnagyobb oxigén-felszívódást biztosítja felszínükön). Ebből a tulajdonságából adódik rezgéscsillapító képessége is (pl. fák hajladozása a szélben, szív lüktetése). A fraktál-felületek tekervényes szerkezete további formai és szimmetriai kérdéseket vet fel. Megjegyezném, hogy talán soha nem állt még egymáshoz ennyire közel a tudomány és művészet. Mindkettő közös forrásból fakad; ugyan azt a valóságot képezik le más-más eszközökkel. A művészet általában próbálja láthatóvá tenni természetben megnyilvánuló rendet, hogy képet alkot a világról szerzett tapasztalatokból. Az érzékelt formák újjá teremtése a cél.

A tudomány csupán leírja a természeti jelenségeket, és valamilyen harmonikus és áttekinthető rendszerbe foglalja őket. Ugyanakkor a tudomány egyre növekvő érdeklődéssel fordul a szervezett bonyolultság iránt s hozza közel a művészethez, ahol a szervezett szövevényesség rendkívüli példáit lelheti fel.

Textillel dolgozom; lennel és kenderrel.

Bensőmből fakad a vonzalom és az igény arra, hogy gondolataim ebben az anyagban tárgyasuljanak. Az anyag természetes jellege kizárólagos számomra, hiszen lényegi mondanivalóm alapjául szolgál. A kender sokszínűsége, fénye, vastagsága, formálhatósága mindegyike ideális anyaggá teszik. A természeti motívumok sok apró elemből épülnek föl. Ahhoz, hogy a természet effajta jellegét leghívebben jeleníthessem meg, többféle egyedi technikai eljárást alkalmazok. Az aprólékos, organikus formamegoldás, áttört, csipkeszerű felület képzés jellemzőek textiljeimre.

Demeter Tünde Anna - GDZ EK - Zenetudomány
MODERN PEDAGÓGIAI LÁTÁSMÓD - CARL ORFF SCHULEWERK CÍMŰ PEDAGÓGIAI MUNKÁJÁNAK ISMERTETÉSE

Détári György - BME ÉSZK - Festészet
ASYLUM

Detkovics Anikó - PTE MK - Festészet
KAPCSOLATOK I-III.

A pályázatra beadott munkáim egy hosszabb sorozat három összetartozó eleme. Régóta foglalkoztatnak a legelemibb emberi kapcsolatok: szeretet, hűség, anya-gyermek viszony,... Ezeknek az érzelmeknek a kifejezésére organikus formákat használok, amikre példákat leginkább a természetből vehetünk. A természetet tartom a legjobb szobrásznak, mivel értelmes, harmonikus, jól felépített, tiszta konstrukciókat alkot. A patak lágy formává alakítja a lehasadt, durva felületű kőtömböt. Egy plasztikához hozzá tartozik a tapintás is. A kisgyerekek is meg kell érintenie, ízlelnie mindent, hogy megértse a világ összefüggéseit. Én is, mint a gyermek, játszva alkotok.

Az előzetes tervet és koncepciót a kifejezendő érzelem és hangulat egyfajta koncentrációja helyettesíti. Szobraim nem a konkrét felől közelítik az elvontat, hanem az esszencia tömöríti maga köré az anyagot. Ezáltal belső erőtől szerves növekedéssel keletkeznek plasztikáim.

Technika: Nagyon fontosnak tartom a plasztika felületi megmunkálását. Magastűző samottos agyagból (creaton 474) készítettem ezeket a szobraimat, majd száradás után becsiszoltam, aminek hatására kipörögtek a samottszemcsék és egy durva felületet kaptam. A kész szobrokat tölgyfa posztamentre és vas talapzatra állítottam.

Dévényi Judit Anna - ELTE TFK - Zeneművészet
A GYERMEKI LÉLEK ÁBRÁZOLÁSA MUSZORGSKIJ "GYEREKSZOBA" CÍMŰ DALCIKLUSÁBAN

Az ifjú oroszok vagy "Ötök" - az új orosz nemzeti kultúra forrongó levegőjének megteremtői- nemcsak az orosz műzenét helyezik új alapokra, hanem a teljes szlávságnak is döntő művészi indítékot adnak. Így Muszorgszkijnak is, akinek alkotó egyénisége legmélyebbre hatol a falusi, paraszti érzésvilágba. Többek közt, ezáltal emelkedik ki környezetéből, mint e kör tagja. Mámoros megszállottság a vezetője, ihletett megvilágosodás emeli őt forradalmi nagysággá. Muszorgszkij szerint a művészet "az élet varázsos erősítőszere". Művészi céljául tűzi ki az emberi beszéd zenei reprodukálását a hangsúlyozásából kiindulva, az énekszólamot a beszéddallamból és magasságból merítve. Ez tökéletesen nyomon követhető "Gyerekszoba" sorozatában, ami egyben egy egészen modern lélektani tanulmány. Minden darabja egy-egy, a gyermek életéből vett jelenetet mutat be. Érezni bennük azt a csodálatos képességet, hogy beleérzi magát az álmok világába, ahol épp a gyerekek vannak otthon. Ezek a kicsi drámák egészen egyszerű formákban vannak megkomponálva. Néha elegendő egyetlen akkord bonyolult érzelmek kifejezésére. A metrika teljesen kötetlen, mindeneke előtt az 1. dalban, amelynek a szerző "A nyanyával" címet adta.

A ciklus többi dala szüzséjüktől függően, ritmikailag és formailag egységesebb. 2. dala a "Sarokban" címet viseli, amely egy olyan mindenki által jól ismert helyzetre utal, amelyben valószínűleg Muszorgszkijnak is volt része. A 3. dal - "A dongó" - különlegesen érdekes, egyes hangok sorozata, amelyeket Muszorgszkij titokzatos módon és látványos beleérző készséggel kapcsolt össze egymással. A ciklus 4. Darabja olybá tűnik, mintha a zeneszerző ennek a babának minden szavát elleste volna. Ennek a bölcsődalnak olyan édes és elálmósító a végső kicsengése, hogy szinte látjuk, ahogy a kis elbeszélő saját története közben elbóbiskol. A kompozíció következő elemében, az "Esti imá"-ban egy kislány elalvás előtti, szeretteiért aggódó imáját halljuk. A 6. énekben, a "Kot Matrosz" -ban Muszorgszkij, a kedvenc madarát a gonosz kandúrtól féltő kislány lelki világával azonosul. Az utolsó dal a "Lovaglás a vesszőparipán" címet viseli,

melyben a szerző egy fékezhetetlen, mozgékony rosszcsonot kislejű harcait és kudarcait mutatja be. Ének aláfestéseivel leginkább a lelket mélyíti el, mikor a körülötte lebegő légkör és a benne megmozduló ösztön hangokká ömlik. Muszorgszkij nem abban az értelemben pszichológus, mint Wagner, aki az emberi lélek aktív erőit hatalmas művészi egységben tudta megragadni, hanem, akinek legfőbb problémái épp a lélek mélyén akaratlanul örvénylő erők és indulatok. De pont a lélek akaratlan ösztöneinek ábrázolása vezeti el Muszorgszkijt azokra a területekre is, amelyeken az ősi indulatok csodálatos tisztasággal, elfátyolozatlanul virulnak ki: a gyerekek lelkéhez s rajtuk keresztül a humorhoz is.

Témavezető: Heim Mercedes, főiskolai adjunktus

Domak Anikó - NYF BTMFK - Zenetudomány
PORZIK, PORZIK, PORZIK A PÁZMÁNDI UTCA... (A PÁZMÁNDI LAKODALOM)

Dolgozatom elkészítésének az volt a célja, hogy összefoglaljam lakóhelyemnek, Pázmándnak azt az egyik legrégebbi népszokását, mely ma is meghatározó szerepet tölt be a falu életében. Ez nem más, mint a LAKODALOM. Mindehhez szükséges tudnunk, hogy hol is található a kis falu, majd megismerni életéből igen fontos történelmi eseményeket, és feleleveníteni a régi lakodalmi szokásokat, s ezzel párhuzamban a jelen szokásait. Gyűjtőmunkám során sok új, számomra eddig ismeretlen anyagra bukkantam. Mindehhez a falubeli kérés "vőfély" (Pázmádon így mondják) és még nagyon sok kedves ember segített hozzá. Tőlük visszaemlékezéseket kaptam a régi lakodalmakról, a hivatásról, a viseletekről, különféle versekről, rigmusokról, s a lakodalom lebonyolításának, a vőfélyné szerepéről. Különösen jó érzés volt, amikor megtudtam, hogy még él egy zenész, egy 82 éves primás a faluban. Ő nem sokat mesélt, de ahogy elkezdett játszani, olyan légkört, olyan hangulatot teremtett maga körül, hogy az mindent magába foglalt. A gyűjtőmunkám során összegyűlt néprajzi és népzenei anyagot próbáltam rendszerezni, összefoglalni, így leírtam, hogy zajlik a lakodalom a dunántúli kis faluban. Az érdekes és főbb mozzanatok szemléletességének érdekében fénykép, kotta- és CD-mellékletet is készítettem.

"A hagyomány formái változhatnak,
de lényege ugyanaz marad, míg él a nép,
amelynek lelkét kifejezi."

(Kodály Zoltán)

Témavezető: Juhász Erika, főiskolai adjunktus

Duronelly Balázs - MKE - Szobrászat
PÁROLOGTATÓ

Az igazán jó művek nem anyagi valóságukban hordoznak minőséget, nem bálványok, hanem médiumok, közvetítők. Bennük öltönek testet érzéseink, általuk fogalmazódnak meg addig fel nem tett kérdéseink, ők a szóra válthatatlan válaszok kapui. Fontosságuk miatt szokás a művészetben időállóságra törekedni, hogy látszólagos öröklétbe emelve a műveket, akár emberi gondoskodás nélkül is fennmaradhassanak. Ez a szobor nem törekszik erre. Csak akkor és addig létezik, amíg odafigyelnek rá, gondoskodnak róla. A párologtató természetesen nem perpetuum mobile, a víz állandó felügyeletet és utántöltést igényel. A szobor létehez egyfajta áldozatra van szükség, ami feltételezi, hogy a szobornak jelentősége, értéke, szerepe van.

Ez a szerep folyamatosan változott és átértékelődött a történelem során és ma sincs ez másként. A legutolsó, igazán jelentős paradigmaváltás a múlt század avantgárd

művészeinek nevéhez fűződik, akik elsősorban a formanyelv gyökeres megújításával próbálták előhívni azokat az ősképeket, amelyek évezredekkel ívelnek át. Azóta bizonyosodott, hogy a magas művészetből kirekesztődött tömegek számára minden formanyelv, ami nem a valóságúságon alapszik, dekódolhatatlan. Ezért gondoltam, saját természetes igényeimmel összhangban, hogy megfordítom a folyamatot és az általánosan elfogadott, realiztikus ábrázolásmódot megtartva próbálok meg olyan szobrot alkotni, ami képes visszavezetni a bennünk élő archetipikus képekig. Ezért választottam az agyagot is. A nyers agyag a szobrászat legősibb anyaga. Számos eredetmitoszból szerepel az elképzelt, miszerint az első embert porból, sárból, agyagból formálták és lehettek belé életet. Nyilvánvaló sérülékenysége ellenére az egyik leghasznosabb és leghálásabb anyag a szobrász számára. Jól alakítható, szinte élő anyag, ami a legközvetlenebbül érzékelteti az alkotás, a teremtés gesztusát. Ezen túl magában hordja a változtatás, a javítás lehetőségét, hiszen egyetlen mű sem tökéletes végleges formájában.

Maga a fej hosszas karakter-keresés eredménye. Valós modell után kezdtem el dolgozni, de az arányokat és részleteket saját elképzelés szerint állítottam össze. Fontos volt számomra, hogy tiszta formákból építkezsem, világos sziluettek használva. Így már nagyobb távolságból kapcsolatot teremthetünk a portréval és összevethetjük a fej organikus rendjét a párologtató szerkezet geometrikus rendjével. Mivel a fej plexi vázra lett mintázva, a kissé párás üvegen keresztül azt az illúziót keltheti, mintha lebegne az üvegburában. Az volt a szándékom, hogy a XXI. századi karakter, a mimetikus mintázás és az érzékeny anyag ellenére valamiféle transzcendens időtlenséget sugározzon. A kopasság mellett is azért döntöttem, mert így kevésbé köthető konkrét korhoz és erősíti a portré szakrális jellegét. Az, hogy nő mintáztam, szintén nem véletlen. A nőket sokkal inkább jellemzik azok a számomra is mértékadó tulajdonságok, például az agressziómentesség, vagy az empátia, mint bennünket, férfiakat.

Ilyen értelemben a szobor felfogható egyfajta embereszménynek is, de a kanonizáció minden szándéka nélkül. Ez nem ideálportré, bárki azonosulhat vele, hangsúlyozottan köznapi. A mintázásnál fontos szempontnak tartottam, hogy ne csak adott távolságból hasson harmonikusnak, hanem közelebb és közelebb lépve a szoborhoz egyre újabb harmóniák táruljanak fel. A párologtató szerkezet tervezésénél is több szempontot kellett figyelembe vennem. Egyrészt a megfelelő páramennyiség biztosítását, másrészt azt, hogy a párologtató egyben a posztamens szerepét is betölti, és ez meghatározza méretét. A párologtatónál tudatosan nem használtam elektromosságot, sem egyéb technikai felszerelést. Az volt a szándékom, hogy minél elemibb dolgok legyenek szükségesek a működtetéséhez. Tulajdonképpen csak a négy alap elemet használom: a vizet, a levegőt, földet (agyag) és tüzet (hőmérséklet). A mintázott fej így, megfelelő odafigyelés mellett, korlátlan ideig megőrizhető.

Egle Anita - PTE MK - Festészet
INTERFERENCIÁK

Elek Imre - MKE - Szobrászat
TORZÓ

Eddigi munkám során több életnagyságú, vagy annál nagyobb figurális plasztikát mintáztam. Ezen munkák tanulságaként kezdtem el kísérletezni olyan torzók készítésével, amelyekben az irányított formai elhagyások koncentráltabbá teszik a plasztikában vezérmotívumként megjelenő hangulati rezgést, ami által kizáródnak a felmerülő elbeszélő elemek. Kilépni az ábrázolás megszokott tradíciójából, és olyan jelrendszert teremteni, amelynek olvasása nem lineáris, hatása tisztán plasztikai minőségekből táplálkozik és a környező motívumokból úgy próbál meg meríteni, hogy ezáltal előtérbe kerülhessenek az egyes jelenségeket átjáró mágikus, misztikus kapcsolatok.

Beadott munkám anyagát tekintve ólom, témája az ember, formája torzó. Elkészült állapotában egy ólomhéj, melyet hátulról krómacél váz merevít. Méretét tekintve szigorúan életnagyságú, mivel megfigyelésem szerint ez az azonosság eltávolítja a nézőt attól, hogy a látványt szokásos szoborként értelmezze. A kiállítóterben a munka a fal előtt mintegy 40-50 cm-re lebegve jelenne meg, a szemmagasság egy átlagnéző méreteivel számolva körülbelül a figura nyakgödrével egy vonalba kerülne. Az ilyen formában történő installálás több okra vezethető vissza:

- Így lép működésbe az a sajátos kontraszt, amit a munka anyaga az ólom (ami nagy fajsúlya és vékony falvastagsága miatt fokozottan alá van vetve a gravitációnak) valamint a lebegés kelt.

- Ez a megoldás felerősíti a nézőben azt az érzetet, hogy a fal előtt lebegő alak mögött a levegő összetömörödik, és ez által előresugárzódik, így fokozottan érezteti a nézővel, hogy átlépte a szobor auráját.

A kifejezésben fontos szerep jut a figura torzó jellegének. A szemlélőben a helyváltoztató letapogatás során az időben egymást követő fázisok a látvány folyamatos épüléséhez vezetnek, mígsem a figura szimmetriatengelyével egy vonalba kerülve az egész hatását keltik. Erről, a pontról továbbblendülve megkezdődik a látvány leépülése. Így a szobor befogadásának folyamata utal azokra a makro- és mikrovilágban is működő mechanizmusokra, amelyekben egy egyszerű elemi részecske vagy egy összetettebb rendszer idővel egyre strukturáltabbá válik, majd egy ponton túl fokozatosan leépül.

A másik motívum, ami vizuálisan felfejthető az, hogy frontális nézetből fejet alulnézetből látjuk, ezáltal a szemből nézünk az alak portréjába, a test elemei a háttérbe szorulnak, így a személyes szálak felerősödnek. Más hatása is van azonban a hátrahajtott fejnek. A szoborral szemben állva, az alulnézetben rövidülő arc, a hétköznapi szemlélőnek szokatlan vonásokat mutat. Nem tudja a látványt szokásos sztereotípiáival értelmezni, ezáltal elzáródik annak lehetőségétől, hogy az egyén vonásaiból kiindulva olyan érzelmi kötések alakítsanak ki, melyek meggátolják abban, hogy a látvány mélyebb régióit feltárja. Az anyagválasztásról már volt szó az előzőekben, annyi azonban még megemlíthető, hogy az ólomlemez által kiadott tompa sugárzás és a testi leképezés hűsége egyszerre távolinak és közelinek mutatja az alakot. A figura megfogalmazásában a szűkszavúságra törekszem. Száműzöm a fölösleges részleteket, hogy a geometrikus rend ami megszervezi a kompozíciót jobban a felszínre kerülhessen. Az egyes szerkezeti pontokat összekötő szakaszok szemből nézve egyenesnek mutatkoznak, de e nézetből kimozdulva feltárul spirálokra épülő belső szerkezetük.

Éliás Dániel - ME BBZI - Zeneművészet
SCHUMANN: PHANTASIE STÜCKE

A schumanni hangulati sokszínűség miniatűr képekbe szerkesztve. Mesteri párbeszéd, hangulatváltások. Szabadság, belső feszültség lírai környezetben. A mű előrehaladtával az előadó egyre magasabb, nemesebb zenei szférákba kerül. A harmadik tétel kitörő öröme, néha egyszerre titokzatos és mégis odaadó légköre úgy az előadót, mint a közönséget elkápráztatja.

Témavezető: Iván Klára főiskolai docens

Eröss Csongor - SZTE JGYTFK - Festészet
A LÉT ÉS A NEMLÉT DETERMINIZMUSA

Technikai eljárás: lavírozott tusrajz
A mű méretei: 58 x 44,2 cm

Fazakas János László - SZTE JGYTF - Grafika-fotó
A HÍR

A beadott pályaművem alumínium-nyomat technikával készült triptichon.

A három nyomat egyenként 21 x 13, 12 x 8, 12 x 8 cm méretű.

A triptichon témája "A hír".

A hír, amely olyan, mint egy járvány, szorongó várakozás előzi meg, rövid lefolyású, és megváltoztatja életünket. A hírhozóra mindig mint az adott információ, üzenet, anyagi megtestesítőjére nézünk. Azonnal és elsőként szeretnénk hozzájutni a hírhez, amely a születése pillanatában üzenetté válik. Manapság tömegek egyik pillanatról a másikra kapják az információt az éteren keresztül. Azonnal tudnak mindenről, elsőként vehetik "szájba" és ízlelhetik azt, minden érdekességével és nyomorúságával együtt.

Kiszolgáltatottakká válunk saját kíváncsiságunknak, mohón érdeklődünk minden iránt, ami az újdonság erejével hat. "Elrágódunk" az adott információn, és miután kiélveztük minden cseppjét, kéjesen igyekszünk megfertőzni embertársainkat. Mert hírt hallani érdekes, de továbbadni már sokkal élvezetesebb. Nézni, amint embertársaink mohón lesik minden szavunkat, és csak arra várnak, hogy ők is hírvivővé válhassanak. Hogy megosszák a nagy eseményt, hogy elégedetten dőlhessenek hátra a nap végén: "Ma én is mondtam valamit, ami fontos volt mások számára."

Hát ez a hír.

Fehér Beatrix - MIE - Iparművészet
NYÁRI TALPAK (SUMMER SOLES)

Nyári talpak című kollekción különböző technikai kialakítású és grafikai jelentéssel egybekötött, nem hordásra itélt lábbelik sorozata. Ami közös: az a matéria- az átlátszó műanyag lapok és csövek kombinációja. Cél mindenekelőtt a megnevetetés, elgondolkodtatás volt. Így születtek a lábfej méretéhez alkalmazkodó, összehúzható darabok vagy a cserélhető lapokkal ellátott talpak, attól függően, hogy milyen ruhát viselünk. Némelyik hátuljába műhajat vagy tollat helyezhetünk, de esetleges rejtegetnivaló szerelmesleveleinket is beletehetjük.

Felházi Ágnes Judit - KKFE - Festészet
ELVESZŐ KINCSEINK

Fujisaki Tomoko - PTE MK - Szobrászat

Whiteness. It is the greatest charm of porcelain for the artist who uses this material. Like the birth of European porcelain, which was made by the longing for whiteness, just as insects move towards a light source, so is whiteness a natural attraction for people. White is perfect harmonious color, having great strength and purity. And the color white is a symbol of light. Using porcelain gives me a consciousness of

light and shadow. Because of white shape makes shade from the environment effect. I cannot find the ideal white in my daily life since I began to work with porcelain, "common white" in my life no longer exists. Most of the color white in our lives is affected by light, becoming yellowish white or bluish white. Indeed there may not be perfect white in this world. The sensitive surface of white porcelain receives many effects of light and shadow creates various colors on it. White is never only white. In addition to working with the essence of "white", my most current work was born from the hint of a plant's structure of toughness and delicateness. I learned that the structural characteristic "toughness and delicateness" fits porcelain works very much. I formed this shape with coils from bottom to up, same as plants that grow upward, and paid attention to the space outside and inside. Plants have structural space inside their bodies, just like our bodies and thus are very strong. The structures of thick verticals were made with very thin coils that were laid horizontally; therefore fine horizontal changing lines appeared. From this routine work, I noticed that this world is composed of bipolar factors from this routine work, vertical and horizontal, up and down, inside and outside, light and dark, additive and subtractive etc. I think that the recognition of "inside and outside" is an indispensable factor of ceramic art. From this, two reasons may be suggested. One being that ceramic art was developed from a vessel was it is origin. The other one is the characteristics of material and technique. It is not too much to say that material makes shape.

I think that clay and porcelain are materials having a process; one that has a greater range of change than most materials. In recent years, modern arts have been prosperous; artists have been able to select materials freely among the various materials. But ceramists use only clay. In other words, they choose "restriction" over unrestrained alternatives. The process of making an object with clay or porcelain by making the most of the their character of plasticity and solidification, which forms by drying, and then using the firing as an extension, is important. We cannot ignore the characteristics of clay when we make something with clay; it is critical to know the characteristics of clay well. To know these material's characteristics makes for certain new developments.

When I progressed in my work, new challenges come out again and again. Soon I hope with execution to reach results with clarity and preciseness.

Gubacsi Gábor - PTE MK - Festészet
FESTÉSZETI KÍSÉRLET

A kísérlet első részének definíciója egyszerűen így hangzik: akciófestészet technikájával tudatalattinkban szunnyadó képek előhívása. A jelenkori nyugati civilizáció festésze jó ideje már, hogy ismét előhalásztta az úgynevezett mágikus gondolkodás fogalmát, mely a világot egy egyáltalán nem új szemszögből a fizikai síkon túli, az e bolygóhoz kötődő létünkön túlmutató érzékelés fényében vizsgálja. Ennek a befogadó képességnek, szemlélet és látásmódnak a visszafordítása, az alkotásban való megnyilvánulása. Mely megdönthetetlen bizonyítéka a bennünk lakozó szellem teremtő hatalmának. E felfogásban, az energiáknak szabad áramlást engedve, a tudatos kontrollt az alkotó folyamatból kivonva készült képekről és az ehhez fűződő gondolatokról szól munkám.

Gubola Krisztina - ELTE TÓFK - Iparművészet
NÉGYZETEK TÁNCA - kék-fehér terítő

A mű az ELTE TÓFK Foltvarró Diákkörének 2002. májusi kiállítására készült. Az eredeti "Négyzetek tánca" vidám, többszínű, melyet én színben visszafogottan készítettem el, ezzel ünnepélyesebb megjelenést kölcsönözve neki. Kék mintás és fehér vászon anyagokat használtam a mű elkészítéséhez.

Méret: 70 x 70cm

A mű három rétegből áll, egy mintás felső lap, duplán keretezve, flíz és egy egyszínű hátlap. A három réteg steppeléssel van egymáshoz rögzítve.

Témavezető: Somogyi Béláné, óraadó tanár

Gubola Krisztina - Barna Zsuzsa - Gondos Judit - Kupsa Ágnes
ELTE TÓFK - Iparművészet
HAWAII QUILT - ZÖLDBEN

Csoportmunka

A Foltvarró Diákkör működése során folyamatosan új technikákkal ismerkedik meg.

A "Miniature Quilts" szakfolyóiratban (1977. No. 29. 36-37. pp.) közölt "Hawaiian Paradise" c. cikkbe nemcsak egy számunkra új technika megismerésére, hanem az első csoportmunka elkészítésére is inspirált bennünket. Megtartottuk az eredeti virágmotívumokat, de a színeket és méreteket megváltoztattuk. A műünkben öt Hawai blokk szerepel. A központi blokk világos, zöld mintás anyagon zöld motívumot (Angel Trumpet), a körülötte levő négy blokk pedig egyszínű zöld alapon a világos zöld mintás anyagból készített virágmotívumokat (Water Lily, Hoya, Anthurium, Blue Jade) tartalmaz. Az összedolgozott blokkokat körbeölelő egyszínű zöld háromszögeket a blokkok motívumaihoz illeszkedő mintával tűztük (steppeltük) meg. A mű keretezése egyszerű, hangsúlytalan. A mű három rétegből áll: díszes fedőlap, flíz, egyszínű hátlap. A mű mérete: 70 x 70 cm. Foltvarró technika: kézi applikáció, kézi tűzés

Témavezető: Somogyi Béláné, óraadó tanár

Gubola Krisztina - Barna Zsuzsa - Stéger Emese - Kupsa Ágnes
ELTE TÓFK - Iparművészet
KÉKFESTŐ HAWAII- sorozat

Csoportmunka

A hét darabból álló sorozat 3 db. 42 x 42 cm és 4 db. 25 x 25 cm nagyságú blokkból áll. A blokkok különböző mintájú és színárnyalatú képfestő anyagból és fehér vászonból készültek, más-más Hawaii minta felhasználásával. Steppelés (tűzés): árnyéksteppelés, a steppelés vonala követi a rátét vonalát. A díszítésen kívül a három (fedőlap, flíz, hátlap) anyagréteg összetartására is szolgál. A mű a Magyarországon jelenleg is működő képfestő műhelyekből származó képfestő anyagok felhasználásával és az alábbi foltvarró szakirodalomban közölt Hawaii virágmotívumok alkalmazásával készült: Root, Elisabeth: Hawaiian Quilting - Instructions and Full-Size Patterns for 20 Blocks (Dover Publ., N. Y., 1989) Miniature Quilts. Hawaiian Paradise (1977. No. 29. 36-37. Pp.)

Foltvarró technika: kézi applikáció, kézi tűzés

Témavezető: Somogyi Béláné, óraadó tanár

Gyömbér Ákos - SZTE JGYTFK - Szobrászat
"UTCAZENÉSZ"

szobor
15x35x50
fakéreg

Finom és durva felületek kontrasztjának; az alacsony, tömzsi és a magas, nyúlánk formáknak, és a lámpából áradó fiktív fény és a valós fények játékának élménye. A magányosan, de rendületlenül az éjszakai utcán álló tangóharmónikás, aki csak teszi azt, amihez a legjobban ért. Persze, ez csak egy szobor!

György Zoltán - KF KFK - Grafika-fotó
FUTÓBOGARAK LÁBRAJZOLATA, ROVARÁBRÁZOLÁS

A rovartan alapját a rovarokkal végzett vizsgálatok adják. Ezeknek a megfigyelése ad értékes tapasztalatokat a tudomány számára. A rajzok szerves részét képezik a kutatóknak. Gondoljunk bele, hogy a középkorban már művészi rajzok készültek az anatómia számára. Rengeteg híres festő és grafikus foglalkozott ezeknek a nagyon fontos anatómiai térképek elkészítésével, hogy szolgálják az emberi test felfedezését. Tehát a rajz nagyon fontos. Manapság amikor nagyon sok technikai vívmány áll a rendelkezésünkre, sok mód van a kutatás során látottak, tapasztaltak rögzítésére, mégis a kutatók legtöbbször a rajzoláshoz fordulnak. A rajz elősegíti a gyors rögzítést, még ha vázlatosan is, hiszen pillanatok alatt elkészül egy sematikus ábra, ami pont elég arra hogy a lényegét rögzítsük.

A komolyabb rajzok abban jelentősek, hogy a legjobb fénykép sem biztos hogy mindent megmutat, hiszen sok tényezőtől függ. A rajzokkal ezeket a tényezőket ki lehet küszöbölni. A meghatározásnál, ez esetben a futóbogarak vizsgálatában, nyilvánvaló, hogy a részletesebb, pontosabb rajz elkészítésére van szükség, mert fajtabélyegként felhasználhatók. Ezekről az egyedekről idegen nyelvű szakirodalom már közölt információkat, de hiányosak mégis, illetve kevés ez az információ.

A lencsén keresztül nézve megértettem, hogy mennyire szívósak is ezek az életformák, amelyek lenyűgöztek. Ne felejtjük el, kárt csak önellátással okoznak, és számunkra pont ez az önfenntartó mechanizmus káros. A kutatómikroszkóp segítségével így is pontos rajzokat tudtam készíteni az egyedek lábairól, melyek összehasonlítva képet adnak arról, hogy a közel hasonló külsejű bogarak mégis különböznek egymástól, míg egy fajon belül megvizsgáltam, hogy a rajzaim több egyed lábaival megegyező képet adott.

A felismerést segítő rajzok esetében, tehát a szőlő rovar kártevőiről készült rajzok is mikroszkópos megfigyeléssel készültek el. Ezeknek a rajzoknak az a feladatuk, hogy a csapdák által fogott ízeltlábúakat fel kell tudni ismerni és ebben a folyamatban nyújt segítséget. Az oktatásban is jelentős szerepet tölthet be, mint szemléltető eszköz. Miközben végeztem a vizsgálataimat, magam is sokkal többet megtudtam róluk mint eddig.

Gyuris Róbert - PTE MK - Szobrászat
SZEMÉLYISÉGFEJLŐDÉS - ORGANIKUS TÉR - ORGANIKUS IDŐ

Halász Zoltán - EKF - Festészet
REGGELI
NYÁR VAN!

Havasi Katalin - TSF PFK - Művészettudomány
A MINDENSÉG FESTŐJE: CSONTVÁRY KOSZTKA MIHÁLY TIVADAR

Egy használaton kívüli szobában találtam a többi között egy papírtekerceset. Kihajtogattam és rögtön tudtam, hogy a helye a szobám falán lesz. A KÉP Csontváry Kosztká Mihály Tivadar Magányos cédrusa volt. Nem tudom, hogy akkor tizenéves koromban mi volt az, ami megérintett a képben, de az bizonyos, hogy nem nyugodtam addig, amíg be nem került a birodalmamba. Gimnazista voltam, amikor Pécsre kirándult az osztály. A közös program: a Csontváry Múzeum látogatása. Egy osztálytárrsal annyira belemerültünk a festmények csodálatába, hogy a társaink több mint egy órán keresztül vártak bennünket a kijáratnál. Ugyancsak ekkor, talán ugyanebben az esztendőben, a kilencvenes évek elején hallottam először egy előadáson egy művészettörténészt rendhagyó módon Csontváryról beszélni. Nem sokat értettem belőle, de az, ahogyan Pap Gábor erről a festőóriásról beszélt, maradandó élményt nyújtott, olyannyira, hogy mikor évekkel később hozzájutottam a könyvéhez, - már felnőtt fejjel - egyre inkább megéretttem, hogy ki is volt Csontváry és mit adott nekünk és a világnak.

Csontváry az a festő, akiről mindenki hallott, mindenki meg tudja nevezni egy festményét, ám ha művészetéről és a művészről esik szó, akkor olyan régen megcáfolt kijelentésekkel találkozunk, hogy: tudathasadásos volt, örültségében beutazta a fél világot, kereste a földi Paradicsomot. Ennek a kérdésnek a túlhaladottságára és a festő váteszi és kiválasztott szerepére, valamint festészetének időszerűségére világítok rá dolgozatomban.

Hegedűs Anna - SZTE-JGYTFK - Festészet

Csendélet üvegekkel, 62x43 cm

Az üveg egy kompozíciós elem, mindennapi életünk fontos tartozéka és a csendélet tartozéka. Hozzá tartozik a műtermi miliőhöz. Ülök a műteremben és nézem az üveg alakját, színét. Szemlélem a körülöttem lévő világ tükröződéseit... Atmoszférát teremtek egy egyszerű motívummal.

Horváth Anna Zsófia - PTE MK - Festészet
KIRÁNDULÓK, STRAND

Témaválasztásaimat meghatározzák gyerekkorom emlékei és a korabeli fotóújságok, filmek, divatlapok világa. A régi fotóújságokat - főleg a fekete-fehér fotókat felhasználom a festéshez is, a képeim színeit a korabeli divatlapok és színes filmek populáris színeinek hatására választom. A fő témám mindig az ember, mint a jelenetek, történetek szereplője. A kapcsolatok, a lelki párbeszéd érdekelnék - érzelmi állapotokat hangulatokat, jellemeket szeretnék megmutatni. A cselekmény gyakran nem egyértelmű ilyenkor a kép nézőjét szeretném elgondolkoztatni és bevonni a történetbe. A két-három alakos jelenetek mellett az utóbbi időben az embertömegek és embercsoport-

tok kapcsolatai érdekelnek. A "Kirándulók" című kép témája a tömeg és a tömegben létező embercsoportok. A figurák gesztusaiból, mozdulataiból következtethetünk a gyülekezés okára szándékosan elnagyoltan jeleztem a környezetet, a vizesést amelynek megtekintése miatt gyűlt össze a tömeg. A mozgókép és a fotó hatása érződik a kép pillanatszerűségén - a kép olyan, mint egy kimerevített filmkocka. A képkivágás és a forma is erősíti ezt a hatást a képet két egyforma méretű vászonra készült úgy követik egymást, mint a filmkockák, bár egy jelenet két részletét látjuk, amelyet tovább bővíthetnénk a két kép közé is tehetnénk egy másik részletek, a szereplők mégis mozogni látszanak. A kompozíció maga is dinamikus: egy átló mentén felülről lefelé hömpölyög a tömeg, ez a kép felső sarkába vonzza a tekintetet, ahol a legsűrűbben állnak az emberek. Az embertömeg és a víztömeg találkozásának vonalában harmonikus képfelező jön létre, ezzel párhuzamosan az előtérben álló figurák leválni látszanak a tömegeből - amely így egy széles sávként fut végig a képen. Az embertömeg és víztömeg hömpölygése közötti párhuzamot erősítik a képelemek a vizesés és a talaj színe megismétlődik a tömeg egyes tagjainak ruházatán az egymástól távol álló figurákat összekapcsolják az azonos színek és alakzatok szimultán formák, amely szimbolikus jelentést hordoznak.

A meleg narancsok, okkerek, terrakották váltakozása a hideg kékekkel, zöldekkel színmezőket hoz létre az azonos nagyságú fekete és fehér foltok egyensúlya - a sötét-világos, hideg-meleg, élénk/tüzes színek emelkedésének, süllyedésének ritmusa kiegyensúlyozott kompozíciót eredményez. A szimultán formák szövedéke homogén felületté válik - ha messziről nézzük és függetlenedünk a figurák alakjától, akár textilmintának is gondolhatnánk a képet egy színes szőnyeg mintájának. A "Strand" című képen embercsoportokat látunk laza elrendezésben a téma ismét szabadidős tevékenység: napozás, pihenés. A csoportok és a magányosan fekvő alakok elkülönülnek egymástól ám az azonos színek, alakzatok - szimultán formák összekapcsolják a figurákat. Fontos kompozicionális szerepe van az emberszigetek elhelyezkedésének: két átlót jelölnek ki a képtér mélyébe vezetik a tekintetet a jelenetre nagy rálátásból látunk rá, a kívülálló szemszögéből, ez mégsem kelt rossz érzést, mivel a jelenet egésze harmonikus a populáris színek, fagyaltszínek könnyed életérzést sugároznak. A talaj világossárga színe adja meg a derűs és könnyed alaphangot ezzel harmonizál az összes többi erősen derített szín. A pozitív-negatív formák váltakozása itt is homogén felületté válik messziről nézve olyan a kép, mint egy terítő mintázata.

Huszánk Szilárd - MKE - Festészet

- A tér, mint levetült belső tér, objektumokkal való kitöltése volt a célom. A csendéletet választottam ehhez eszközül. A viszony az alkotó és személyes tárgyai között.

-Általánosan szólva: az "úrbén" kapcsolódnak objektumok, fizikai törvények alapján ill. e szerkezetek törvényszerűségeit még a mai nap is vizsgálják a tudósok, de rendszert alkotnak. Együtt lebegnek, összekapaszkodva, egymásnak statikus biztonságot jelentenek. E szerkezet összetevői lehetnek kémiai elemek, emberi lélek és kapcsolatok, csillag rendszer, szerves anyagok, sejtek, képelemek és még sorolhatnám. Párhuzamos világok ezek, melyeket nem lehet közvetlen átfordítani, illetve az elemeknek nincs meg a konkrét megfelelője a különböző szinteken, a közös bennük a struktúralétrehozás "ösztöne". Tehát ez az "ösztön-mechanizmus" jelen van egyetemesen, ami elegendő okot ad, és lehetőséget egymás megértésre.

-A festészet vizsgálendő tárgya meglehetősen komplikált és sokszínű. Az ember és világ. Az ember illetve az egyén viszonya a világhoz. A lélek rendszere, a társadalom struktúrája. Próbálunk valamit mondani a világról, magunkról, ha nem is a logika inkább az érzések nyelvén. A kommunikáció létrejött a befogadástól függ.

TÉMAVEZETŐ: Károlyi Zsigmond

Huszár Veronika - EKF - Művészettudomány
MUNKÁCSY MIHÁLYTÓL CORNEILLE-IG (1968-2002)

Szociológiai jellegű, empirikus kutatásom célja az volt, hogy feltérképezzem a múzeumlátogató közönség képzőművészeti ízlésvilágát. A kérdés feltevése időszerű, hiszen napjainkban ebben a témakörben kutatások alig készülnek. A legnagyobb, átfogó jellegű kutatás eredményei, amelyet S. Nagy Katalin 1968-1974 között végzett, vajon élnek-e ma is? Vagy a képzőművészeti ízlés terén is bekövetkeztek, mint a társadalmi jelenségek más oldalán, akár pozitív vagy negatív változások?

A felhasznált kutatási módszerek alapján - írásos kérdőíves kikérdezés, szóbeli interjú, vizuális próba - a következő megállapítások vonhatók le: A képzőművészeti ízlésünkben alapvető változások nem következtek be. A kedvelt festők ranglistáját, 1968-hoz hasonlóan Munkácsy Mihály és Van Gogh vezet. A megkérdezettek 80%-ának ízlésébe csak a XIX. sz. művészete fér bele, azt szeretik, ami élethű, reális. Egy kisebb mértékű előmozdulást jelent, hogy a megkérdezettek 37,7%-a nyitott valamilyen formában a kortárs művészetek iránt, kiegészítve azzal, hogy 80%-uk csak az érthető műalkotásokat értékeli.

Mi hozhat nagyobb mértékű változást? A munkában erre a kérdésre is keresem a választ.

Témavezető: Szabóné dr. Stefán Edit, főiskolai docens

Huszárné Papp Éva - SZTE JGYTFK - Zenetudomány
TÖRÖK INDULÓ ÉS ROMÁN TÁNC

Illés Eszter - ME BBZI - Zeneművészet
MOZART: G-DÚR FUVOLAVÉRSÉNY

A klasszicizmus egyik legkimagaslóbb egyénisége Wolfgang Amadeus Mozart. Számos operát, zenekari művet, valamint szólóhangszerre komponált darabokat szerzett.

Az akkori fuvola felépítése még nem volt annyira tökéletes, mint továbbfejlesztett utódáé, mégis Mozart két fuvolaversenyt komponált. Számomra mindkettő kedves alkotás, de a G-úr koncert dallam gazdagsága, hangulati és érzelmi világa közelebb áll hozzám.

Témavezető tanár: Dr. Csetényi Gyula
Beosztása: tanszékvezető főiskolai tanár

Illés Orsolya Tünde - PTE MK - Festészet
A VONAL

Istvánffy Ilona - SZTE JGYTFK - Iparművészet
MOSOLYALBUM

Jakab Péter - BDF - Festészet
ODALISZKOK

Sohasem a csendélet érdekelt, vagy a táj. Mindig az emberi alak. Bár a kompozíció egy iskolai stúdium keretében született. Igyekeztem elkerülni, hogy a képnek nagyon tanulmány jellege legyen. Mindig arra törekszem, hogy képeim többek legyenek pusztán tanulmányrajzoknál. Legyen történetük, saját atmoszférájuk. Születésük azonban szinte mindig ugyan úgy kezdődik. A kompozíció gyors felvázolásával nem történt ez másképp Odaliszok című kompozíciónál sem. A felvázolás nem tartott tovább öt percnél. Ennyi idő alatt ugyan is, rögzíteni kell a főbb elemeket, formákat. Ilyenkor hagyom, hogy az érzelmek befolyásoljanak. Így születik egy lendületes rajz (nem minden esetben betartva a perspektíva törvényeit, a torzulásokat s a test arány propozícióját). A felvázolás végeztével, amely már eldönthető jó vagy rossz kép lesz munkánk eredménye. Kezdődhet a "színezés". Ez a munkafázis számomra a legélvezetesebb. Ahogy a színektől megtelem egy kép, és fokozatosan felépül, míg létrejön a végső formája, amely már harmonikus, kifejező és örökérvényű. A színezést a háttér kialakításával kezdem. Felraktam a zöldeket. A különböző tónusértékekkel hangsúlyozván a fény-árnyék viszonyokat. Majd következtek az alakok. Az alakok alapszíne nálam, mint mindig a narancssárga felrakásával kezdődött.

"Modelljeim nem egyszerűen statiszták voltak az enteriőrben, hanem emberi figurák. Bennük találok meg a fő témát... Jóllehet formáik nem tökéletesek, de mindig kifejezőek. A bennem keltett érdeklődés nem feltétlenül testük ábrázolásában fedezhető fel, hanem többnyire a vonalakban, vagy a vásznon, illetve a papír egészét beborító sajátos színminőségben, amely a témának egyfajta zenei, vagy architektónikus kitéjesedése is" Ennél a Matisse idézetnél jobban én sem fejezhettem volna ki mindazt, amit meg akartam jeleníteni a képen. Miután az alakok "színezésével" végeztem, már csak a háttérdrapériák színkitöltése volt hátra. Itt a komplementer színelméletet alkalmazván a zöld ágytakaró mögé vörös drapériát helyeztem, mellé pedig barna függönnyt. A kép egyetlen kakukktojás pontja a függönyök közt látható rózsaszín folt, amely egy kínai étterem homlokzata. Bár első ránézésre a figyelem talán oda vetül, azonban úgy érzem, ez kiegyenlítődik az egész kép harsányságával és így egy felfokozott színharmonia jött létre. Amelynek középpontjában az alakok találhatók. Azok az alakok, akik korábban ki tudja mit csináltak. Egyikük békésen elnyúlva heverészik az ágyon, míg a másik gondterhelten arccal ül az ágy szélén. Karakterük bár sematizált főbb vonásaikat azonban a munka utolsó fázisában vörös kontúrvonallal láttam el. Így került fel a pont az i-re, és így lett ez a kép az én utamnak egy mérföldköve.

Kalina Viola - PTE MK - Művészettudomány
DRÓTSZOBROK VIZSGÁLATA

Ez a dolgozat egy elméleti vizsgálódás, melynek célja az elméleti tájékozottság növelése, az elmélet pedagógiai gyakorlatban való felhasználása, és a diplomamunkáimhoz (drótból készült aktok, fejek) való kapcsolódás. A megközelítés eredetisége abban rejlik, ahogyan az elméletet átviszem a gyakorlatba. Érdekesek a művészetpszichológia, a -pedagógia, a -filozófia, az esztétika területéhez köthető általam végzett művészettudományi kutatás eredményei.

A tudományos művészetpszichológiai megközelítés egy analitikus, empirikus esztétika köré szerveződik, amely a kísérletekre támaszkodik és a művészetet a befogadó nézőpontjából vizsgálja. Négy irányzata közül az információelméleti és az alaklélektani megközelítés jellemző a dolgozatomra. Információelméleti szempontból a fő kérdés az, hogy a drótféjek hogyan hordozzák a képi információt?

Fontos idetartozó fogalom a redundancia, ami arra vonatkozik, hogy mennyi információt lehet elhagyni úgy, hogy az információ lényege megmaradjon?

A másik fogalom, a hozzárendelés, a matematikai halmazelméletből származik. Kölcsonösen egyértelmű hozzárendelést lehet létesíteni a drótváz és a körplasztika között, a lényegi információ benne van a drótban, ami alapján a portré elkészíthető. Dolgozatomban a nézők reakcióival is foglalkozom. Volt például, aki az ördög árnyékának, és volt, aki szellemembernek nevezte az egyik szobromat. Az elnevezések találóak, mivel a szobornak nincs hagyományosan értelmezett tömege, csak absztrahálás útján jön létre. A drótszobrok belsejében a külső tér van így a tömeg virtuális, egy a szemléletben létrejövő illúzió.

Itt eljutunk a dematerializáció problémájához, ami már művészetelmélet köré tartozik. A művészettörténetben fontos téma az emberábrázolás, mivel egy mód az adott kor embereinek megértésére, világuk visszatükrözésére. Nem véletlen, hogy a huszadik században, az elidegenedés korában jelenik meg a dematerializáció a szobrászatban, olyan modern művészeknél, mint Paul Klee.

Dolgozatom művészetfilozófiai része az információ továbbítás tárgyával foglalkozik, a művészet mondanivalójával, a műalkotásban rejlő gondolattal, Hegel felfogásából kiindulva a szellemmel. A tanítási gyakorlat alkalmat adott az elmélet gyakorlatban való kipróbálására, tapasztalatszerzésre, kutatásra, a következtetések levonására. Készítettem negyven darab, tízféle formájú, kisméretű drótvázat, adtam minden gyereknek egyet. Rajzban ki kellett egészíteniük azzá, amit beleláttak, amit szerintük ábrázolt. Azt vizsgáltam, hogy mennyire különbözőek, vagy hasonlóak a meglátásaik. Ha sokan gondoltak arra, mint én, akkor az adott drótváz egyértelműen hordozta az információt. Az egyezés mértékét százalékokban adtam meg. A kutatásból következtetéseket vontam le. Ahol az eredmény nem támasztotta alá az elvárásaimat, ott az eltérő eredmény új tudást, új információt is hordozott a dologról. Például egy tojásformájú drótvázban rajtam kívül egy gyerek se látott leegyszerűsített fejformát. Ez azt mutatja, hogy az én érdeklődésem specifikus. Mivel portrékat készítek, hajlamos vagyok egy tojásban is fejlet látni. Ráadásul a szobrászokkal ellentétben a gyerekek nem szoktak test nélküli fejlet látni, egészben tudják csak elképzelni az emberi testet. Ahol az eredmény megfelelt az elvárásaimnak, ott jó volt az előzetes elképzelés, mert alátámasztotta azt a kísérlet. Az ülő embert ábrázoló drótvázról készült gyerekrajzok jól reprezentálják az információhordozást, a váz megfelel annak, ahogy a gyerekek az embert látják.

Az információelméletet tehát használni lehet, át lehet vinni a gyakorlatba. A dolgozatomat gyerekrajzok és a munkáikról készült fényképek illusztrálják. Ezenkívül szemléltető ábrák segítik majd az előadásomat.

Kalla Péter Zsolt - ELTE TFK - Zeneművészet
EICHENDORFF KÖLTÉSZETE A ROMANTIKUS DALIRODALOMBAN

Eichendorff, Joseph Karl Benedikt, Freimann von, 1788. március 10. született a Felső-Szilézia-i Lubowitzban, és 1857. november 26. halt meg Neisse-ben. Német dalköltő, a romantikus irodalom egyik legjelentősebb képviselője, s úttörője. Azonban versei és novellái nem csak a romantikus dalköltőket, hanem a XX. század zeneszerzőit is megihlették. Műveinek legnagyobb része dalokban, s dalciklusokban került feldolgozásra, de kantáta, kórusciklus és egy ízben, több novellájának összekapcsolásából egy opera is született. A romantikus zeneszerzők közül elsőként Robert Schumann és Hugo Wolf nevét kell megemlíteni, kik több alkalommal is Eichendorff műveit tették zenéjük alapjául. Schumann "Liederkreis" címmel (op. 39.) 1840-ben, egy évben a Heine verseit feldolgozó ciklussal (op. 24.) 12 vers megzenésítését jelenteti meg. Azonban más op. címen is megtalálhatóak feldolgozásai. Erre példa az op. 45. No. 2. jegyzékszámon megtalálható "Frühlingsfahrt" (Tavaszi vágások) című dal is. Hugo Wolf 1880 és 1890 között több ízben is feldolgozza Eichendorff verseit. Elsőként 1881-ben, mikor is "Sechs Geistliche Lieder nach Gedichten von Eichendorff" címmel vegyeskarra írt művei, 1889-ben pedig dalai jelennek meg "20 Gedichte von Eichendorff" címmel. 1924-ben, az orosz származású Joseph Kaminski három a cappella művet ír férfikarra Eichendorff

szövegével. 1928-ban Richard Strauss "Die Tageszeiten" (op. 76.) kórusciklusa születik meg zenekarral. Dalokat komponáltak még: Robert Franz: (Gute Nacht op. 5. No. 7.) Anton Knab: Eichendorff-Lieder Ernst Pepping: Sprüche und Lieder(1930.)

Günter Bialas: Eichendorff-Liederbuch(1966.) Albert Reimann: Nachtstück (1966.) Az Eichendorff műveit feldolgozó zeneszerzők sorában még két nevet szükséges megemlíteni. Az egyik Karl Marx, aki 1959-ben "Halt hoch dich über dem Leben" (op. 58.) címen egy kantátát komponált.

A másik pedig B. Paumgartner, aki 1929-ben "Leben eines Taugenichts" című operáját írta Eichendorff összeválogatott, s több egymáshoz csatolt novellájából.

A koncert anyaga:

- Robert Franz: Gute Nacht op. 5. No. 7.
- Robert Schumann: Frühlingsfahrt op. 39. No. 12.
- Robert Schumann: Frühlingsnacht op. 39. No. 5.
- Hugo Wolf: Der Musikant
- Hugo Wolf: Der Soldat No. 2.

Kapovits Réka - BME ÉSZK - Iparművészet
KÖKERT

Kelemen Anna - LFZE - Zenetudomány
BARTÓK: HEGEDŰ SZÓLÓSZONÁTA - AZ INTERPRETÁCIÓ PROBLÉMÁINAK VIZSGÁLATA

21 különböző előadó felvételének meghallgatása után nyolc kiválasztott előadás elemzése - Menuhintól Kolja Lessingig - keresztmetszetét adja annak, hogyan törekednek a hegedülés legjobbjai a 20. század emblemikus szólóhegedű magnum opusának nagygényű előadására. A vizsgálatot megelőzte a Hegedű szólószonáta két különböző kiadásának összevetése Menuhin 1947-es kiadása és Bartók Péter 1994-es revideált, urtext kiadása - a megtekintett autográf lichteaus tisztázat, a Menuhin első megjegyzéseit tartalmazó példány, Menuhin játszópéldánya és a Boosey & Hawkes 15896 elsőkiadás metszópéldánya ismeretében.

A dolgozat az interpretációt a kottaolvasat tükrében vizsgálja, tehát csak olyan elemekkel foglalkozik, amelyek a kottakép alapján értelmezhetőek. Négy téma köré csoportosítja a problémákat: a tempó, az artikuláció, a dinamika és hangszín, valamint a dramaturgia területére. Az elemzéshez felhasznált további dokumentumok Bartók írásai, kottakiadás előszavai, levelezése, művészkollégák visszaemlékezései. A mű részletes analízise (Lenoir Yves: Contributions a l'étude de la Sonate pour Violon Solo de Béla Bartók (1944) francia nyelvű Studia Musicologica XXIII. számában megjelent tanulmánya) szintén támpontokkal szolgált. Az előadások tempóinak megállapítása metronómmal történt.

A Hegedű szólószonáta Bartók utolsó befejezett műve, amelynek kottaszövegét azonban halála miatt nem véglegesítette. Az előadóművésznek bizonyos pontokon több alternatíva közül kell választania. Egyik előadás sem hiteles, abban az értelemben, hogy a többinél jobban megközelítené a szerző szándékát, a dolgozatnak nem is célja, hogy ezzel kapcsolatban megállapításokat tegyen. Inkább az értelmezési lehetőségeket tárja fel, a megközelítéshez ad kulcsot.

Kelemen Anna - Kiss Melinda - LFZE - Zeneművészet
HEGEDŰDUÓK

Kiss Andor - PTE MK - Szobrászat
ELEFÁNT

Kiss Anna - PTE MK - Festészet
ÁLOM EGY KOKTÉLRŐL
GONDOLATOK AZ ÁGYBAN
FÉNY

Fotó-olaj kollázs képeim elkészítésében nagy szerepet játszott, a divat és a reklámfotók iránti érdeklődésem. Kedvelem a divatfotókat, a különböző drapériák, színek, testek játéka miatt. Nem is maga a divat, mint inkább a hangulata, színei és a képi világa vonz. Van atmoszférája ezeknek a beállításoknak, bizonyára a fentiekben felsorolt tényezők összessége miatt. Ugyanez a helyzet a reklámfotókkal is. Lehet élelmiszer, háztartási, tisztálkodószerek, bútor, bármi, ami kézzelfogható és emberi. Mindkettőnél a részletek, az apró elemek keltik fel a figyelmem és vonzza a szemem a kép belsejébe.

Egy képen lévő apró részlet, ugyanolyan fontos, mint a kép egésze. Hiszen alkotóelemei, szerves részei a képnek. Nélkülük a kép nem is létezne. Képértékű jelentőséggel bírnak a részletek, ugyanúgy mint maga a kép. Így képes a kép összeállni. Ezért lehetséges, hogy külön tud dolgozni az ember egy-egy részlettel és behelyettesít egy másik képbe vagy új környezetet teremt neki. Nagyon jó így dolgozni, mert a munka rengeteg lehetőséget rejt magába. Változatos és játékos lesz.

Én is szeretek fotózni, és álmomban a képeim főszereplői is részletek, kivágások az egészből. Szerettem egyaránt a festészetet is, valószínű ezért tartozik kedvelt technikáim közé a kollázs. A kollázsban mindkét technika szerepelhet egyszerre. Így jutottam el a mostani képeim gondolatához és megvalósításához. Megpróbáltam a két technikát összeolvasztani. Ezt megelőzően próbálkoztam gyakorlatképpen, fotószerűen festeni, hogy a közös technikahasználat eredménye, olyan legyen amilyennek elképzeltem. Már a festésnél nagyon sok hasznos tapasztalatot szereztem, amit úgy érzem a kollázs képeimnél kamatoztathattam.

A fotót, melyet felhasználtam egy-egy kollázshoz, nagytáblán, fénymásolatként használtam, papírra. Azért, hogy a festék bedolgozása egyáltalán lehetséges és könnyebb is legyen. Hiszen a fotópapírra nem igazán lehet festéket úgy rávinni, hogy aztán bele lehessen dolgozni fotópapírba, szinte észrevétlenül. Természetesen a fénymásolás miatt a papírra készült fotó másolatának színei, minősége is megváltozik. Így viszont a papírra és vászonra került olajfesték sokkal jobban összedolgozható. Az is fontos tényező, hogy a vászonra felvitt festék nem tud olyan fényű lenni mint a fotóé. Ezért is jobb, hogy a fotó papírra kerül át, és matt lesz mindkét felület.

A színvilága a kétféle anyagra felvitt festéknek (nyomda, olaj) amennyire lehet megegyezőnek kell hogy legyen. Ezért a különböző tónusú és árnyalatú színeket, úgy próbáltam összehozni, hogy adtam is és vettem is mindegyikből valamennyit.

Az elkészített kollázsképek, egy olyan gondolatnak a kézzelfogható eredménye, melynél a már egyszer elrendezett, megkomponált kép (fotó), az általam elgondolt kép összessége. Szerettem volna, ha a kétféle technika amennyire csak lehet, összeolvadhatna a vászon alapú képen. A kettőből, pedig egy harmadik, egy új kép jöhetne létre. Nagy mértékben befolyásolta a kép hangulatát, témáját, színvilágát a már egyszer elkészített, megtervezett fotó. Próbáltam belelátni a fotóba, megtudni, hogy a gazdája aki készítette, mit szeretett volna kifejezni, mire fektette a nagyobb hangsúlyt stb. Meghatározó a fotó témája, ezért befolyásolja a hangulatát és az emberekre tett hatását is. Ezek után próbáltam a saját gondolataimmal, elképzeléseimmel összehozni a fotót, és egy új képet létrehozni, ami már technikában és az alapot tekintve is teljesen különböző lesz a fotótól. Egy új és egyben teljesen más mondanivalót szerettem volna adni a fotónak és a vele érintkező környezetnek.

Fontos megemlíteni, hogy miért vágtam szét a fotókat, A szétdarabolás hozzásegíti a

fotót és a leendő képet ahhoz, hogy új gondolatvilág, és érzésvilág alakuljon ki a képen. Azzal, hogy darabokra esik, megváltozik időben, és térben is a mondanivalója. A térbeli és időbeli szétszedése, egyben egy csúsztatást jelent a valóságban. Ez meghatározó, mert a fotónak melyel az adott pillanatban dolgoztam, már volt egy addig elfogadott, befogadott tér és idősíkja, mely a szétszedéssel megszűnik. Ettől a pillanattól egy másik térbe-időbe kerül a kép. Ezt a változást szerintem egy új közeg, melybe helyeztem még jobban megszilárdítja. Így teljesen más lesz a kép érzésvilága, kissé lebegő, vágyakozó érzést kelt az emberben, az ilyen lellegu eltolódás.

Döntő, hogy az elcsúsztatott képdarabok között a kapcsolat megmaradjon és az általam festett részletek szerves elemei legyenek a fotódaraboknak. Valamint az, hogy minden részlet kapcsolódjon a másikhoz és a végén az egészhez. Szerintem ez egy játék is egyben, mely minden alkalommal valami újat ad az embernek.

Mikor a fotót kiválasztom, nagyon nagy szerepet játszik az, hogy milyen a színvilága és ebből adódóan a hangulata is a képnek. Általában a színek ragadnak meg ezért ez a döntő legtöbbször. Elég annyi is, ha csak bizonyos színek fognak meg egy fotón. Akkor csak azt a részét használom fel és a vásznon úgy helyezem el, hogy az legyen a hangsúlyos.

A kollázképek bennem bizonytalan, távoli érzést keltenek, ami valahol érthető, hiszen azzal, hogy szétdarabolt részek szerepelnek a képen, valamilyen szétszakadást, távolságot jelentenek. Ezért fontos a festett rész, mert azoknak az a feladata, hogy kapcsolatot teremtsen az elvált részek között. Ha ez a kapcsolat létrejön, akkor már az összetartozás is jelen van a képen. Így az ellentmondásosság is részt vesz a képekben az összetartozás-szétszakadás miatt. Ha az emberben egy bizonyos érzést kivált a képek valamelyike, akkor az összetartozás és a szétszakadás egyensúlyba kerül.

Témavezető: Somody Péter

Kiss Ármánd Zoltán - KKFE - Festészet
A CSEND TITKA

Kiss Endre - PTK MK - Festészet
RETROSPEKTÍVA

Dolgozatom eddigi művészi tevékenységemet mutatja be. Ezen belül is a klasszikus festészeti értékek és a modern multimediális eszközök viszonyával való foglalatosságra fektettem a hangsúlyt. Három 20x30 cm méretű számítógépes festmény készülni fázisait prezentálom.

Techika:fotó

Címük: A hazug
Szent Endre
Amíg a kövér lefogy...

A triptichon mind három eleme manuálisan elkészített festmény újraértelmezéséből született. A számítógép által nyújtott lehetőségek kihasználásával, újabb képzőművészeti értékek létrehozására nyílt alkalmam. A több festményből montázsolt, fázisfotók összevágásából született, torzított képek egy hosszadalmas munkafolyamat végproduktaiként tárgyalhatók. Fontosnak tartom megemlíteni, hogy a triptichon interpretálásához minden egyes állomás megismerése szükséges. A sorozat elemei egymást kiegészítve érik el azt az összhatást amely koncepcióm célja, azaz harmóniát teremteni a két kifejezőeszköz között.

A hazug

Az első elem egy 150x150 cm. méretű olajkép (Viszony 3) többszörös átírásából született számítógépes festmény. A Viszony 3 c. kép részleteiről készült négy monokrom grafika egyikéről festett festmény, két fázisfotójának egymásra illesztéséből született meg A hazug.

Szent Endre

A második elem két 50x50 cm. méretű olajkép (Sárga teres debil ; Rácsok mögött) összevágásából, számítógépes torzítás beiktatásával született.

Amíg a kövér lefogy...

A harmadik elem az Amíg a kövér lefogy a sovány éhenhal c. 100X50 cm. mértű olajkép kontrasztjainak felerősítésével, valamint számítógépes torzítással készült.

Kocsis Levente - BDF - Festészet
CÍM NÉLKÜL

Kézbe véve a dolgot az ember agyába akaratlanul is bevillanhat az a gondolat, hogy a címet olvasván valami újabb határozatlan, netán közhelyszámba menő témával fog találkozni. Az alkotó ismét nem tudja, hogy pontosan mit is akart létrehozni, s nagyvonalúan az egyszerűség eme sok mindent takaró leplelve akarja burkolni az ügy valódi ürességét. A határozatlanság valóban igaz lehet abból a szemszögből, hogy magán a képen megjelenített faktúrák, színek segítségével egy olyan dolgot próbáltam megvalósítani, amit ha szavakra szeretnék lefordítani, és címmé kovácsolni, nem menne. Másrészt meg szeretném adni minden szemlélőnek a jogot arra, hogyha kedve van, maga dönthesse el mit lát a képen, milyen érzet keletkezik benne, s ha már ez az érzet kialakulóban van, egy címnek nem szabad ezt a folyamatot megtörnie. Természetesen van kivétel ez alól, hiszen bizonyos alkotásaimon például pont egyfajta krízist, vagy éppen a nyugalommal és a harmóniával kapcsolatos-tehát szinte konkrét-benyomást szeretnék kelteni a nézőben, amihez a címet egy megerősítő tényezőként számomra. Dolgozatomban a sokszorosítógrafika egyik általam szívesen alkalmazott technikájával, ezen technika olykor esetlegesen tűnő szubjektív felhasználásával, valamint az alkotás szellemének hű tükrözésével foglalkozom, melyhez Kepes György és Márai Sándor gondolatait kölcsönöztem. A képgrafikával való találkozásom is bemutatásra kerül, melyhez az Ajkai Grafikai Műhely nagymértékben hozzájárult. Az immár húsz éve működő műhely alkotógárdájának munkássága, és segítőkészsége mely temérdek díjban és szakmai elismerésben mutatkozik meg sokszínű és stabil képzőművészeti alapot nyújtott számomra, melyre bátran támaszkodhattam egy-egy új technika elsajátítása közben. Végezetül alkotási szokásaimról és látásmódomról ejtek néhány szót, mely részben ezen művészeti társulással eltöltött időnek köszönhető.

Kovács Balázs - PTE BTK - Zenetudomány
KALMÁR LÁSZLÓ: NOTTURNO NO. 1 - AZ ÚJ ZENE KÉRDÉSEI A '70-ES ÉVEK MAGYAR ZENÉJÉBEN

Az 1973-ban született darab nemcsak kora zenei életének jegyeit, kérdéseit hordozza, hanem egy, a 20. század során megszülető magyar zeneszerzői karakter érett példaként is szolgál. Ennek keretében a szigorú, serialista konstruktivizmus és az értelmezési szabadságot megcélzó aleatória mellett talál sajátos, ellentéteket is feloldó

szubjektivista álláspontot.

Kalmár László (1931-1995) tizenöt meghatározatlan hangszerre komponált műve hangzásában és narratívájában is arról tanúskodik, hogy a szerző már megválaszolta magában korának problémáit. Ha olvassuk a darabhoz írt ismertetőt: "<Fordított> ciklus: a semmiből, a káoszról induló zene lassan megmozdul, egyre inkább alakot ölt, míg végül a tulajdonképpeni témában kristályosodik ki (ezt a pontot jelzi az orgona belépése) [...]" (Várnai Péter), mai füllel a dzsessz elemeit és szakralitást hallunk káosz ill. téma helyett, nyugati világ és Közép-Európa egyedi szimbiózisát. E nemzetközi szellemiség által lépett ki Kalmár a nyugati határon túlra (szó szerint is), miközben munkájának széleskörű elismerése itthon ugyanúgy várat magára, mint a fenti, máig aktuális problémák megválaszolása.

A dolgozat a mű kontextusának: a kor zenekultúrájának rövid ismertetésével, egy hangfelvétel (megjelent a Hungaroton SLPX 11744 sorszámú lemezén, 1976-ban) részleteinek vizsgálatával és a zenei események értelmezésével tesz kísérletet a szerző zenei világának összefoglalására. Céлом eközben az, hogy aktualizáljak, ha lehetséges, ma, harminc év elteltével is érvényes modellt.

Témavezető: Vidovszky László, egyetemi tanár, tanszékvezető (PTE)

Kovács Borbála - PTK MK - Festészet
ABLAKBAN

Régóta foglalkozom önarcképpel. Az önarckép segít az önismeretben, a saját énképem kialakításában. Időközben elkezdett érdekelni önarcképhez szorosan kapcsolódó tükröződés problémája, és idén ennek a problémának a megoldásába kezdtem bele. Már korábban is érdekelt az ablaküvegben való tükröződés izgalmas volta, miként keveredik az ablak előtti és az ablak mögötti világ egy látványban, és ez hogyan változik a különböző fényviszonyokban. A beadott munkám ennek a problémának az első jelentősebb állomása. A látványban egy kinyitott ablakpaletta látható, ami mögött a terem mélységének sötétje teszi lehetővé a tükröződő felületet. A képbe komponáltam még az ablakkeretet és az üveg mögött látható falrészletet.

A sok vízszintes irányt megtöri és kiegyenlíti az ablakkerethez tartozó keresztléc. A portrét egy aranymetszeti helyzetbe komponáltam, ami szintén kiegyensúlyozottságot sugall, ezt próbáltam ellensúlyozni egy bekukucskáló pozícióval, de az arckifejezés mégis nyugodt és statikusra sikeredett, sőt kicsit melankolikusra. Ezt a nyugodtságot erősíti a hideg visszafogott túlsúlyosan kékekben tartott színvilág. Egy harmadik irány is megjelenik a képen, ez az arcél iránya, ami a sejlő dekoltázs, és a belógó kabát gallérjában is visszaköszön. A portré, azaz a tükröződés megoldása volt a legnagyobb feladat. A tükröződést éreztetni próbáltam egy áttetsző hatással, de tulajdonképpen ez egy ablak mögött lesekedő arcnak is hathat, az egyetlen, ami a tükröződést támasztja alá, az az önarckép mivolta.

Az ablakkeret ritmusa folytatódik a belógó kabát ráncaiban, ami már egy oldottabb változata ennek. Ezzel a feladattal, ami az önarcképből indult, több technikai és egyéb problémán is átrághom magam, ami a fejlődésemet segíti elő. Azóta is a tükröződéssel foglalkozom, és újabb feladatok elé állítom magam ezzel kapcsolatban.

Kovács Krisztián - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
TORZÓ I.
TORZÓ II.
TORZÓ III.

Kovács Réka Gyöngyvér - SZTE-JGYTFK - Festészet
TÉRVARIÁCIÓK I. II. III.

Kovács Réka Gyöngyvér vagyok, Szegeden születtem, 1976. szeptember 11-én. Innen sajnos Ráckeve-re költöztünk és itt végeztem el az általános iskolát is. Ezután a kaposvári iparművészeti középiskolába nyertem felvételt kerámia szakra ahol igen mozgalmas évek következtek. Az élménygazdag kollégiumi élet mellett ezt biztosította a színház, a sok kiállítás és a filmmúzeum ahova minden héten jártam. 95-ben aztán sikeres érettségi vizsgát tettem, és szakmai tárgyból dícséretben részesültem. Ugyanitt szereztem még alkalmazott grafikus képzést is. És végül visszakerültem Szegedre, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskolára, rajz-média szakra. Itt a félévente rendezett rajversenyeken többször értem el első helyezést, és a Tudományos Diákköri Konferencián is, festészet szekcióban. Tavaly a szegedi Quint Galériában, a „Lusták Szalonja” című kiállításon szerepeltem, az évfolyam néhány hallgatójával együtt. Szintén tavaly a kiskunlaci Művelődési Központban állítottam ki, ahol egyébként részmunkaidőben kerámiát tanítok általános iskolás gyerekeknek. Nagyon örülök, hogy most lehetőség nyílik arra, hogy Budapesten egy országos kiállításon is részt vehetek.

Képeimen a térrel és a fényrel összefüggő hangulati kifejezőerőket keresem, ez foglalkoztat leginkább. Minimális eszközökkel, a színek és formák redukálásával próbálok célt érni. Ez a konferencia jó alkalom arra, hogy betekintést nyerjek a mások által készített munkákon keresztül, más felfogású, különböző szemléletű ábrázolásmódokba, és ezeket a tapasztalatokat felhasználhassam saját munkáimban is.

Kovács-Gombos Dávid - BDF - Festészet
FOLYOSÓ

Mi a folyosó szó jelentése? Hosszú, keskeny térség, ami helyiségeket köt össze. Az általam lefestett folyosó egy létező, konkrét tér, ami modellként szolgált elképzeléseim megvalósításához. A képem egy rajz tanszéki folyosót mutat be a délutáni napsütésben. A fénypázmák azok, amik megfogtak ebben a térben. A fény minden szürke dolognak színt, ezáltal pedig értelmet ad. Régóta foglalkoztatott, hogyan tudnám a létről, életről, halálról való elképzeléseimet a legegyszerűbben ábrázolni. Ezeket a gondolatokat próbáltam átértelmezni, filozófiáiból síkra terelni a keresztény gondolkodásban. A mellékelt festményeim, reprodukcióim (Életút I. II. III. IV., Újszövetség II.) egy folyamat részét képezik. Ez a folyamat kilenc éve kezdődött egy személyes tragédiával, ami felvetett bennem sok olyan kérdést, amikkel azelőtt nem kellett foglalkoznom: hová és miért megyünk? Van-e beleszólásunk a velünk történő eseményekbe?

Életút I. Ez a kép ábrázolja az általam elképzelt életet, halált, tisztítótűz, paradicsomot. Olyan, mint egy légi felvétel. A földi létet szürkének festettem, mert kilenc éve semmi jót nem találtam még benne.

A halált egy fekete csiknak ábrázoltam, azt jelezve, hogy csak egy pillanatról, egy küszöbről van szó. A tisztítótűz narancsos foltokból áll. A tüzet jelképezi, ahol leégnek a bűneink és tisztán léphetünk Isten színe elé. A menny egy fehér folt lett - mert a fehér a tökéletes tisztaság.

Életút II. Itt egy négy képrészletből álló képben jelenítettem meg az idealizált Ember rossztól jó felé való fordulásának folyamatát. Az Embert egy bábuszerű alaknak ábrázoltam, aki az első három képrészletben középen áll egy sötét és egy világos oszlop között. Először a baloldali oszlop hatására vet árnyékot. Másodszor nem vet árnyékot. Harmadszor a jobboldali hatására vet árnyékot. A baloldali sötét, de a felszínén világos oszlop a földi csábító bűn.

A jobboldali oszlop belül fehér, de kívül sötét. Ez képviseli az igazi értékeket, amik nem

olyan csábítóak. A negyedik képmezőben nincs megjelenítve a baloldali bűn - a sötét oszlop. Emberünk egybe olvad a fényel,- ez az üdvözülés.

Életút III-IV. Ez a két kép hasonló dolgokról szól. A fehér átló végén fény található. Az átló Jézus büntelen földi életét mutatja. A két fényfolt a születés és a paradicsom. Az Életút III-ban látható a pokol, mint fekete összefüggő folt. Kis vonalak jelzik a szabad akaratot: mehetünk a sötétség, de a fény felé is. Az Életút IV-ben láthatunk egy színes kacskaringót, amely összeköti a két fényt. Ez a mi életünk. A jézusi út keresztezi a miénket, figyelmeztetésképpen, hogy életünk nem a jó irányba halad.

Újszövetség. Ez nem szerves része a sorozatnak. Nem időbeli történet, hanem egy állapot. Itt két fény van, egy fent és egy lent. A felső az Atyaisten, az alsó meg Jézus, aki elhozta a földre az embereknek a fényt.

Folyosó. Az előbb felvázolt dolgokat próbáltam valóságos térben is megjeleníteni. A folyosóm az élet. A fényfoltok a jó dolgok, az árnyékosak a rosszak. Végig kell mennünk életünk folyosóján, és ne aggódjunk, mert a nap besüt, ha elhúzzuk a függönyöket.

Krajcsi Sarolta - BME ÉSZK - Egyéb vizuális művészet
ÁTTÜNÉSEK

Kruchio László - KF KFK - Művészettudomány
ÚJ LEHETŐSÉGEK A KEGYELETI KÖTÉSZETBEN

A régi korok temetőkertjei nemcsak az akkori emberekhez szóltak szimbolikus megjelenítő erővel, hanem leolvasható belőlük a közösség története, népi összetétele is, a hasonló fejfákból, a síralakítás egységéből az újra egyenlővé válás természetes beteljesülése. Az e világból elköltözötteket a 8. századtól kezdve az oltár közelében helyezték örök nyugalomra: a templomban vagy a templomudvarban temették el őket. A népesség szaporodása azonban arra ösztönöztek, hogy a temetőket elválasszák a templom 'közelségétől'. A reformációval azután a temetőket végképp a városfalakon kívül rekedt. Létrejött a mai értelemben vett temető, melynek immár nincs közvetlen kapcsolata Isten hajlékával. Ezzel szemben képes biztosítani a végső megnyugvást- egyfajta kapu az örök üdvösség felé, s ilyenformán különleges jelentőségre tett szert. Eredeti feladata mellett a temetőt manapság zöldterületként és pihenőhelyként szolgáló parknak is tekintjük.

A szeretet és az ember életét megszépítő virágok a szomorúságot, a bánatot, a kegyeletet is kifejezhetik, bizonyítva, hogy a virág valóban a bölcsőtől a sírig kíséri az embert. Az élő virág törekenysége és mulandósága a viszonylag rövid emberi létet jelképezi, a koszorú kerek alakja pedig az élet végtelenségét fejezi ki.

A temetkezéshez kapcsolódó készítmények a koporsódíszek, koszorúk, a sírcsokrok, az urnakoszorú, urnadísz, részvétcsokor, a ravatalozóhelyiség- és a búcsúztatás helyszínének díszítése. A díszítőérték a virágok összhatásában, a színek, formák, ritmikus eloszlásában van, nem a virágok egyéniségének, egyedi szépségének kiemelése a cél. Ami szeretteinknek emlékét élteti az a megbecsülés és a szeretet. A temetésre, kegyeletre kiválasztott virágok színeinek is vannak hagyományai. Természetesen a hagyományok és bizonyos törvényszerűségek jelen vannak, melyeket nem hagyhatunk figyelmen kívül, de ez nem szabhat korlátokat az ember fantáziájának, a színek és formák kreatív, újszerű alkalmazásában és társításában.

Úgy gondolom szép lenne, ha mindenki odafigyelne arra, hogy az évszaknak megfelelő, a növénytartóhoz, a síremlékhez illő esztétikus szín-összeállítású kompozíci-

ókkal emlékezze meg az elhunytól. Ízlésekről ugyan nem lehet vitázni, de úgy érzem nem illik a hivatkozás a holtak birodalmához. Helyénvalóbb ott a visszafogottság, szerezékenység, alázatosság színei. Saját és részben kollektív munkákon keresztül szemléltetem napjaink virághasználatát, új formai és technikai megoldásokat bemutatva, melyek újszerűséget és változatosságot vihetnek kegyeleti kötészetünkbe.

Témavezető: Horváth Zsuzsa, főiskolai adjunktus

Kruczainé Somogyi Éva - ME - BBZI - Zenetudomány
A BIBLIA ÉS AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁS GYEREKEK

Dolgozatomat azért ebben a témakörben írom, mert fontosnak tartom a bibliai történetek ismeretét, mint alaplátást ebben az életkorban. A Biblia, döntő részt történetekből áll, és a történetek közel állnak a gyerekekhez. Kíváncsi vagyok, hogy az általános iskolás korosztály ismeretei milyen mértékűek ebben a témakörben. Dolgozatomban első részében kortörténeti áttekintést adok a bibliai történetek tanításáról. Majd a gyerekek fejlődéslélektani jellemzőit, Istenképének, vallásos érzelmeinek fejlődési stádiumait mutatom be. Végül a riportanyagok ismereteit elemzem és összegzem.

Lantos Judit - PTE MK - Festészet
KÖRRITMUS I - II. - PONTTÓL A KÖRIG

Máder Barna - MIE - Művészettudomány
A REKLÁM MINT DÍSZÍTŐ ELEM

A Magyar Iparművészeti Egyetem ötödéves porcelántervező szakos hallgatója vagyok, párhuzamos szakként vettem fel a design menedzser szakot. Érdeklődéssel figyelem az ipar fejlődését, elsősorban a létrehozott design elemek megoldásait, mivel iparművész szakom, -a porcelán-, is elsősorban formatervezésen alapul. Foglalkozom fotózással is. Ez a "képpel való", viszony vezetett a reklámok mélyebb tanulmányozásához, ami 2000-ben egy hasonló című vizsgadolgozat megszületéséhez vezetett. Ezt a munkát folytatva jött létre az egyetemi TDK konferenciára beadott A reklám, mint díszítőelem című dolgozat.

A reklám, mint díszítőelem című dolgozat megírását a hirdetés, mint jelenség egyre szembetűnőbb burjánzása, mondhatni elszabadulása ihlette. A dolgozatban a reklámok megjelenési helye szerint állítottam fel csoportokat, mint az utcai plakátok, az írott sajtóban megjelenő hirdetések, illetve a televízió- és rádióreklámok. Ezeket a megjelenési formákat vizuálesztétikai szempontból elemeztem, elsősorban az emberi reakciók megfigyelésével.

Az utcai plakátoknak (óriásplakát, city-light poszter, fényreklám, stb) a legfontosabb jellemzője a megjelenés helyének sajátosságaiból ered. Az utcák, köztér általánosan nem tartoznak a szorosán vett életünkhöz, többnyire csak utazásra, közlekedésre használjuk, vagyis életünk holt idejének jelentős részét töltjük el itt. Ezeket a helyeket töltik ki a reklámok, arra alapozva megjelenésüket, hogy az unalmas utazás alatt elkalandozó tekinteteket elkapva, ha csak egy-egy pillanatra is, de megpróbálják felkelteni érdeklődésünket. Az, hogy ez mennyire sikerülhet az egyes reklámoknak alapvetően attól függ, hogy mennyire jól, illetve hatásosan vannak megszerkesztve, ám emellett az is igen fontos, hogy milyen fajta reklámhordozón kaptak helyet. Nagy szerepe van a megjelenés méretének, annak, hogy milyen magasságban van, a formátumnak, illetve, hogy ki van-e világítva.

Az írott sajtóban megjelenő hirdetések sokkal szűkebb keretek közé vannak szorítva. A legfontosabb tulajdonságuk, hogy egy síkfelületen jelennek meg, aminek következtében meg kell vívniuk az újságoldalon azért, hogy az olvasók észrevegyék őket. A hirdetés sikeréhez vezető legfontosabb tényezők a nem mindig teljesülő, ám alapkövetelménynek tekinthető jó megszerkesztettségen túl a megfelelő médium kiválasztása, a gondos elhelyezés a lap egészében, illetve a megfelelő méret és formátum megválasztása. Az újságoknak három fontos csoportja van: a magazinok, a napilapok, illetve a hirdetési újságok.

A televízióban illetve a rádióban megjelenő hirdetéseknek a legbonyolultabb a környezetéhez való viszonyrendszere, mivel egy összetett, több érzékre együttesen ható, igen gyorsan változó, dinamikus, gyakran "balladai" tömörítést alkalmazó műsorfolyamba kell beilleszkedniük. A műsorok igen változatosak, némelyikük megtűri a reklámot a közepében, mások nem, és megint más műsorok szinte kívánják őket. A nézők ízlése is igen sokféle lehet, mivel az érdeklődési terület, illetve a képzettség szerint is igen sokféle néző, illetve hallgató létezik.

Megemlítendőek a különleges esetek, amik egyre meghökkentőbb helyekre kerülnek fel, mint a metróalagutak, és még sok egyéb helyre, egyre szorosabban behálózva magánéletünket.

Majláth Zita - PTE MK - Festészet

"KÖNNYED MOZDULATOK" című festményeimről:

Képeimen a mozgás tűnékenységét rögzítettem.

E munkák a figurarajzolás során szerzett gyakorlatról tanúskodnak, arról mikor már az ember annyit rajzolt, hogy belefeledkezve a időbe -már nem különálló rajzokban, hanem egybeolvadt figurális kompozíciókban rögzíti a látványt, az egy- két perces mozdulatokat.

Mivel minden mozdulatot követ egy újabb, ami még lenyűgözőbb, még több izgalmas rögzítési lehetőséget kínál mint az azt megelőző, növekszik a igény arra hogy az ember elfedje ezeket a vonalakat, vonalrendszereket, hogy a képen újabb és újabb értékeket jelenítsen meg. A mozdulat utóképe azonban a higan fedő festéken áttűnve köszön vissza, ezzel alakítva a rá kerülő újabb képeket is. Minden újabb rajzot az újdonság sosem szűnő varázsa hívott életre, megőrizve az előző rajzokból mindazt, ami a legértékesebb számomra. Hogy ezek az értékek mennyire lettek maradandó eredményeként kezelve, az minden percben a következő mozdulatok izgalmasságától függött. A festmények készülését akár filmre is vehettem volna, ez reprezentálhatná egy végtelen kép születését. A kép készülése azért is érdekes, mert annak eredményét látatja, mikor az ember már annyit rajzolt, hogy keze önállóan is végzi a munkát, a figyelem pedig közben szinte csak és kizárólag a modellre irányul. Tehát a szem ellenőrzése nélkül a kéz egyedül villámgyorsan meghúzott lendületesen kanyargó kalligráfiaszerű vonalakat hagyva végzi munkáját. Mivel a képek alakításában kevés szerepet kapott a szem kontrollja, lehetnének akár dekomponáltak is, ám a kitarakás során igyekeztem úgy alakítani a kompozíciót, hogy az a legizgalmasabb látványt eredményezze.

Képeimet gyakran- sőt mondhatni minden esetben- a szokottól eltérő nézőpontokból festem. Számomra rengeteg izgalmas élményt rejteget a felülnézetből vagy alulnézetből való festés. Legfőképpen mindig a mozgás, az emberi mozgás érdekelt. Az ember kifejezheti gondolatait mozdulatai által, s ez rám dominánsan hat festményeim építéskor. Az adott mozdulaton belül is a legfontosabb számomra az első benyomás, ebből derül ki mit és hogyan jelenítek meg rajzban a felületen.

E rajzok némelyike azonban elég rövid életű, van amelyik csak néhány részletével járul hozzá a végleges festményhez, melyen az utolsó figurarajz koronázza a munkafolyamatot. A kép hatása talán a legfontosabb tulajdonságok összessége, melyben főszerepet kap az első benyomás és a mondanivaló. Bár más festményeim színben meglehetősen

gazdagok, sőt némelyik élénk színek hangos tombolása, e képeken lemondtam róluk a mondanivalóm hatékonyabb közlése érdekében.

Azt gondolom így képeim elérik céljukat a finom részletekben rejlő, részben elfedett kalligrafikus vonalvezetésű rajzok megőrzik titokzatosságukat, és ezáltal időtállóan gyönyörködtethetnek. Céлом volt továbbá hogy az emberi test mozgása iránt érzett áhíthatom a lehető legtermészetesebb módon és legösztönösebben ezáltal személyesen, csak rám jellemző módon- adjam át a nézőnek.

Marosi Katalin - PTE MK - Festészet

KÖD? SZMOG?, BORÚ-LÁTÁS, HAZAFELE

Az emberi lét alfája és ómegája a környezete. Ahogy AZ EMBER nélkül nem létezhet a kerek egész "TERMÉSZET" fogalom, úgy nincs értelme az "EMBERI VALÓSÁGRÓL" beszélni a természeti környezet hiányába.

Az embernek szerves része a természet, de ugyanígy épül, olvad bele az "épített környezet" atomjai is. Lassan körbefonnak, burkot képeznek rajtuk az emberi kéz kreálta tárgyak, objektumok, Nincsen sem alkalom, sem igény -vagy ha az igény létezik is- nincsen mersz elhagyni az épített táj nyújtotta biztonságot.

A Táj és az "Épített természet" csakis együtt hozzák létre a TÉR egészét, melyben hol kiegészítik, hol kioltani próbálják egymást. A közeli és a távoli, az egyedi és az általános, a múlandó és az időtlen, a felfogható és a misztikus környezeti valóságdarabok váltják, vonzzák és taszítják egymást. A közeli, ember léptékű, emberi kéz által létrehozott tératomok (pl.: autó) állnak szemben a távoli, monumentális tér szeletekkel, a tájjal. Szabad-e előtérbe helyezni az előbbit? Napjainkban van-e értelme az utóbbit (táj) magában szemlélni? A "múlandó" hiányában nem létezik az "időtlen", viszont e kettő fogalom teszi felfoghatóvá az "IDŐT", idő nélkül pedig nincsen tér. Valójában Tér hiányában nem létezik idő sem. A tér és az idő egybeforrva jelentik a VALÓSÁGOT.

A "valóság" sokrétű, jelenségei eredendően két nagy csoportba oszthatóak : az egyéni és az általános valóságra, igazságra. De a valóság nem csak egy adott pillanatban látható, tapintható, ízlelhető, hallható vagy szagolható mozzanatok kimerevítése, hanem "sűrítmények" is egyben. Napok, hónapok, évek érzelmek, tettek valóságatomjai sűrűsödnek össze, cementálódnak egybe az idő múlásával a Lét alatt. Ebből a "valóságsűrítmenyből" bármikor kölcsönvehet, letörhet egy darabkát az alkotó úgy, hogy a valóság igazság, az igazság pedig valóság marad.

A téma nem újdonság. A kocsik, illetve utak -más megközelítésben- festészete már korábban felbukkant mind a hazai (pl.: Szotyori László, Nemere Réka), mind a külföldi festők (pl.: Albert Ohlen) művein.

A képeim tartalma egy témakör köré csoportosul: a változó valóság formái az út, az utazás kapcsán. A szituáció minden esetben hasonló: adott egy jármű -autó, esetenként busz- amelyből valaki kinéz. Ennek a VALAKINEK, nevezzük "közvetítőnek", szemén át kell látni a valóságot, illetve az előzőekben említett valóság-sűrítmeny apró morzsáit, történéseit. A közvetítő lehet a kép festője, joggal gondolva, hogy saját élmény szolgál ürügyet a festésre. Ennél általánosabb igazság kifejezésére törekszem. Minden ember eltölt rendszeres időközönként hosszabb-rövidebb időtartamot kocsiba ülve. Egyazon hatások érik őket, hasonlóan reagálják le a legtöbb eseményt. Az út ugyanúgy összefut a távolban, az elindulás és a megérkezés között pedig mindig számos inger éri az utazót. Aki autóba ül nem statikusságot, mozdulatlanságot keres, vár. A mozgás és a gyorsaság által az idő legyőzését tűzi ki maga elé, így válnak a képek "idősűrítmenyekké" is.

Ezen térbeli és időbeli elmozdulások ábrázolása foglalkoztat. Leegyszerűsítve: a térbeliség (három dimenzió) és időbeliség (negyedik dimenzió) egyidejűsége két dimenzióba redukálva. Egy festményen egy vagy több pillanat-képbe kimerevíteni, összepréselni az időt és a teret; az idő végtelenségét, a tér hatalmasságát, tágasságát.

Mester Kata - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
MADARAK

Műfaja: Sokszorosító grafika
Mérete: 50x50cm
Technikája: hidegtű

A kép egy játékos "sorozat" része. Az alaptéma: madarak, olyan madarak, amelyek emberi érzésekkel, tulajdonságokkal, gondolatokkal rendelkeznek.

Mester Kata - SZTE JGYTFK - Iparművészet
SZENT

Műfaja: tűzzománc
Mérete: 12x16cm
Technikája: festett zománc

Jelen pályamű egy számomra új technikával - a tűzzománccal - való ismerkedésem egyik első darabja. A képen látható alak bárki lehet, aki Krisztus követőjeként éli életét. A mögötte levő kereszt utalás arra, hogy maga Jézus, bár elkerülhetette volna, vállalta azt, így akik mögötte járnak sem választhatják a könnyebb utat.

Mester Kata - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
EGY NAP

Műfaja: grafika
Mérete: 42x62cm
Technikája: toll

A szándékok, amíg készült a kép, nem mindig fogalmazódtak meg bennem tudatosan, ám érezhetően követnek egy mintát. A képet átszövő nyílak irányok mind a "tovább-lépés" különböző útjait jelenítik meg. Ez érdekes módon kifejezi a mű létrehozása során bennem kialakuló állapotot, így akár az alkotás "önarcképének" is tekinthető.

Mihalik Judit - SZTE JGYTFK - Szobrászat
FECSEG A FELSZÍN

Műfaj: kisplasztika
Anyag: gipsz

Szobrászat kategóriában neveztem két munkából álló sorozatommal. Az alkotások a gipszöntés technikájával készültek. A felületek negatív formáját agyagból alakítottam ki, majd ebből gipszöntéssel kaptam a pozitív formát.

A szobrok elkészítését számos geometriai testekről készült tanulmány előzte meg. A két szobor gömb alakú, melyek közül az egyik szobor felülete sima, a másiké tüskés formákkal határolt, valamint mindkét gömb felső részén egy nyitott cipzárforma található. A cipzárral elhatárolt felületek ellentétben állnak egymással, ennek segítségével

értem el, hogy a szűrős külső részhez, sima belső tartozik, s a sima felületű formánál fordítva.

A szobrok sorozatként készültek, de tartalmi mondanivalójuk, csak együttesen érvényesül igazán. Úgy éreztem, hogy a szobrok tartalmilag átmeneti, mulékony jelenségeket mutatnak meg, ezért hagytam meg őket ebben a szobrászatban alkalmazott átmeneti anyagban.

Mihályfi Ágnes - SZTE JGYTFK - Szobrászat
CALIGARI AZ EGYETLEN? avagy az első és "utolsó" expresszionista film

"Az expresszionizmus a háború, a forradalom irodalma, a hatalmasok irodalma, a hatalmasok világa ellen harcoló értelmiségé, a tudat lázadása a vak engedelmesség ellen, szívből jövő kiáltás a mézárások mennydörgő hangzavara és az elnyomottak csöndje ellen."

(Yvan Goll)

Dolgozatom témája a német filmtörténet egyik legjelesebb alkotása a Dr. Caligari című expresszionista film. A második világháború után az expresszionizmus a művészet más ágában - képzőművészet, irodalom, zene - már hanyatlóban volt, míg a színház és filmművészetben ekkor élte virágkorát. A német filmipar fellendült és egyre több kiemelkedő alkotás született, melyeket a mai napig jelentősnek tart a filmtörténet: Prágai diák (Stellan Rye, 1913), Dr. Caligari (Robert Wiene, 1919), Gólem (Paul Wegener, 1920), Nosferatu (F. W. Murnau, 1921), Dr. Mabuse (Fritz Lang, 1922), Utolsó ember (Murnau, 1924), Atropolis (F. Lang, 1925).

Az expresszionizmus irányzata a legművészebb vonal a német filmgyártásban, melynek első példája a Dr. Caligari című film. Sajátos légköre, látomásszerű építményei sejtelmes világítása hatással volt az őt követő művekre, amelyeknek stílusa caligarizmus néven terjedt el. Ezek a filmek valóban ex-presszionisták voltak, de csak bizonyos szempontból: forgatókönyv, rendezés, fényeffektusok. Míg az általuk követett első, minden tekintetben expresszionista film bármilyen megközelítésből vizsgáltam, minden oldalról expresszionistának mondható, ezért egyetlen. Ezt igyekeztem bebizonyítani írásom oldalain, megfigyelve mindenféle szempontot.

A dolgozatot ezért úgy építettem fel, hogy mielőtt mélyebb részletekbe bocsátkoznék szót ejtek: a németországi történelmi háttérrel, az expresszionizmus előzményeiről, kialakulásáról, fénykoráról, csoportosulásairól (mindezt elsősorban a festészetben, hiszen bizonyos tekintetben ez a film is, de a díszlete kétségtelenül képzőművészeti alkotás). Szót kell ejtenem a lelkületről, arról a gondolkodásról, filozófiáról, amely nélkül elképzelhetetlen a további elemzés. Ezt követi a német filmtörténet összefoglalója a caligarizmussal bezáróan, előkészítve a témával választott film részletes elemzését. A Dr. Caligari egyedülállóságát a forgatókönyv misztikuma, a díszlet egyedisége, a világítás atmoszférakeltő hatása, a tudattalan jelenléte, s a színészek és jellemeik tették különlegessé. Ezenkívül a rejtett mondanivalója a mindig jelenlévő hatalom tulajdonosága; a kisember elnyomása. Ezek és egyéb szempontok, melyek miatt egyetlennek tartom a filmtörténetben, a német, de főleg az expresszionista filmek közt. Egyetlen, teljes egészében expresszionista film, ezért megismételhetetlen, tehát az utolsó is.

Molnár Ágnes - SZTE JGYTFK - Iparművészet
A "FAPOFÁK"

A fa mint életszimbólum a műalkotások egyik alapmotívuma. Az élő fa a vitalitást, a kiszáradt a pusztulást, hanyatlást jelképezheti. Ezeket az alapvető jellemzőit figyelembe véve próbáltam más motívumokkal összekapcsolni, ezáltal újraéleszteni ezt a "kiszáradt" formát. Az újjászületés antropomorfizációval jött létre. Az így kialakult "emberfák" az ábrázolás során arcot és személyiséget, érzelmeket, nemiséget és életkort; identitást kaptak. A grafikai úton jól megjeleníthető arcok azonban a tűzzománc technika során elvesztették vonásaikat, merevvé, rezzenéstelenné váltak. Elvéve ezért arcukat a fémes felülethez idomuló, leegyszerűsített, elemi alakokká váltak, mégis megőrizték alapvető emberi tulajdonságaikat: mozdulataikban, hierarchikus viszonyaikban, egyediségükben élőlények maradtak. A tűzzománc számomra több lehetőséget teremtett a változatos megjelenítéshez és talán segített elkerülni a fa alapmotívum elhasználtságában rejlő veszélyeket. A technika nyújtotta előnyöket kamatoztatva, a realista ábrázolástól eltávolodó, stilizált formát kaptam, mely a 60-as évek faábrázolásait idézi. Majd a fa, mint forma eltűnik, helyette a sematizált ágak jelennek meg. Középpontjukban a magkezdeménnyel, hangsúlyozva a fa- és emberalakok közös természetességjegyét. Ez a magocska fejlődik aztán gyümölcsé, mely egyben táplálék is a madarak számára. A fa és termése, valamint az ezt felfaló madár szimbiózist alkot. A születés és pusztulás egyirányú szakaszosságát felváltja a létfenntartás körkörösége, a természet rendjének részeként megszűnő mag a madár gyomrából a környezetbe távozik, visszakerülve újjászületik. A faformától így az alkotói periódus végpontjaként a fa funkcióhoz jutottam. A képeken ábrázolt újjászületési folyamat egyszerűsített az ezt megjelenítő famotívumnak a képzőművészet eszköztárában betöltött megújuló jellegére is utal. A felelevenített történet így egyszerre két síkon játszódik le: az elvont szellemin és a realizálódott anyagin.

Nagy Adrienn - MIE - Művészettudomány
PUNKMOZGALOM

Nagy Dénes - SZTE JGYTFK - Festészet
TELJES HOLD- ÉS NAPFOGYATKOZÁS

57 cm x 39 cm, akril, tus, farost.

Nagyon fontos számomra, hogy a műből sugározzon a dinamizmus. Élmények halmozódnak, de muszáj szelektálni, hisz az összes nem fér rá egyetlen farostrá. Mozgást kell ábrázolnom és cikázni is szeretnék az időben. A több fázisú mozgásábrázolás mellett a két természeti jelenség egy idejű történésével duplán elértem azt a bizonyos cikázást az időben, ahogy terveztem.

Nagy Ildikó - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
CD- BORÍTÓK

Nagy Ildikó - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
A NAGY MADÁR

Nagy Márton- Török Dávid - BME ÉSZK - Iparművészet
MOZZANAT

Nagy Zsuzsa Réka - NYF BTMFK - Zenetudomány
A MATEMATIKA ÉS A ZENE KAPCSOLATA

"Zene, poesis, mathesis, nagy rokonság."
(Madách Imre)

Már általános iskolában sokat foglalkoztam a zenével és a matematikával. Mindkét tantárgy nagyon sokat jelentett nekem, és ez a mai napig nem változott. Azóta lehetőségem nyílt jobban elmélyedni e két tudományban, és időközben nagyon sok kapcsolatot vélttem felfedezni közöttük. Ezekről a kapcsolatokról főiskolai tanulmányaim során mind jobban meggyőződtem. Ezért döntöttem úgy, hogy dolgozatomhoz ezt a témát választom.

Először egy átfogó képet próbálok adni a matematikatörténet és a zenetörténet kapcsolatáról. Itt mutatom be azokat a matematikusokat, akiknek zeneelméleti munkásságuk kiemelkedő volt a zene valamely területén.

Ezután ismertetem az általam felfedezett összefüggéseket a zene és a matematika között. Szó esik többek között a ritmusról, a sorozatokról, a szerkezetéről, a tükrözésről, az arányokról; és a szimmetria is sok helyen előfordul a dolgozat során, bár ezt az egyik legtermészetesebb kapcsolatot nem emeltem ki fejezetként.

Ezt követően egy általános iskolában is jól használható feladatsort állítottam össze, amely a gyerekek számára is sugallja a két tárgy közötti kapcsolatot. A feladatokat az előző részben tárgyalt fejezetekhez kapcsolódva készítettem, hogy a gyakorlatban is jól látható legyen e két tantárgy kapcsolata.

A dolgozat zárásaként pedig a feladatok megoldását teszem közre. Ezt azért találtam fontosnak, hogy néhány esetben több variációt is be tudjak mutatni a feladatok megoldására, illetve, hogy útmutatást tudjak adni azok számára, akik ezzel később szeretnének behatóbban foglalkozni.

Témavezető: Gebri József

Nyirő Anita - SZTE-JGYTFK - Iparművészet
TANULMÁNY GÖRBE VONALAKRA

Méret: 20cm x 20cm

Anyag: biztonsági , homokfúvott és mintázott üveg

Technika: tiffany és olmozott üveg

Munkám a felsorolt anyagok határait, kifejezési lehetőségeit feszegeti, ugyanakkor a felhasznált anyagok és technikák mélyebb megismerését is célozza. A tiffany technika alkalmasnak látszott a síkúvegezésben szokatlan apró darabokra tört biztonsági üveg, valamint a nagyobb üvegdarabok összeillesztésére is. Törekedtem a kis és nagy felületek esztétikai ritmust, feszültséget adó megkomponálására, mindezt lendületes kanyargó formák hálójába foglalva. A különböző minőségekkel rendelkező formákat az üveg mintázata is követi, mely egyensúlyozza a felületek közti feszültségeket.

Olasz Attila - SZTE JGYTFK - Szobrászat
TOTEM I. - III.

Az Országos Tudományos Diákköri Konferencia pályázatán Totem I, II, III című munkámmal szerepelek. Ennek a kompozíciónak a fejlődését írom le ebben az összefoglalásban. Néhány évvel ezelőtt egy fából készített konstrukció kezdett érdekelni és annak festése.

Egy téglalap keresztmetszetű testet vízszintes kihegyezett pálcával törtem át. Később faragással díszítettem a faragott felületet.

Az elkészítés legizgalmasabb pillanata az volt, amikor a rusztikus felületre izzó színek kerültek. A térforma kultikus tárgyszerűség hordozója lett. Néhány évvel később három darabból álló együtttestet készítettem.

Azokat négyzet alakú talapzatra helyeztem. Mindegyik test 50cm magas és 12cm széles. Fontosnak tartom a három tárgy eltérő színeit: kékes-lilás (vörös pálcával), zöld (narancs pálcával) és vörös(sárga pálcával). Úgy érzem, hogy a fa faragása és festése szerencsésen erősíti egymás kifejező erejét. Összességében a céljaim szerint egységes összhatású szervesülő test-csoport keletkezett, melyek térbeli elhelyezése tetszőlegesen variálható.

Oszvald Tamás - MKE - Egyéb vizuális művészet
SZABADSTÍLUSÚ KÉPELEMZÉS

Örményi Ákos - PTE MK - Festészet
ÖNARCKÉP

Pálinkás Mariann - PTE MK - Festészet
NÉGYZET VARIÁCIÓK

2001 őszétől készítem az azóta is folyton bővülő sorozatot. A képek egyfajta gyűjtemény darabjai, egy képzeletbeli fényképalbum fotói, vagy egy vázlatfüzet rajzai. A különbség az, hogy a fekete fotó karton helyett a fehér falfelületen rendezem el a kompozíciót.

Minden egyes kép alapja egy 25x25 centiméteres vakkeret, tehát egy viszonylag kis méretű képhordozó felületen dolgozom. A négyzetformát nézeteinek variálhatósága miatt választottam. A már elkészült képek száma (57 db) lehetővé teszi, hogy több elrendezési tervet is készítssek. Ez esetben 18 darab képpel pályázok, a méretek kiírásának megfelelően.

A képek kísérletek, egy eszköz megtalálásának érdekében születtek. Egy olyan kifejezési forma vázlatai, amely alkalmas arra, hogy a már kipróbált képalkotási sémákon túl, új technikákat és anyagokat is felhasználjak képeim elkészítéséhez.

Az előzőekben már említettem, hogy a képek alapja egy-egy azonos méretű, de vastagságában néhány centiméterrel eltérő vakkeret. A változó keret vastagság a síktól való távolság különbségre vonatkozik. A képhordozó felület leggyakrabban vászon illetve eltérő minőségű textília, farostlemez, és néhány kép esetében kartonpapír, vagy gipszkarton lap. Az alapokra más és más minőségű anyagokkal illetve festékekkel dolgozom, olajfestékekkel, temperával, akrillal, pigment porokkal, páccal, valamint grafitval, szénrel, olajpasztellel, viasszal, lakkokkal és még számtalan természetes vagy szintetikus agyaggal.

A képek elkészítésénél gyakran alkalmazok színes nyomott mintás textíleket is, amelyeket legtöbbször varrással manipulálok. Kézi, vagy gépi varrással dolgozom össze a

minőségükben eltérő anyagokat, vagy másítom meg az eredeti minta ritmusát. Az alkalmazott szerszámok, eszközök tárháza is változatos, egyes képek készítésénél éppoly fontos szereplő a kalapács és fűrészlap, mint az ecset, vagy a festőkés, valamint a számomra nélkülözhetetlen ecset: a varrógép.

A képalkotás folyamata, tehát semmilyen értelemben sem nevezhető szokványosnak, vagy klasszikusnak, minden egyes kép egy új és ismeretlen lehetőséget hordoz magába, és újabb és újabb problémákat és megoldásokat vet fel, így a munka a játék öröme mellett hasznos tapasztalatokkal és eredményekkel gazdagít.

Papp László - EKF - Egyéb vizuális művészet
INSTALLÁCIÓ 02'

Pechtol Csilla - ME BBZI - Zenetudomány
WAGNER

Meghökkenítő lehet az Olvasónak, hogy fiatal korom ellenére Wagnert választottam dolgozatomban témául. De miután zenei érdeklődésem során kiderült számomra, hogy milyen érdekes egyéniség Wagner, egyértelműen adódott a címválasztás!

Ki hinné, hogy monumentális, bonyolult műveinek komponálása mellett elkötelezetten foglalkozott a filozófiával is. Filozófikus gondolatait nem csak tehetséges szónokként elmondta, hanem - sok kötetben! - le is írta! Rengeteget írt, nem csak komponált!

E mellett véghez tudta vinni nagy álmát: megteremtette a bayreuthi wagneri színházat. Sikerült megvalósítania önmagát. Sokoldalúsága és önmegvalósítása példa és mérték számomra!

Témavezető: dr. Fabinyi Erzsébet

Pécskői Iringó - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
"SÁJN 1-2"

"A fényképészetnek mint művészi formának a legfontosabb hozzájárulása a művészethez az az egyetlen képessége, hogy az élet krónikásává válik. A fényképészet az egyetlen "nyelvezet", melyet a világ minden részén megértenek, mely egyesíti a népeket és a kultúrákat..."

Helmut Gernsheim gondolata tükrözi talán a legjobban azt, ami miatt akkor és ott lenyomtam fényképezőgépem exponáló gombját. Egy kicsit én is "az élet krónikásává" szerettem volna válni. Látni, láttatni, észrevenni, analizálni és szintetizálni. Ez lebegett a szemem előtt. Kerestem a belső képeket a valóságban. Egy olyan valóságban, mely számtalan dimenzióval bír. Ebből kellett kiragadnom, s egy sík papírlapon rögzíteni azokat, hogy megmutathassam másoknak is. A fotó legtöbb esetben egy pillanatot ábrázol, a térnek egy metszetét. A metszet mérete kérdéses csak, hiszen a világ állandóan mozgásban van. Ez látszólag a statikus dolgokra is hatással van.

Átalakulnak és változnak. Gondoljunk csak arra a bizonyos folyóra, ami soha sem ugyanolyan, mindig formálódik. Ebben az értelemben nem lehet egy bizonyos metszetet, pillanatot kivágni a világáradatból, mert az is egy bizonyos állapotot fejez ki, ami akár tovább is bontható. Az éles kép tehát a való világ sajátos mozgásának mond ellent. Ezt a folytonos mozgást próbáltam kifejezni az expozíciós idő és a mozgás diszharmóniájából adódó bemozdulással. A valós látvány közvetlen tükrözése helyett meg-

próbáltam magát a valóságot ábrázolni. A szivárvány összes színét, a párás, füstös levegőt, a füledt erotikát, az éjszaka hangjait, a hely szellemét.

Pécskői Iringó - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó
"PSZEUDO"

Emlékezni akartam.

Bevillanó képek egy életből, sok-sok emlékfoszlány, hangok, illatok, érzések, arcok, mozdulatok. Ez maradt. Édesapám ikertestvéréről készült stilizált vázlatokon megpróbáltam kiragadni Őt a valóságból. A pausz, a rámásolt fotó, az arcvonások és arcmozdulatok, mind-mind Őt keresi. Az édesapámat.

Az idő múlásával már csak egy homályos kép marad, apró részletek egy arcról, és keresztapám, ki Rá emlékeztet.

Mint két tojás. De mégsem.

Kínlódva azonosultam az arccal, mely fájó emlékeket idéz, és szembesít a valósággal. A fekete-fehér fotók, a valóság darabjai, csak mankók számomra a szintetizáláshoz. A végeredmény a fejemben lévő kép lenyomata. Az élénk színek hiánya, a festék csíkok, a képmás bágyadt körvonalai, a pausz paszpartu, mind-mind Ő, egy pseudo-apa.

Pócsik Olga - SZTE JGYTFK - Iparművészet
NAPFOGYATKOZÁS

Technika: tűzzománc
Méret: 18,5x17cm

2002-ben készült, vegyes technikával. A vörösrézlemez átlátszó 10-5 féltranszparens festékkel lett alapozva, majd rézhuzallal négy részre osztva. A vegyes technikát, a rekesz alkalmazását, a karcolást, a fritt használatát az osztott forma kiemelése igényelte. A zománc hangulatát a hideg és meleg színek ellentéte fokozza.

Mindig érdekelt a tárgyak felbontása, az, hogy milyen az, ha felbontok valamit a részeire és aztán úgy rakom össze, ahogy nekem tetszik. Megváltozik a forma, de a jelentése mégis mindenki számára nyilvánvaló. Ady sokat hallott és szeretett versrészlete ihletett:

"Minden egész eltörött
Minden láng csak részekben lobban
Minden szerelem darabokban
Minden egész eltörött."

Pócsik Olga - SZTE JGYTFK - Festészet
DUNÁNTÚLI TÁJ

Polgár Botond - MKE - Egyéb vizuális művészet
KÍSÉRLETEK EGY GONDOLAT MEGFOGALMAZÁSÁRA, TÖBBSZÖRI
NEKIRUGASZKODÁSSAL

Levelek

2002 novemberében a Magyar Képzőművészeti Egyetem aulájában néhány barátom segítségével megépítettem egy installációt; kiállítási illetve pályázati anyagom tulajdonképpen ennek a dokumentációja.

Az installáció több mázsányi lehullt platánfalevélből készült; két elemből állt, egy vízszintes, szönyegszerű avar-síkból, mely két részre osztotta a neo-reneszánsz belső teret a párkányzat magasságában, és egy függőleges, oszlopszerű levél-tengelyből, mely a padló síkjától indult, áthaladt a levélréteg közepén található nyíláson, és a tetőablakon át a szabadba jutott. Megvalósulását két éves fejlődéstörténet, érlelődés előzte meg, külön-külön kísérletezgettem a levelek felfűzésével és a sík kialakításával, majd az aula, mint szimmetrikus, centrális építészeti tér inspirálta a kettő összekapcsolását. Következésképp egy dualista világkép archetipikus, jelszerű megformálására tett kísérletként értelmezhető. Fent és lent, világosság és sötétség, függőleges és vízszintes, alkotó és befogadó, férfi és nő... sorolhatnám a fogalom párokat, melyeket e kettősség eszembe juttat jelentéstani szempontból.

Hozzá kell viszont fűznöm, hogy magyarázat, leírás, fotók és film bemutatása mellett is hiányos marad a felidézése, legfeljebb empátiára támaszkodhat a valós jelenlét nyújtotta élménnyel szemben, mivel az utóbbi személyes kontaktus, amely látvány, szag-élmény, akusztikai élmény és tapinthatóság szimultán átéléséből tevődött össze. Értelmezésén túl valójában hangulatilag volt megközelíthető, penetráns illatával, nyomasztó jelenlétével az ősz képlete volt, s anyagával, a sok-sok összegyűjtött levélhullával, az elmúlás metaforája.

Porteleki Sára - AVKF - Zenetudomány
HANGSZERES ZENE ÉS A NÉPDAL KÖLCSÖNHATÁSA A PALÓC NÉPZENÉBEN

A népzene mindig is meghatározó része volt életemnek. Kicsi gyermekkorom óta ebben a csodálatos világban élek, hiszen édesapám népzeneész.

Játszottam hangszeren, énekeltem népdalversenyeken és több évig táncoltam táncegyüttesben, így a magyar népzene több oldalról volt alkalmam megfigyelni, megvizsgálni. Dolgozatom témáját azért választottam, mert az a tapasztalatom, hogy napjainkban a fiatalok kis százaléka szereti a népzene és néptáncot.

Keveseknek van fogalmuk arról, hogy milyen kincset őriznek az idősebbek vagy a népzeneészek, néptáncosok. Munkámban a palóc dallamvilágot vizsgáltam, a dallam és hangszeres zene kapcsolata szerint.

Témavezető: Turmezeyné Heller Erika, főiskolai adjunktus

PTE MK Ütő-kamaraegyüttese - PTE MK - Zeneművészet
MITCH MARKOWICH: TEAM WORK

Raatzsch Jenő André - MKE - Szobraszat

A VALÓSÁG LÁTSZATA

 r zeink olyan képet vetítenek elénk, amit valóságnak hiszünk, ez azonban nem más, mint az általunk teremtett ill z io, a valóság látszatának látszata. A m  ezen a látszaton keresztül kís reli meg  tl ttatni a nézőt  gy, hogy közben szintén ill z iokat teremt. K r lj rva azt egy elhagyott élettelen burkot, egy üres formát látunk. Bizonytalanság  rad a hajlott f mfalakb l, a rozsdás felület látványából. Vajon miért hajlott meg, miért "f j" az emberi szemnek a függőleges hi ny .  rezz k az élet hiányát.

A nyitott hátulsó oldal, mint "bejárat" szolgál ebbe a burokba, magába vonz, és tudat alatt már alkalmazkodunk, elfogadjuk, felvesszük a formát, a hajlotts got,  rezz k a nyomást. A nyújtott, k r alakú nyilás pedig arra késztet, hogy  ttekints nk rajta, de ez csak  gy lehetséges, ha "belépünk" a műbe. Ezáltal a burok már nem üres,  ltre k l, és mivel tudatunk megjegyezte azokat az  r zekeket, amit a külső és belső falakon lévő formák keltettek, mást enged láttatni, mint mielőtt beléptünk volna.  s tapasztalattá teszi a pusztán  r zkelhet t,  gy az ember védtelenül érintkezik a valósággal.

A sorozat második darabja:

Kiemelt szerepet kap a szemlélő által megtett  t, amely szimbolikus  rtelm  és része a műnek. A műnek csak belső nézete létezik, belülről látható, külső képet nem kapunk róla. Az előző munka egy adott pillanatnak az emlekeit magában hordozó burkot mutat, amelyet valaki elhagyott. A mostani pedig egy folyamat, minden egyes küszöb közötti tér ugyanazt fejezi ki, mint az első mű: egy pillanatot, amelyet azonban egy újabb pillanat követ.

Ezek kapcsolódnak egymásba, ahogyan egy mozgófilm kock i is gyors egymásutánban mozgóképpé válnak,  gy válnak a műben is a pillanatok folyamattá, ezért b r kiemelt fontossággal az  t megtétele, mert  gy mi vesszük  t a "vet t g p" szerepét, és bennünk peregnek le a kockák észrevétlenül, tudatalattinkra hatva. Ezek az  r zekek, ezek a pillanatnyi benyomások, hatások a m  végén válnak tudatossá, és érthetővé. Minden egyes küszöb átlépése újabb és újabb hatásokat eredményez, amelyek befolyásolják látásunkat és  rzet nket,  gy fogalmazva meg egy kérdést: ha egy adott t r ennyire befolyásol bennünket, akkor hogyan  r zkelhetj k a valóságot? - mivel mi magunk teremtjük sajátmagunk valóságát.

Rab czi Erika - SZTE JGYTFK - Grafika-fotó

A MÚLT EMLÉKEI

Kategória: fotó

A pályamunka leírása - három darabos fotósorozat

1. A múlt emlekei I. - B esi t  (Erdély)

Technika: színes papírkép

Méret: 20 x 30 cm, 50 x 70 cm-es kartonra paszpartuzva

Készítés helye és ideje: Erdély, 2002

2. A múlt emlekei II. - Szentléleki kolostorrom a Bükkben

Technika: színes papírkép

Méret: 20 x 30 cm, 50 x 70 cm-es kartonra paszpartuzva

Készítés helye és ideje: Bükk-hegység, 2001

3. A múlt emlekei III. - a bonchidai Bánffy-kastély

Technika: színes papírkép

Méret: 20 x 30 cm, 50 x 70 cm-es kartonra paszpartuzva

Készítés helye és ideje: Erdély, 2001

Néhány éve foglalkozom komolyabban fotózással. Általában épület- és természetfot kat szoktam készíteni, vagy a kettőt  tv z m. A képeimet szinte minden esetben utazás közben vagy lakóhelyem környékén készítem: legtöbbször a Bükkben, Erdélyben, szegeden és Miskolcon. P ly zatomban is azok közül a képek közül válogattam, melyeket  tjaim során fényképeztem.

Retek Anikó - PTE MK - Festészet

MIRE VALÓ, MIRE J  A MŰVÉSZET?

Abban a korban élek, mikor a művészek kétségbeesetten keresnek valami új után, ami már szinte szánalmas gy trelem. A m v sz i minőség születésének az individualiz l d ssal olyan sajátos belső törvényszerűségei alakultak ki, amelyek nagyon rosszul t rik a külső elvárásokhoz való alkalmazkodás k nyszer it. Lehet már rendelni, programozni, művészetnek látszó produkciót, de a művészeti minőség általában nem elvárható momentum. Lesz rhet nk szabályokat a funkciók ismeretében arról, hogy miként készüljön a műalkotás, hogy egy s más funkciójának majd eminens módon megfeleljen,  m a műalkotás többnyire szabályok ellenében születik. A képzőművészet számításba vett funkciói nem külön-külön érvényesülnek, egymástól nehezen elválasztható művészeti ágak ezek. Hiszen a mixel sek és univerz l d s korát  lj k. Megpróbálok olyan hatású dolgokat létrehozni, melyek rólam és a körülöttem v gt z  környezetről mesélnek.

Az engem körülvevő egyetemességben nincs fontosabb megismernival  a saját teljess gemn l, itt is csak  gy tekintünk körül, hogy egy pillanatra se feledkezem meg magamról. A művészet érdektelen emberek nélkül. Amibe csak lehet, bele is vetitem magam. Erre k nyszer t az  letem.

Most éppen  gy érzem, hogy Angliában maradt a másik felem, mely folyamatosan viszsza h z. Hiszen rátaláltam ott azokra a dolgokra, melyek hiányát a saját otthonomban kényelmetlenül t rtem. Az a gondolat b tor t, melyet Keser  Ilonától hallottam, hogy az ember, az  t körülvevő alapanyagból t pl lkozzon, és ne v gyjon az elérhetetlen, ugyanakkor az egyén számára érthetetlen anyagra.

Nincs könnyű dolgom, hiszen  n is csak a kort ismétlem. Azért még lehet csin lhatni ezt-azt, mert mindig van egy-egy személyes álláspont, amiből vizsgálhat ok a dolgok.  n még fiatal vagyok és látok m g reményt a képzőművészet felemelkedésére. Sok embernek kell m g megtanulnia és bel tnia azokat a változásokat, melyek v gigs p rtek az összes művészeti  gbon.  tfogalmaz dott és átformálódott minden.  n nem vagyok az az ember, aki visszamenekül ez elmúlt st lusir nyzatokba, mert f l az  jt l és f l attól a kortól melyben  l. Nem könnyű feladat ez sem, hiszen borzalmas dolgok vesznek körbe minket. Ha figyelemmel kísérem a médiát / mert hiszen ez a leggyorsabb tájékozódási eszköz / attól csak világvége hangulatom lesz. Amikor az új nemzedék egész életformája többé már nem a mesterek életének ismétlődése, sőt arra nem is emlekeztet, akkor vajon miféle útmutatásokat, miféle tanulságokat ruházhat  t a tapasztalt öregkor a fiatalságra?

 szrev tlen gyorsasággal és hirtelenséggel rohan keresztül rajtunk az idő. Emiatt a fogyasztói társadalmunk olyan, mint a termékei és fordítva. Persze kíváncsian várom az e fajta felgyorsulás ismeretlen következményeit, de ugyan gy vakmerően v gok bele az ismeretlenbe. Mit sem törődve múltunkkal és jelen nkkel.

Létezik egyfajta m diaf gg s g, mely ostromolja agyamat. Hasznosabb volna néha ki-lépni eme langyos siv rs gb l, mert ez nem, hogy ok tja, mindinkább rombolja  nemet. Lehet, hogy leegyszerűsítettem és gyorsabb  tettem világom, de ezzel magamat is

megfosztottam egy fontos, mégpedig a nem verbális kommunikációtól. Mely csak érzékenységet, lelkeket gazdagítaná. Ez a legfőbb táplálék a művészetben. Ehelyett az ember mély depresszióba menekül és különböző drogokhoz nyúl, hogy társas lénynek eleget tegyen.

Érdekes egyveleg van készülöben / ez alatt értem az EU tagságot /, ahol különböző kultúrák folyódnak össze. Egyfajta univerzálódásban élünk. Ez tükröződik vissza munkásságomban. Hamis információk vesznek körbe, hiszen én nem úgy értelmezem a dolgokat, mint ahogyan egy venezuelai tenné. Egy kiállításon a laikusok számára külön magyarázatot kell felmutatni bármelyik mű mellé, hogy az érthetővé váljon. Egy egész cirkuszt kell kialakítani az embereknek / annak a rétegnek, melynek szánna szegény meg nem értett művész /, hogy bekukkantsanak bármiféle bemutatkozásra.

A művészeti ágak ugyanúgy átértékelődtek életünkben, mint az élet maga. Nem is gondolom, hogy ez ne volna jó, mindenféle új kérdést vet fel, vagy a régieket másképp árnyalja, amikor az ember a saját bőrén érzi, hogy nincsen helye a művészetnek. Átstrukturálódik a kultúra, valami mássá lényegül. Ez a másság nem sok jót ígér, úgy, mint az életünk, mely képrenetekben és kliprenetekben fejlődik. A divat az, hogy mindent, minden létezővel társít, rendszer nélkül és szépen becsomagolva tálalja. Ezt a sok ingerben szegény ember be is kajálja. Persze léteznek olyan tehetséges mesterek, akik belekeverik az élet minden szépségét, egy-két momentumba.

Végső soron, kinek is készítem munkáimat?

Művészek mindig is egy olyan korról álmodtak, ahol nem a saját kortársaik szórakoztatására mutatják és osztják meg saját énjükbe zárva a világ szépségét.

Réthey Prikkel Tamás - MIE - Művészettudomány
THE BIG PAPARAZZO GAME (A nagy paparazzo játék)

A pályamunkáról röviden: a kiindulási alapot a Magyar Iparművészeti Egyetem fotósza-
kos hallgatójaként természetesen maga a valóság, vagyis egy fotósorozat adta.
Fotósorozatot készítettem a felvételin vizsgáztató tanárokról és az egyetem más
tanáiról "paparazzo technikával". A képek hagyományos analóg eljárással készültek,
fekete-fehér nyersanyagra. Ez tehát a manipulálatlan valóság.

A felvételi vizsgára készített fotósorozatomban kidolgozása közben megélt érzelmek és
gondolatok készítették arra, hogy ezt az élményt egy szokatlan felfogásban fel-
használjam. Arra gondoltam, hogy transzformálom a fotósorozatban rejlő lehetősé-
geket egy társasjátékba. A játék gondolata két fázisban született: az egyik, maga az
élmény, melyet a fotósorozat elkészítése közben éltem át; a másik szakaszt az a logikai
és filozófiai töprengés töltötte meg, amelynek során az adaptáció, a gondolat átvitele
- vagyis maga a játék megszületett.

A valóság és a játék viszonyát találóan fogalmazza meg az egyik tudományfilozófus.
Ezt írja: "Az igazi játékok, mint a "Gazdálkodj okosan", vagy a sokféle "háborúsdí",
"detektívesdí" voltaképpen a valóságos társadalmi szituációk és folyamatok "szimulá-
ciói". A játékelméletek és modellek abból a megfigyelésből születnek, hogy a valóságos
szocializáció és tanulás gyakran ölti a szimulációs játék alapját, például azokban a gyer-
mekjátékokban, amelyek a felnőttek életének reális szituációit utánozzák. A mai játék-
modellek hátterét tehát a mindennapi gyakorlat, valamint az esztétikai, biológiai, szo-
ciológiai játék-elméletek régi hagyományai alkotja." Ez a gondolat felveti a kérdést,
vajon melyik játék modellálja jobban az életet: a "gazdálkodj okosan" vagy az én
fotósorozatomon alapuló kockajáték.

A játék és a valóság szoros kapcsolatban áll, bennük hasonló elemek fedezhetők fel.
Legfontosabb elem a feszültség. Amíg azonban a játékban a feszültség tét nélküli,
addig a valóságban számomra nagyon is nagy volt a tét. Mivel a tét érvényessége
megszűnt (felvettek az egyetemre), maradt a játék lehetősége, vagy megfordítva
lehetőség a játékra, illetve a játék elméleti problémája.

A kiszolgáltatottság tulajdonképpen az összes résztvevőre igaz, bár különböző módon.

Ez az érzés a játék lényegéhez tartozik, ami nem csak az én esetemben jelenik meg,
hanem más társadalmi, illetve emberi viszonyokban is. A kiszolgáltatottság határozta
meg a játék fajtájának kiválasztását is. A kocka úgy viszonyul a játékoshoz, mint a
meglegett személy a fotóshoz.

Összefoglalva: a kiállított játékban egyszerre jelenik meg a valóság, a fotódokumentá-
ció és a szerencsejáték. Ez a mű kísérlet egy újfajta fotójáték megalkotására, melynek
lényegét eképpen foglalhatjuk össze: "A játék komollyá válhat és a komolyság játékká"
(Huizinga).

E játék nem csak az iskolán belül jelenik meg, hanem a társadalom más területein is.
Ezeknek az összefüggéseknek az eredményeit egy bővebb formában tervezem kidol-
gozni, melyhez az itt bemutatott játék fog alapul szolgálni, és a társadalomban megje-
lenő "kockajátékokat" veszi alapul, vagyis a valóság-show megjelenését az adott
közösségeken belül.

Rózsa Éva - EKF - Festészet
KOPONYÁK

Sarkadi Nagy Balázs - EKF - Egyéb vizuális művészet
SZÍNEK

Sárréti Krisztina - SZTE JGYTFK - Iparművészet
SZATYORVÁR

Anyag: Rostagyag
Technika: Lapfelrakás
Méret: 50cmx30cmx15cm

Egy kihalt város képét ábrázolja a szatyorvár című kerámia, Vonneguti, atomvillanás
utáni, magára maradt tárgyak világát. A magányt, elhagyatottságot a rostagyag
adottságait kihasználva érzékelteti. Ezt a patinás hatást további felszíni roncsolás
követte. Sárgás, sivatagi színei szintén az élettelen vidék kifejezésére szolgálnak.

A címe azért lett szatyorvár mert a plasztika két vége papírtasak-szerűen van lezár-
va. Miért? Valahogy be kellett fejezni....

Sebők Szilvia Gabriella - SZTE JGYTFK - Grafika - fotó
TÜKRÖZŐDÉS

Technika: Fotó (fekete- fehér), félmatt fotópapír
Méret: 24x30 cm

Napjainkban sorra épülnek az egyre magasabb, nagy üvegfelületekkel határolt épü-
letek, melyeknek anyagukból adódó tulajdonsága - a tükrözés - meglepő vizális él-
ményt nyújthat.

A környezetüktől esetlegesen idegen épületek a transzparenciának és tükröződésnek
köszönhetően környezetüket új szemszögből mutatják be, és a felületek játéka során
olyan virtuális terek jöhetnek létre, melyek alapjai lehetnek egy "vizuális rejtvénynek"
is. Erre a példára készült a Tükröződés című fotó, mely a modern építészet egyik
vívmányának tulajdonságaiból adódó felületi játékok sorát mutatja be.

Tükröződés című képem 2002. augusztusában, Budapesten, a Bank Center épülete előtt

készült. A felvétel elkészítéséhez CANON A1-es gépet és VIVITAR 28-210 mm-es objektívet használtam. A fotó FORTEPAN 100 135-36-os fekete-fehér fimre készült. Az előhívás során FORTE NEGAFORT Universal hívót, és FORTESPEED fixirt használtam. A nagyítás FORTESPEED RC, normál, félkarton, 24x30-as félmatt fotópapírra készült.

Sédli Helga - SZTE JGYTFK - Zenetudomány
AZ ÖRDÖG HEGEDŰSE - EGY MONDATTÁ VÁLT LEGENDA

Sorbán Viktória - PTE MK - Festészet
JÁTÉK A TENERPARTON

A jelenlegi munkáim fotó felhasználásával készültek, de nem fotórealisztikus megjelenítésben. Segédeszközként felhasználom, de a festmény ettől független, mondani-valója egyéni megfogalmazású.

Egy játékba szeretném bevonni a szemlélőt, ami egy pillanatban történik. A mozgás dinamikája, a jelenet mozdulatsorának egy másodpercnyi töredéke, ami egy állandósult képen megörökítődik. A pillanatnyiség időtlenné válása szimbolikus is lehet az életünkre nézve. Ha meg tudjuk ragadni a tűnékeny pillanatot, sokkal gazdagabb lehet az életünk. A mozdulatsorok egymást kiegészítik a két képeken, így együtt szemlélve egy folyamatos történést lehetünk tanúi.

Fontos a festőiség hangsúlyozása, az ecsetvonalak váltakozásával egységességre töreksem. Sok helyen a frissen feldobott foltok gesztusokra emlékeztetnek. A két kép egymástól eltérő módon van befejezve, így szándékosan felvetem azt a kérdést, hogy hol van a befejezettség határa mennyire érdemes kidolgozni egy festményt. A kisebb képeken két figura jelenik meg, ezért sokkal összefogottabb, mint a nagyobb, ahol három szereplővel találkozunk.

Így az előbbi tovább tudtam fejleszteni, míg az utóbbinál szükségesnek éreztem, hogy a lendületesség frissesség jobban érvényesüljön. A három figura kifelé irányuló mozgást végez, három különböző irányba tartanak, ezáltal még inkább indokolt az egységességre irányuló törekvés. Abban a pillanatban örökítettem meg őket, amikor még együtt vannak, de a következő másodpercben már el is tűntek a képről. A másik jelenetnél a háttér csak jelzesszerűen jelenik meg, a figurák szinte lebegnek a semmiben, de ez a háttér mégis jelentős, a kiemelés szempontjából. Festői hatásokat lehet elérni, ahogy az árnyékok vetődnek, a víz megcsillan, a fények megtörnek.

Szeretném, ha másokra is élményszerűen hatna és sugározná azt, hogy élvezetből, szívesen készítek. Nagyon fontos számomra, hogy legyen valami inspiráció a témaválasztásnál, hogy őszintén tudjam kivetíteni az érzelmeimet.

Stacho László - ELTE - Zenetudomány
A ZENEI ELŐADÁSBAN KIFEJEZETT ÉRZELMEK ÉRTELMEZÉSE ÓVODÁSKORBAN

A mai zenepszichológiai kutatások kutatások állásfoglalásai szerint a jó muzikus legfontosabb ismérvei között két alapvető tulajdonságot találunk: egyrészt azt a képességet, hogy hallgatójával képes-e megismertetni a zenedarabok formai határpontjait, másrészt azt, hogy mennyire meggyőzően tudja kifejezésre juttatni egy-egy darab érzelmi tartalmát. A zenei előadásban kifejezett érzelmi tartalom vizsgálata az utóbbi évtizedben került a zenepszichológia rendszeres kutatási témái közé.

A zenei előadásban kifejezett érzelmeik hallgató általi értelmezéséről, megragadásáról néhány empirikus vizsgálatban felnőtt kísérleti személy-mintákon bizonyították, hogy az előadó hatékonyan tud érzelmeiket kommunikálni játékával a zenedarabban kifejezett érzelmeiken fölül is, vagy akár ellentmondóan azoknak. Ez az értelmező

képesség függetlennek bizonyult attól, hogy mennyire zeneértő a személy. Ismereteink szerint az eddigi kutatások egyike sem vizsgálta még kimerítően a zenei érzelmek kifejezés fejlődéslelektanát.

Vizsgálatomban két rövid zenei frázisból öt alapérzelmek kifejezéssel (szomorú, vidám, haragos, féltékeny és érdeklődés) készítettem hangfelvételt hivatásos zenészekkel. Az előadásokban kifejezett érzelmeik értékelését felnőtt zenészekkel, felnőtt nem-zenészekkel és óvodásokkal végeztem el. Kiinduló hipotézisem, mely szerint az óvodások teljesítménye szignifikánsan és rendezett módon tér el a felnőttektől a zenei előadásban kifejezett alapérzelmek megértése tekintetében, beigazolódott: az óvodások rendszerszerű eltéréseket mutatnak e téren mind a felnőtt zenészekhez, mind a felnőtt nem-zenészekhez képest. Előadásom ismerteti ezeket az eltéréseket, és párhuzamot von azokkal a kutatásokkal, melyekben a kutatók az óvodáskorú gyerekek arckifejezés-értelmezési feladataiban nyújtott teljesítményét értékelték.

Staudt Ágnes - MKE - Grafika - fotó
KERÉKPÁRÁRNYÉKOK RITMUSA TÉRBEN ÉS SÍKBAN

"Az elmélyedés a természet irracionális, kusza, különös formáiban azt az érzést kelti bennünk, hogy lényünk legbelül megegyezik azzal az akarattal, amely ezeket a képződményeket létrehozta" (Hermann Hesse: Demian, 120.o.)

Ezen elmélyedés során rájön az ember, hogy maga is teremtő, lelke rész vesz a világ soha nem szűnő megalkotásában. Minden, mely körülvesz minket a képzeletünkben él, már csak mirajtunk áll, vagy bukik, hogy felfedezzük-e "Őket", s egymáshoz való viszonyukat. Ez a felfedezési folyamat végtelen, hiszen minden összefügg mindennel, mindenben van még valami...

Magára a "végtelenségre" alapoztam munkám, melyben gondolatmenetem még a hegyek és dombok adta különös formák: testek és arcok kapcsán indult el. Ez esetben is minden kapcsolódott még valamihez, minden domb folytatódott egy másikban. A bicikli árnyékok egybekapcsolásával is ezt a folytatóságát igyekeztem érzékeltetni, mindkét esetben a vonalak ritmusa -mely rendkívül hasonló- volt az ami először felkeltette az érdeklődésemet, az "elmélyedés" valójában csak ez után következett.

Műhelymunkám során számos technikával kísérleteztem, hogy rájöjjenek, vajon mi az a technika -és azon belül is mi a megfelelő mód- megfigyeléseim őszinte tolmácsolására. A szitázás és a linóleummetszés után jelenleg aquatintázom. Linóleummetszeteim készítésekor az árnyék két ill. három dimenzióban való létét is próbáltam ábrázolni, a sík felületre vetett árnyék homogén áttetszősége az egyenetlen felületen szinte teret kap. Az árnyékok egymásra nyomtatásával ezen áttetszőség adja a foltok és vonalak játékát. Habár három képbe (sorozat) foglaltam e metszeteimet, s valahol meg kellett szabnom a keretet, igyekeztem ezt úgy tenni, hogy folytatóságának ritmusát ne veszítse. Hasonló a célom a most folyamatban lévő aquatinta sorozatommal is -mely technika talán a legalkalmasabb az árnyék fiktív finomságát bemutatni-, ill. az anyag adta lehetőségeket kihasználva a "végtelenségig" szándékozom fejleszteni a lemezt, fázisnyomatok készítése mellett.

Ki tudja milyen érdekes összefüggésekre derül majd fény?

Stunya János - MIE - Művészettudomány
IKARUS - ÉLT 105 ÉVET...

Tanulmányomban egy olyan magyar cég történetét mutatom be, amely főnállásának 105 éve alatt családi manufaktúrából fénykorára Európa legnagyobb autóbuszgyártójává vált évi 14.000 autóbusz gyártásával, az ezredfordulóra pedig odáig jutott, hogy főnmaradásáért kell küzdenie. A kezdetben 100%-os magyar tulajdon mára 0%-ra csökkent, az egyetlen, ami megmaradt az IKARUS márkanév. A vállalatcsoportot egy francia-olasz vegyesvállalat vásárolta meg, és csak reménykedhetünk, hogy elsődleges célja nem csupán a hatalmas kelet-európai és a FÁK piacainak megszerzése volt...

A gépkocsi közlekedés és a gépkocsigyártás általános elterjedése előtt, hazánk egyik legjelentősebb - és méltán mondhatjuk Európa szerte ismert és elismert - iparága volt a kocsigyártás.

Ilyen műhely volt a századforduló idején Uhry Imre Kovács és kocsigyártó mester üze- me is. Az IKARUS és elődállításainak fejlődése hat élesen elkülöníthető, de mégis egymás- ba folyó és egymásból következő időszakokra osztható:

1. Teljes kisipari jellegű Kovács és kocsigyártó műhely (Uhry Imre mester)
1895-1933
2. Kisipari módszerekkel dolgozó, de nagyipari mennyiséget termelő üzem. Uhry Testvérek Karosszéria és Járműgyár.
1933-1947
3. Fejlett, gyáripari technológiával termelő, jelentős export-tevékenységet kifejtő, csak autóbuszgyártásra szakosított nagyüzem. IKARUS Karosszéria és Járműgyár.
1948-1990
4. A volt szocialista piacok beszűkülése és az államközi árucseréi üzletek megszűnése miatt az IKARUS nehéz helyzetbe került. Megalakult az Ikarus Járműgyártó Részvénytársaság.
1991-2000
5. Az IKARUS Európa egyik jelentős buszgyártó egyesülése, a Renault és IVECO tulajdonában lévő Irisbus kezébe került.
2000-től
6. 2003. III. 31-én az egykori IKARUS dolgozói megkapták felmondásukat...

Szabó Éva - MIE - Iparművészet
RÓZSÁS LÓ "MÁJ LITTLE PÓNI"

Nevem Szabó Éva. A Magyar Iparművészeti Egyetem végzős szilikát szakos hallgatója vagyok. A főiskola porcelán szakán diplomázom, érdeklődési köröm is ez irányú. Sokat foglalkozom a gondolkodással, mint tevékenységi formával valamint annak milyenségének értelmezésével. A tárgy is ennek a fontolgatásnak egy eleme, témája az érzelmi kapcsolódás egy tárgyhoz s annak érzelmi alapon való értékelése. Az emocionális behatások meghatározott környezetekben. Pályázatom alanya egy elméleti munka összekapcsolása három-dimenzióban megfogalmazott alkotással.

Pályamunkám egyedi tervezésű porcelán alapanyagból készített, sokszorosítható lófigura. Méretére vonatkozik a kis határozó, színe fehér, mázatlan ezért felülete durva tapintású. A pályamunka a hollóházi porcelángyárban készült, 10 cm magas, öntéssel készült. Kézrel formázott, rózsákkal díszítve. Funkciója egyénre szabott.

Szabó Mária - GDZ EK - Zenetudomány

"A FECSEGŐ CSECSEBECSEK" AVAGY SZALONBELI ELMÉLKEDÉSEK A ROKOKÓ ZENÉRŐL

A rokokó akkortájt jelenik meg, amikor a barokk hősi morálja, amit a francia klasszicizmus is magáévá tett, egyre inkább elavul, konzervatívva lesz. Az élet másfajta örömeivel megelégedő új szemlélet és ennek megfelelő új stílus kezd kibontakozni. Az affektuózus zene újmódi ideálja láthatóan szembe fordul a kontrapunktikus tradíciókkal. Az utódok megtagadják elődeiket: az ifjú Rameau az öreget, a Bach-fiúk pedig apjuk "elavult" művészetét. És amikor Mattheson is szakít egykori barátjával, Händellel, lehetetlen nem érezni a két indulatos fiatalember kardpárbaja mögött a két ízlés, két korszak "hirtelen" szembe fordulását.

A stílusfordulat már 1720/30 táján, még az udvari társadalom keretén belül bekövetkezik. A barokk súlya és pátosza átadja helyét a "gáláns" tartásnak, tele könnyedséggel, kecsességgel és játékos enyveléssel. Az istenek és hősök helyét most Amórok és álruhás pásztorok foglalják el, egy arkádiai természet álomba ágyazva. Watteau képei a francia rokokó új "fete galante"-jait tükrözik, Németországban az "anakreoni költők" lírája pásztori költeményekben magasztal szerelmet, bort és társaséletet. A társasélet alapvető tényezője a beszélgetés, csevegés, a társalgás, egyrészt az unalom elűzése, másrészt pedig a "mindent tudok, ami a városban történik" céljából. Magától értetődő módon válnak tehát a társasélet színhelyeivé elsősorban (de természetesen nemcsak) a szalonok, és, miért ne, a budoárok parfümillatú, csillogó-villogó luxuszobái. - A rokokó muzsika stílusát egyesek a zenei társalgás stílusának nevezik, és ezt a szalonélettel hozzák kapcsolatba. De nemcsak szavakkal játszódtak a rokokó szalonokban, játékos volt benne minden, ami csak lehetett: a lakás bútorai, a modor, amelyet a klasszikus etikett korábbi merevségével szemben lazítani kezdtek, sőt még az irodalom és a művészetek egy része is szintén játékos szórakozás, "divertissement" lett.

Témavezető tanár: Majó Zoltán egyetemi adjunktus

Szántó István - MKE - Egyéb vizuális művészet
MÚZEUMI ENTERIÖR

Szanyi Borbála - MKE - Szobrászat
LÉPCSŐ

A lépcső motívuma visszatérő témáim egyike. Mind szimbolikájában, mind szerkezeti problémáiban sokrétű plasztikai lehetőséget rejt magában. Szobrászatilag elsődleges vonzerejét építészeti ritmusa adja, az a dinamikai hőfok, amivel önmagában állva is érzékelhető a rajta haladó lendülete és a mozgás maga.

Ez a statikájában lendületes, ember által épített térelem szándékom szerint egy időben érzékelteti az ember jelenlétét és hiányát.

A kezdeti lépcső plasztikáimban szereplő figura később eltűnik, jelenléte pusztán atmoszférájában érzékelhető. A motívum elhagyása szükszavúságra törekvés, nem kelt hiányérzetet. Ily módon ez a lépcsős munkám - mint ahogy az eddigiek is - az emberen alapszik, annak személyes élményeit fejt fel, egy mindenki által ismert közös tövű élményt keres, a néző élményeiben kutat. Kutat, vagy inkább kutattat. Hiszen ezen élmények újraéléséhez a nézőnek cselekednie kell. Először újra kell élni a kíváncsiságot, amit ugyanúgy érzünk egy padlásfeljáró aljában, mint egy doboz kivágásaihoz közeledve. Így, a szobor felé indulva villan fel -az ember ösztönszerű valójából adódóan az

első élmény. A lyukakon benézve a tanulmányfotóim kompozíciói fogadják a nézőt. Itt már ki-ki magára marad csakis egyedül átélhető érzéseivel, saját személyes élményeivel. A múlt néhány foszlányával a jelenben.

A doboz zártsága és a bent feltételezett kitérülködés, a titok majdani birtoklása intimitást kelt. A készítője bizalmas benső énjét és gondolatait sejtí mögé a néző és szembealálkozik maga-magával, önmaga csendjével. Mégis általam szigorúan irányított mozzanatok a belső látványok, hiszen benézve nem hagytam teret körbetekinteni, kíváncsiságból feleslegesen felfedni a teljes belső szerkezetet. A benéző lyukak szervező "csőrei" töredékeket mutatnak, az én élményeim töredékeit. Ezen témájú fotóim egy évvel hamarabb készültek (2001-ben). Ekkor kanyarodtam az egyenesen fölfelé törekvő lépcső párhuzamos ritmusáról a forma egy közös tengely köré szervezett változatára, a csigalépcső témájára. Célom volt a kifejezés érdekében a végletekig való leegyszerűsítés, a részletek kifejező erejének megtalálása.

A csigalépcső önmagába forduló, spirális szerkezete már a lépcső alapszimbolikáját is erősíti. Munkámban eme folyamatosság megőrzése érdekében nincs konkretizálva a fiktív kezdő- és végpont, mert ez megtöri az állandóságot és új - a munka szempontjából teljesen lényegtelen és figyelemelvonó - kérdéseket vetne fel a nézőben. A külső forma a belső érdekében visszafogott. Sejteti, tudatja az intimitást, de - alávetve a mondandónak - egyszerű, lényegre törő. Feladata a nézőben felkelteni az érdeklődést, hangulati előzetest sugallni és a lényegre vezetni.

A plasztikai való melletti egyenrangú szervező elem a munkámban a fény. Ez a kívülről beszüremelő, néhol élesen formahatároló természeti tényező kiemel, újraértelmezi és átkebelez a formát. A megvilágítás külső behatás, általa láttatik a teljes sötétségbe boruló lépcsősor, azok a töredékek, amik a tudatunk által csigalépcsővé formálódnak, valójában viszont élményszerű bevilanások.

A fény jelenléte által kap értelmet a gondolat, ezen állandó nélkül az idea sem létezik. Belőle táplálkozik, általa teljes.

Szécsi János - PTE MK - Festészet
FANNI PORTRÉ - KONCEPCIÓ

Szeimann Zsuzsanna - SZTE JGYTFK - Zenetudomány
BÁRDOS LAJOS: A TÁRNÁK FELETT

Dolgozatom egy állomása annak a hosszas feltáró munkának, melyben Bárdos Lajos bányával, bányászvárosokkal kapcsolatos kórusműveit szeretném megismerni, bemutatni. A dolgozat alapötletét egy néhány éve Szegeden megrendezett konferencia szolgáltatta, mely Bárdos Lajos eddig még ismeretlen, kiadatlan kórusműveinek feldolgozását tűzte ki célul. Ekkor írtam meg első dolgozatomat A bánya című műről. Ennek szövegírója és keletkezési körülményei után kutatva akadtam rá A tárnák felett című gyermekkori kantátára. Ez szövegében és hangulatában közeli rokonságot mutat az előbb elemzett művel, ezért határoztam úgy, hogy ez a mű lesz a második állomása ennek a dolgozatsorozatnak. Ez a kórusmű sem jelent még meg nyomtatásban.

Dolgozatomat Bárdos Lajos életének vázlatos ismertetésével indítom, melybe belefűztem néhány fantasztikus humorát, egyéniségét tükröző történetet. Néhány oldalt szentelek Vargha Károlynak, hiszen a szöveg szerves része minden kórusműnek, a szövegírókat véleményem szerint, méltatlanul mellőzi. Írok néhány szót Tóth Ferencről, Feri bácsiról, aki rengeteget segített dolgozatom megírásában. A dolgozat második felében a mű részletes elemzése kapott helyet. Érdekes munka ez számomra, hogy olyan művet elemezzek, melynek nincs irodalma, de még maga a mű sem jelent meg nyomtatásban. Nehéz és felelősségteljes munka ez. Terveim között szerepel még az általam ismert két bányával kapcsolatos Bárdos mű elemzése.

Témavezető: Dr. Dombi Józsefné főiskolai docens

Szentes Kata - MIE - Iparművészet
TEÁSKÉSZLET

Szigeti Bálint - SZTE JGYTFK - Iparművészet
NAGYAPÁM EMLÉKÉRE

Technikák: digitális fotó, szitázás, ólomüveg (építészeti síküveg)

Anyagok: Üvegek: habos szintelen kokomó, szintelen kézi antik, vulkános textúrájú kokomó, fekete(lila) kézi antik, kék kézi antik. Ólomvastagságok: 4-es, 6-os, 8-as
Méret: 70X100

Mint a címből is kiderül, alkotásommal, Szigeti Lajosra, nagyapámra emlékezem meg. Nagyapám hosszú éveken keresztül dolgozott mozdonyvezetőként. Az alkotási-tervezési folyamat onnan indult, hogy a vonaton, a hátsó kocsi ülve, kinéztem a vagon hátsó ajtaján és annak ellenére, hogy sokáig tanultam perspektívát és ábrázoló geometriát, és tudom, hogy a sínpárok párhuzamosak és a perspektíva szabályai szerint összetartanak, megragadott a látvány és érdekesnek tartottam a "történetet" és érdekesnek arra, hogy foglalkozzam a dologgal. Azon túl, hogy jó fotótémának tartottam, rögtön lerajzoltam egy fotósorozat kompozíciós vázlatát. Ez egy 9 (3X3) darab-ból álló sorozat, amelyben az ablak és a keret helyzetének és a sínpárok irányainak variálásával hoztam létre a kompozíciót.

Mivel ólomüveggel foglalkozom, ezért tovább játszottam a problémával és síküvegben kezdtem el gondolkodni, és így született meg az üvegkompozíciós és transzparencia terve illetve modellje. Szitázással került rá az üvegre a fotósorozat. Az alapötletem az volt, hogy különböző áttetszőségű, illetve termélységű üvegre (átlátszó kézi antikra és habos átlátszó kokomóra) szitázom rá a képeket, létrehozva ezzel egy érdekes feszültséget. Terveztem köré egy keretet. A kontraszthatás fokozása érdekében az üvegkompozíció baloldalára egy durvább textúrájú, szintén szintelen, de kevésbé áttetsző üveget használtam. Ezzel az anyagválasztással egy áttörést hoztam létre az alkotás egészében. Egy steril, zárt struktúrát hoztam létre, melyet néhol oldottam a keretbe illetve a képmezőbe történő beszaggatásokkal.

Ez a formai megoldás a múlandóságot jelképezi, formálja meg. A témám komolysága és grafikai és (régifotografikus) hatása miatt a színességet és a dekorativitást a háttérbe szorítottam. A már említett finom kompozíciós játékok miatt a fotóknál, illetve azok különböző átláthatóságú üvegekre történő szitázása miatt nem sokféle üveget használtam, hogy ezek a játékok, amit a képek és az osztások vonalrajza idéz elő, megmaradjanak. Színeket egyedül a keretben használok, de ott is a röntgenképet idéző feketét(lilát), illetve kéket, valamint a montázstechnikával megoldott keretben zöldet a szitázott képeknél. A keretnek a formai feladata, hogy összetartsa az áttetszőség játékból adódott esetleges szétesettséget.

Szigeti Gábor Csongor - MKE - Egyéb vizuális művészet
MÁRIA-JELENESEK Tihany, (2002 augusztus 15 - szeptember 8.)

A nyugati és keleti vallásosság mezsgyéjén kialakult Közép-Európa népi vallásossága. A népi vallásosságnak nincs felekezete, legjellemzőbb jegye a vallási és mágikus gondolkodás keveredése, a keresztény egyházak hivatalos vallásgyakorlata kiegészül a helybéli kultuszok elemeivel. Nincsenek vallási, politikai, nemzeti határai egy adott tér-

ségen belül, ami spontán módon alakul ki. Például Máriapócs és vonzaskörzete, ahol a csodatévő Madonnát egyaránt látogatják ruszinok, románok, szlovákok, magyarok, lengyelek, németek. Elsősorban a búcsújáró helyek körzeteire vonatkoztatva alakult ki a "Sakrallandschaft" fogalma, mely a magyar néprajzba "szakrális táj" terminusként került be. E fogalom mára magába foglalja az ember környezetének mindazon tárgyi, dologi elemeit, amelyek valamilyen vallásos tartalommal rendelkeznek számára, vallássóságának gyakorlására készítetik, vagy pusztán emlékezetébe idézik a vallást.

A Mária jelenések sorozatával "szakrális táj"-at akartam teremteni. Céлом: különös, anyagfeletti, vagy ahhoz hasonló élmény megidézése, a figyelem ráirányítása a materiális világon túli, szellemi szférára, tudván azt, hogy milyen nagy szerepet játszott a magyar kultúrában a kereszténység, valamint Szűz Mária alakja. A Mária jelenéseknek nincs kiszámított, vagy előre körülhatárolható célközönsége. Szinte semmi jelentősége nincs az előre elhatározott műélvezői magatartásnak (mint a hagyományos művészeti médiumok esetében, ahol a befogadó előre eldöntheti, hogy bemegy egy galériába, múzeumba, stb. vagy nem), bárki, aki a megfelelő időben arra jár, láthatja a jelenést, de akkor is megtörténik, ha senki sem látja.

Augusztus 15. Nagyboldogasszony, Szűz Mária mennybemenetelének, szeptember 8. Kisboldogasszony, a Szűzanya születésének ünnepe. A népi hiedelem ezt az időszakot a "két asszony közé"-nek nevezi, és varázserejűnek tartja. 2002-ben, a fent jelölt időszak páratlan számú napjain, összesen 13 hosszabb-rövidebb ideig tartó (egynapos, egyestés, egyéjszakás, ötperces) Mária jelenés volt látható Tihanyban és környékén.

Szigeti Máté - SZTE K - Zeneművészet
A NEGYEDIK BESZÉD

Három beszéd című, furulyára és gitárra írt művem Krasznahorkai László A Thészus általános című regénye alapján komponáltam. Nem volt céloom, hogy a zenei megformálást a regény szerkezetének rendeljem alá, igyekeztem elvontabb zenei eszközökkel utalni a szövegre. A könyv három fejezetből (előadásból), művem három tételből áll, melyek motívikai, szerkesztési és hangrendszerbeli szempontból egyaránt kerek egységet alkotnak. Dolgozatomban a köztük lévő összefüggéseket elemzem. A tételeknek az egyes előadások központi tárgya alapján adtam címet: Szomorúság, Lázadás és Tulajdon. Írásomban bemutatok néhány Krasznahorkai idézetet is, ami azt a célt szolgálja, hogy olvasójuk könnyebben megtalálja a kapcsolatot az írói és a zenei gondolatok között, hiszen darabom lényegében a regény vezérgondolatainak szabad zenei megfogalmazása.

Témavezető: Huszár Lajos egyetemi tanár

Szikora Imre - PTE MK - Festészet
A VALÓS TÉR ÉS AZ ILLUZÓRIKUS TÉR KAPCSOLATA

Szoboszlai Marcell - ME CTFK - Grafika-fotó
ÁTFEDÉSEK

Fotózással jó tíz éve foglalkozom. Közben voltak aktívabb és passzívabb periódusok, kisebb-nagyobb kihagyások, amik nem jelentenek feltétlen pihenést, hiszen az embert mindig érik különböző hatások, ingerek, így belül állandóan változik, jobb esetben fejlődik, érik. Van, amikor csak a megfelelő pillanatra vár, hogy felébredjen mély álmából, és amikor ez megtörténik, akkor tapasztalja, hogy mennyire más lett, formálódott képi

gondolkodásmódja. Én úgy gondolom, hogy a fotó, mint műfaj megfelelő eszköz személyiségem kifejezésére, és a bennem zajló világ tükrözésére. Érdekel a hétköznapi tárgyak, formák, jelenségek különböző, nem feltétlenül szokványos ábrázolása, megjelenítése más-más nézőpontból is. Eredetileg 40 x 60-as méretben terveztem a képek megvalósítását, ami mérete miatt jobban elérte volna az általam kívánt hatást, de technikailag ezt nem tudtam kivitelezni. A pályázatomban három sorozatból áll, melynek összefoglaló címe: Átfedések; valamint egy különálló kép.

Témaválasztás:

E képek teljesen hétköznapi tárgyakat ábrázolnak. A fotótémát igyekeztem érdekes szögből exponálni, egy kicsit máshogy bemutatni. Három különböző tartalmú képből indul a sorozat, de mégis, szándékom szerint egyfajta párhuzamot jelenítek meg. Az első sorozatban filcből, szintetikus anyagból készült tárgyat elevenítetek meg, a második esetben a valamikor élt csirke szerves maradványait állítom kontrasztba a szervesetlen evőeszközök rideg fényével. A harmadik sorozatban pedig a platán látszólag halott csontkarjai jelentették a kiindulási alapot.

Szondi Gabriella - PTE MK - Szobrászat
ALKOSD ÚJRA!

Tárgyaim 2002. nyarán a Nagy Márta által szervezett és vezetett Siklói Kerámia Alkotótáborban készültek, amely lehetőséget a Pécsi Tudományegyetem biztosította. Az alkotás több önálló részből áll. Dolgozatomban alaptémája a játék szerepe és hatásai a képzőművészetben. Főszereplői: a tárgy, az alkotó és egy külső személy a játékos, aki újraértelmezi az alkotás belső tartalmát. Az egyes elemek kombinálhatóságának lehetőségét vizsgálom, és a folyamat közben lejátszódó kölcsönös hatásokat.

A tárgy hat a játékosra, korlátozza bizonyos fokig, és a játékos is hat a tárgyra. Mindez együttes hatást eredményez. A külső személy alkotómunkája teljesen különbözik a művész munkamódszerétől, aki (évek alatt) megszerzett tapasztalatait tudatosan használja olyan átgondoltsággal, amely a játszani vágyó személyre korántsem jellemző. Épp ezért a tárgy darabjainak önálló részként is helyt kell állniuk. Kombinálhatóságuk jól megszerkesztett egységként kell hogy szerepeljenek, bármilyen szerkezeti egységet formál belőle a "játékos". Az új kompozíció kialakítása az alkotó teljes aktivitását, vizuális készségét, fantáziáját, esztétikai érzékét igénybe veszi, hogy egy újabb variációt hozzon létre. Vajon még hogyan építhetők össze az elemek, hogy egy komplett egészet alkossanak? Milyen kapcsolat lehet az egyes elemek között? Vajon mit fejezhetnek ki a különböző variánsok?

Nem csak vízszintesen, hanem függőlegesen is egybeépülhetnek, érintkezhetnek egymással részlegesen, vagy akár el is távolodhatnak egymástól, s ezzel a térben dinamikus mozgást eredményezhetnek. Az alkotó folyamatban kötelező a részvétel. Benne kell élni a lejátszódó keletkezési rítusban. Az elemek összefüggéseinek keresése folytán egy történet kerekedik ki. Ritmus és mennyiségi viszonyok keletkeznek. Az "eredeti" alkotás egy termékeny befejezetlenségként működik, amely számít a látó és érzékelő, észlelő ember együttműködésére. Alkotó jellegű többértelműség rejlik benne. A forma termékeny megújulását idézi elő.

Szörényi Beatrix - MKE - Egyéb vizuális művészet
SZABVÁNPOLC ABC

Takács Etelka - EKF - Festészet
CÍM NÉLKÜL - Portrék

Tar Róbert - EKF - Festészet
KETTEN

Tari Eszter - PTE MK - Festészet
NÖVÉ VÁLÁS

Egy 77 x 58,5 centiméteres farostlemezt háromdimenzióssá bővítettem a ráragasztott talált kislánycipőkkel. Az egészet egységes, egyenrangú felületként kezelve festettem rá egy magas sarkú, vörös, női csizmát, az olajfestés technikájával.

A képen megjelenő elemek jelképes tartalmának segítségével, szimbólumot alkottam téri és időbeli meghatározottság nélkül, mely magában hordozza a női identitás kérdésének többféle értelmezési lehetőségét. A minden szubjektív tulajdonságaitól megfosztott nőt ábrázoltam. A nővé válás témáját a biológiai (szex) és társadalmi nem (gender) problematikájának körbejárásával körvonalaztam. A kép megfestésével nem a nővé válás bemutatása, vagy meghatározása volt a célom, hanem inkább arra ösztönözöm a befogadót, hogy ő maga gondolkodjon el e téma létjogosultságán, illetve felvetett gondolataimat gondolja tovább.

Témavezető: Pinczehelyi Sándor; egyetemi docens, intézetigazgató

Tarnóczy Sándor - EKF - Festészet
TALÁLKOZÁS - Semmiből semmi

Tomcsik Judit - PTE MK - Szobrászat
TÉRVÁLTÁSOK

A munkám alapszituációja egy kocka, és annak az oldalak megnyitásával keletkezett belső tere, az így létrejött külső és belső tér kapcsolata, illetve a belső térben egy tükör által kialakult térillúzió.

Egy plasztikának szerves része a látható anyag nélküli tér, jelen esetben egy minden oldalról lehatárolt térrészlet, és az oldalak nyitásai kapnak plasztikai szerepet. Ez a lehatároltság, a nyílások alakja, a benyúló lap (ami ajtóra emlékeztethet) és a bronzöntésből adódó felületalakulás egy élettérre, emberi térre való asszociációt eredményezhet. Én viszont nem egy átírt, de egyértelműen felismerhető életteret akartam létrehozni, hanem az élettérnek egy átírt és felismerhetetlen megmutatása volt a célom, az, hogy a szemlélő elbizonytalanodjon a tér milyensége kapcsán.

Ezt a hatást szolgálja a belül elhelyezett plexi test anyaga, mérete, és konstruktív megjelenése. Szintén ellentétes hatás az is, hogy az anyagában, színében, és nagyságában tömegként ható bronz a nyílások által fellazítódik, egy belső teret határoló síkrendszerrel válik, míg a belül megjelenő plexi test, ami valóban egy zárt testként jelenhet meg, saját anyagtulajdonsága, a transzparencia által épp zártságának hatását veszíti el. Az anyag átlátszóságából kifolyólag megmutatkozik a test belső szerkezete, és az így láthatóvá vált találkozási élek, és a falak nyílásainak élei, illetve mindezek tükörképei vonalrendszert hoznak létre a belső térben. A kocka két oldala zárt sík, de az egyik oldal, azáltal, hogy tükröt tettem elé "nyitottá" vált. A tükör azt mutatja meg számomra, amit épp nem látok: a mögöttem lévő teret, az előttem lévő tárgyaknak azt az oldalát, amit nem látok, és a legfontosabb nem látható dolgot: a saját arcomat.

De mindezt mégsem az objektív valóságként láthatom, mivel minden dolog helyzete

ellentétes lesz a valós helyzetével szemben, és minden dolog szerkezete megfordul a valósághoz képest. Jelen esetben egy minden oldalról lehatárolt térrészlet duplázódik meg, sőt, lényegül át, mivel egy centrális tér hosszanti térré válik, és a valóságos plasztika súlypontja is eltolódik a valós és illuzionisztikus tér együttes látványának létrejöttékor. A tükör szerepeltetése behatárolja az általa létrehozott jelenség értelmezhetőségének tértartományát is: a történések körülményének szögtartománya nagyjából 170 fokra csökken. De ezen a tartományon belül is rá van kényszerítve a néző a mozgásra, a mozgásban való megértésre: egyszerre találkozik a belső térrel, annak tükörképével, illetve a külső térrel, vagy annak tükörképével. Folyamatosan térmegszakadásoknak, vonalmegszakadásoknak lehetünk tanúi.

Olyan ez, mintha a középkorra jellemző konkordancia jelenne meg a térre vonatkoztatva: nem időintervallumok, egy időben történt események szerepelnek egy időben, egy képtérben, hanem olyan térrészek jelennek meg ugyanebben a vonatkozásban, amik egyébként nem lennének láthatóak egyszerre.

De a tükröződés nem csak egyszeres a rendszerben, mert a plexi is produkál egy jóval halványabb tükörképet ugyan, de mégis számolnunk kell vele a látvány során. Találunk olyan másodlagos tükörképeket, amelyek létrejöttek oka a plexi tükröző képessége, tehát a kép csak egy tükörkép tükörképe. Mintha Platón ideatanának a művészet egzisztenciájára vonatkozó része jelenne meg szimbolikusan: a műalkotás csak a másolat másolata, a tükörkép tükörképe. És mivel a plexi test minden lapja látható, tehát minden lapja tükröz, így a szemlélő (egyre halványabb) tükörképek sokaságának lehet tanúja, megszakadt önarcképek, megszakadt belső és külső terek képei belemerülhetnek bele. A plasztika a tükör adta lehetőségeknek csak egyfajta bemutatása, egybekötve egy félig tudatos, félig ösztönös arányrendű, szubjektív téri képzet kifejeződésével.

Tordai Márta - MIE - Művészettudomány
AZ EURÓPAI EVŐESZKÖZÖK TÖRTÉNETE

Török Zita - KF KFKK - Művészettudomány
ALFÖLD NÉPMŰVÉSZETÉBEN MEGJELENŐ NÖVÉNYEK ÉS NÖVÉNYI MOTÍVUMOK

A népművészet motívumanyagát a mai generációknak is fenn kell tartani, hiszen identitás tudatunk az ősi kultúránkban gyökerezik. Éppen ezért ezt az ősi kincsanyagot át kell mentenünk a mai élethez formálva, megújítva. Új hasznosítási, díszítési helyüket is meg kell találnunk, ezt a célt szolgálják a különböző pályázatok, amelyekről dolgozatomban is írtam, pl. "Aranyszalma Országos Pályázat". Ezeknek a mintáknak a kertészeti ágban, úgy lenne jövőjük elképzelésem szerint, hogy a cégek bélyegzőjébe, reklámanyagaiba, márkajelükbe, jelvényükbe be lehetne iktatni. Jelvény kialakításnál első sorban virágkötészeti, kerttervezési cégekre gondolnék, ahogyan láthatjuk a mai politikai életben is alkalmazzák a két leggyakoribb virágmintát (tulipán, szegfű).

A faragásnak nagyobb szerepe lehetne a kerti bútoroknál. Manapság ismét egyre többen keresik a természetes anyagból készült bútorokat, mint az előző évtizedekben. Egy fából készült bútor sokkal hangulatosabbá, szebbé varázsolhatja a kertet, mint egy műanyagból készült bútor. A fabútorok sokkal ellenállóbbak a különböző időjárási viszonyosságokkal szembe, mint műanyag társaik. Legnagyobb hátrányuk, hogy sokkal drágábbak, de ez a hátrány az évek során visszatérül az emberek számára. Bár nehezen mozgathatóak, mégis a kertkultúrába sokkal jobban illeszkednek, mint a műanyagok. Újra divatosak váltak a vesszőbútorok mind a kertben, mind a lakásban. Ezek előnye azon kívül, hogy természetes anyagból készültek, igen könnyűek, és tartósabbak a műanyagnál.

Örömmel tapasztalhattam, hogy a Virágpaletta Kereskedelmi Kft-nél nagy hangsúlyt

fektetnek a kiegészítő kellékekre is. Magyarországon a kertészeti ágazaton belül az export cikkek közül az ún. egyéb kategóriába tartozó kiegészítők, szárazvirágok, és a szárazvirágokból készült kompozíciók jelentik a fő irányzatot 60 %-ban. Ehhez kíván-
tam dolgozatommal hozzájárulni mind motívumok, mind technikák összegyűjtésével, alkalmazásával, ötletek adásával.

Növényi anyagokból szövési technikákkal igen érdekes, modern faliképek, kiegészítők készülhetnek. A kerámia szintén a kertészet sok területén alkalmazható mind díszítésre, mind kiegészítőként. Igen hangulatossá tehető a természetet utánozó kert kerámia kellékekkel. A hímzés és szücs munkák elemzésénél az igen gazdag motívum-világ ad ötleteket a mai modern élet színesebbé tételéhez. Saját munkáim során is bizonyítani próbáltam, mennyire lehet alkalmazni a kertészetből eredő motívumokat, valamint alapanyagokat a mai életben.

Témavezető: Lévai Péter, főiskolai tanár

Tóth Nikoletta - ME BBZI - Zeneművészet
BEETHOVEN: F-DÚR SZONÁTA OP. 10.

Általában szeretem Beethoven zenéjét, legyen az szimfónia, vagy zongoraszonáta. Először felfogja az agyam, majd a szívemig ér, végül a lelkem egyesül mélyen sugárzó stílusával.

Az F-dúr szonáta I. tételének játékosságával, vidámságával, derűjével már-már csibészes jókedvel áraszt el.

A II. tétel elégikus hangulatában fellelem Beethoven korlátlan bánatát, magányosságát: elemi erővel tör fel bennem az együttérzés.

A III. tétel aztán újra visszaadja az élet szeretetét, az élet értelmét, a jóban, az igazságban való hitemet.

Témavezető: Boros Árpád, főiskolai adjunktus

Tóth Orsika - SZTE K - Zenetudomány
MOZART: SZÖKTETÉS A SZERÁJBÓL - A KÉT NŐI FŐSZEREP ELEMZÉSE ÉS ÖSSZEHASONLÍTÁSA

Az opera műfaja Singspiel, mely a kispolgári zenés színjáték német válfaja, a XVIII. század második felének tipikus jelensége, az opera buffa és az opera comique édestestvére. A "Szöktetés" Mozart életművében a "nagyok" között a legfiatalabb, amelyben az életről, az emberekről, a szerelemről tesz vallomást a zeneköltő. Ezzel mutatkozik be Mozart a bécsi népnek és a Habsburg udvarnak. Története és alakjai már ismertek a korabeli közönségnek (Jomelli, Franck, Chamfort műveiből).

A mű mondanivalója, nem a szöktetés és kiszabadítás maga, hanem a szereplők próbatétele. Konstanze a mű egyetlen konstans, azaz lelki értelemben állhatatos figurája. Ő nem fejlődő hős. Áriáiban a B-dúr adagio részében és g-moll áriájában ugyanaz az esendő alak jelenik meg, azonban a B-dúr Allegro részében és a C-dúr áriában egy megerősödött, szenvedésen felülemelkedő hősnőt ábrázol Mozart. Ez egy nőalak két felfogása. Konstanze és Belmonte első találkozására, kettősük elhalványítja a kettejük közötti szintbeli különbségeket, a zene lehetővé teszi, hogy Belmonte belépjen Konstanze emeltebb zenei világába.

Blonde alakja a zenetörténetében már ismert, hiszen éppen Mozart egyik hasonló szereplője Serpetta, és később jönnek utánuk: Susanna, Papagena. Ez az első opera,

ahol ilyen hangsúlyosan jelen van az alsóbb társadalmi réteg. Ő is a civilizált világot képviseli, mint úrnője, ő is hű szerelmes. Ő a földi, de igaz érzések szószólója. Ozminnal való duettje jellemének igazi bemutatása, a lány, aki a nagydarab Ozmin is egy dobantással és pörgő nyelvvel megijeszti.

Dolgozatom témájának a Szöktetés a szerájból című opera két nőalakját választottam, mert énekesként Mozart zenéje áll hozzám a legközelebb. Először Blonde figurájával ismerkedtem meg, s csak később ismertem meg Konstanze alakját. Nagyon foglalkoztatott a két különböző nőalak megformálása. Blonde, aki kicsit józanabb gondolkodású, életrealitáshoz teremtés és Konstanze, aki mélyebb érzésű, drámaibb hősnő. Érdekeltek viszonya környezetükhöz, izgalmasnak találtam a két jellem zenei kifejeződését, alakjuk operai megvalósulását. Előadói programomban e két alak egyezését és különbségeit szeretném bemutatni.

Vad Bernadett - SZTE JGYTFK - Szobrászat
ÁRVÍZVÉDELEM MAGYARORSZÁGON I. Technika: bronz plakett

Méret: 9 cm

A plakett a Magyarországon 2001-ben bekövetkezett árvízi katasztrófa témáját dolgozza fel. Személyes tapasztalataimat fogalmaztam meg benne, a bronz nyelvén.

Vas Nicolas Esteban - MKE - Egyéb vizuális művészet
CÍM NÉLKÜL

Vass Vilmos - SZTE JGYTFK - Művészettudomány
FÉNY-KÉP - A MŰVÉSZI FOTÓ

Napjainkban, amikor fényképek ezreivel árasztanak el a médiumok, kényes dolog a fotó művészetmivoltának kérdése. No, nem azért, mintha még manapság is számottevő lenne azoknak a száma, akik a fotót csak valamilyen művészetutánozó kényszerlelkvésnek tartanák. Nem. Azt hiszem, ma már igen kevesen kérdőjelezik meg a tényt; a fotó művészet. A probléma sokkal inkább az, hogy a fényképezést még mindig a festészettel szokás összemérni - mintha a kiváló fotósok immár több, mint száz éve egymást váltó generációinak eddig még nem sikerült volna egyértelműen bebizonyítaniuk a fotó önállóságát, mely nem tűrhet meg többé semmilyen összehasonlítást vagy összevetést a piktúrával vagy akár a grafikával.

A kérdés tehát nem az: művészet-e a fotó, hanem sokkal inkább az, hogy képzőművészetnek tekinthető-e. Válaszom talán már az előzőekből is sejthető; a fotót nem lehet és nem is szabad a képzőművészet kategóriájába beletuszkolni. A fotónak olyan önálló törvényszerűségei vannak, amelyek egy új, különálló művészeti ággá tették. Dolgozatomban ezt próbálom részletesebben kifejteni.

Vasuta Zoltán - AVKF - Művészettudomány
A KÉPZŐMŰVÉSZET SZEREPE A KULTÚRÁBAN

Dolgozatomban a képzőművészet kulturális szerepéről szeretnék írni. Arról, hogy elfelejtettünk gondolkodni egy jel, egy kép jelentésén, emellett nincs időnk a kultúrára, sem egymásra.

Célja felhívni az emberek figyelmét arra, hogy ne csak lássák, értsék is a körülöttük lévő

dolgokat. Játsszanak! Használják képességeiket, és teremtsenek kultúrát, mindezt egy nagy társasjátéknak, egy értelmiségi játszának a részeseiként. Vannak olyan "oázisok", amelyek teret engednek az önnönvilág kibontakoztatásának. Ezek az oázisok bennünket táplálnak, holott belőlünk erednek. Egy kulturális társasjáték bábúja vagyok: és most én is játszom!

Témavezető: Papp Albert, főiskolai docens

Veszpi Andrea - SZTE JGYTFK - Festészet
HEGYMAGASI TÁJ (2002)

Technika: tempera, karton
Méret: 37 x 58cm

Az ábrázolt témát a Balaton-felvidék gyönyörű tájai adták, a szőlősök, a meredek lankák és a napfény játéka ihlette munkámat. Jellemzője a hangulati elemek túlsúlya és a foltszerű szín-fény karakterekre épített komponálás. A látvány elnyúló perspektívája végigvezeti a szemet táj egészén. Színeiben a zöld különböző árnyalati a távlatot követve fokozatosan veszítik el karakterük fényerejét, s törnek meg a színes szürkék skáláján. Kifejezőmódjában pillanatnyi, egészében azonban kiegyensúlyozott és nyugodt ez a kompozíció.

Vígh Krisztina - MIE - Iparművészet
TEREMTÉS KIHELYEZŐDÉSE

Völgyi Gábor - PTE MK - Festészet
FEKETE TÖREDÉK I-III.

Závori Erika - ELTE TFK - Zeneművészet
"HOGYHA LESZÁLL AZ ALKONY"

Az est színei, hangulata, érzései különböző korok zeneszerzőinek tolmácsolásában. Az emberek minden korban keresték önmagukat, a világban elfoglalt helyüket, az emberi kapcsolatok sokfélesége mellett a tudományok és a művészetek sajátos válaszait. A táj képe önmagában is sokféle mondanivalót hordozó összetett élménylehetőség.

Megszámlálhatatlan élményt, gondolatot, érzelmet vált ki az emberekből. "A művészet komplex élményvilág, az érzelmek feltárását szolgálja, azok megformálásának, kifejezésének, rögzítésének és felidézésének legmagasabb hatásfokú eszköze. A művészet együttesen próbálja ábrázolni a tájat, a tájban élő embert a maga sajátos eszközeivel, így megismételhetetlen csodák létrehozására képes. Próbáljuk megfejteni, például a szélzúgást, a sokféle tárgy rezgését, a hangmagasságok és hangerő váltakozását, a zörejek és zenei hangok keveredését és máris érezzük a rendezetlen rendet a természeti képekben és önmagunkban egyaránt.

Az est szó izgalmas, szimbolikus tartalmának művészeti tárgyá emelése végigkíséri az emberiség kultúrtörténetét. Az alkony képe magában rejtje a szerelmi vágyódást, a titokzatosságot, harmóniát, nyugalmat, bizonytalanságot és az elmúlás nyomasztó vagy megnyugtató közelségét. W. A. Mozart Esti hangulat című dalának szereplője magányos. A halál gondolata figyelemfelkeltő segélykiáltás a társak felé. A szeretett lény

és a barátok könnye enyhíti az elhagyatottság fájdalmát. Ezt jelzi a dallamban a komor "bés" hangnem színezete helyébe lépő lágy hangvétel és mozgalmasság, mely a hálát, a szeretettség élményét fejezi ki. Franz Schubert Szerenádjának hőse is magányos, de ez a magány egészen más. A szeretett lény képzeletbeli jelenléte betölti az egész teret. Az éj dala közvetíti a szívek beszédében, ezt a vágyódást érzékelteti a dallam sodró lendülete.

Mozartnál még általában az énekelt dallam áll a figyelem középpontjában, a zongora csak kíséret, alátámasztó szerepet tölt be. Az esti hangulat című dala azonban végigkomponáltságában, a kíséretben megjelenő önálló motívumokkal már túlmutat a klasszikán a romantika irányába. Schubertnél a kíséret már teljes egészében az énekhang egyenrangú partnere, a szövegkifejezés segítője. Claude Debussy a zenei impresszionizmus képviselőjeként pillanatnyi benyomásokat, lelkiállapotot tükröz, nem konkrét, nyomatékos mondanivalót. A Szép este című dalában uralkodó szerepet tölt be a légies, áttetsző harmónia, mely fölött a sokszor mozdulatlan énekszóló csak a szöveghangulat érzékeltetője. Richard Strauss Az éj című dala Debussyhez hasonlóan egy impressziót tükröz, de kevésbé egységes zeneszerzői eszközökkel. A műre nem jellemző a Richard Strauss-i formabontás.

Az első két versszak megkomponálásában XIX. századi stílusesszközöket alkalmaz, a merészebb harmóniakezelés csak a 3. versszakban, a szóvegi tetőpont pillanatában jelenik meg.

A zeneszerzők nagyon változatos eszközökkel élnek a kívánt művészi hatás elérése érdekében. A romantika korára a szövegkifejezés zenei alátámasztása központi szerepet kap a végigkomponált dalokban (Beethoven és Schubert dalciklusai). Debussy és Richard Strauss dalaiban ismét háttérbe szorul a szövegek konkrét jelentéstartalma, sokkal inkább fontossá válik a zeneszerzőre gyakorolt hatásuk.

Izgalmas feladat az előadó számára megfejteni és feltárni a szerzők gondolatvilágát ugyanabban a témában különböző zenei korszakokon átívelve.

Zsár Éva - ELTE TFK - Zenetudomány
PSZICHIKAI ÉS FIZIKAI TÉNYEZŐK HATÁSA A HANGKÉPZÉSRE

Zsemlye Hajnalka - BDF - Zenetudomány
A BRIT SZIGETEK LITURGIKUS ÉS ZENEI FEJLŐDÉSE A KORAI KÖZÉPKORBAN.
(Adalékok az angolszász gregoriánium történetéhez)

Britannia történetének és kultúrájának egyik legjelentősebb korszaka a korai középkor. Már ebből az időszakból maradtak ránk olyan felbecsülhetetlen értékű dokumentumok, mint Beda Venerabilis "Historia Ecclesiastica Gentis Anglorum"-a, vagy az Angolszász Krónika, majd az ezredforduló utáni évtizedekből a Winchesteri Tropárium, a Portiforium Sancti Oswaldi, a Totton Caligula és az Exeter Breviárium. Dolgozatom e forrásanyagra támaszkodva vázolja fel a Brit-szigetek egyháztörténetének első szakaszát: az Egyház kialakulásának körülményeit, valamint liturgikus és zenei életét.

A kereszténység már az apostoli idők végén, a kései ókorban jelen van Britanniában, és az őskeresztény tradíciót követi, sajátos gyakorlattal. A későbbi, Nagy Szent Gergelykorabeli misszió a kanonizált római rítus bevezetését is jelentette, a helyi tradícióval szemben. A rendelkezésre álló adatok alapján nyomon követhető a két hagyomány találkozása, konfrontálódása, amely végül a római usus megszilárdulásához vezet.